REDEEMER COLLEGE LIBRARY
PER BX 9401 .C3

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

APRIL 29, 1966 — No. 747 — 21st YEAR OF PUBLICATION

"Waarom geloof ik in God?"

Afgaande op de belangstelling die zij ontvangen lijkt het wel of de moderne God-is-dood-theologen iets verkondigen, wat nog nimmer is verteld. Het klinkt velen nieuw in de oren, maar het is helemaal niet nieuw.

Knappe koppen in de vorige eeuw hebben hetzelfde gezegd, zij het in andere woorden.

Auguste Combe, een frans wijsgeer, leerde dat men alleen maar iets moet aannemen, wat zintuigelijk waarneembaar is. Positivisme noemt men dat. Het betekent dat voor Combe God niet bestond. Hij kon Hem immers niet zintuigelijk waarnemen?

Karl Marx, de grondlegger van het socialisme, noemde de godsdienst een hersenschim. Wat op hetzelfde neerkomt.

Friedrich Nietzsche, de bekende dichter-filosoof, heeft eens gezegd: "De oude God is dood, maar de nieuwe leeft, en die nieuwe is de Uebermensch".

En Siegmund Freud, een knappe mensenkenner en de grondlegger van de psycho-analyse vertelde de mensen, dat zodra iemand bevrijd is van de religie, hij een betere kans heeft om een normaal en volledig leven te leiden.

Ziet U, wat de tegenwoordige moderne theologen beweren, is eigenlijk helemaal niet nieuw. Dit klinkt natuurlijk niet erg wetenschappelijk; mogelijk zou een vrijzinnig theoloog ons meteen op de vingers tikken en zeggen, dat het tegenwoordig anders wordt bedoeld. Waarschijnlijk zou hij zeggen, dat de "God-is-Dood" theorie alleen bedoelt te zeggen, dat de God zoals de mensen Die zich jaar en dag voorgesteld hebben, niet bestaat. En dat wij ons idee van God moeten herzien. Best mogelijk, maar in feite zei Nietzsche niets anders.

Niettemin, wat de moderne theologie in de wereld teweeg brengt, blijft niet in een hoekje verborgen. Communicatiemiddelen, zoals pers, radio en T.V., hebben er zich gretig op geworpen. En mensen, die overigens niet zoveel belangstelling voor de kerk kunnen opbrengen, zijn nu machtig geïnteresseerd. Het doet je denken aan een opstootje van de grote stad, de mensen komen ineens van alle kanten opduiken.

Sensatie is het! De kerk wordt toch gezien als de plaats waar men God eert. Er zijn nu stemmen in die plaats, die roepen dat God dood is. Wat kan dit anders betekenen dan dat het afgelopen is? Een kerk zonder God is een skelet zonder lichaam. Daar is het leven uit verdwenen. Er zijn dan ook reeds verschillende mensen — waaronder theologen — die niet meer weten hoe het nu verder moet. Kijk eens naar de talloze en vaak fraaie kerkgebouwen in het land. Wat moeten wij ermee? Zij doen binnenkort geen dienst meer. Zij komen "for sale". En de theologen komen straks zonder werk.

Het bekende "neutrale" weekblad U.S. News World Report heeft zich ook op het probleem geworpen en heeft gesprekken gevoerd met vooraanstaande kerkelijke leiders in Amerika. Daarvan wordt verslag gedaan in twee opeenvolgende nummers van het blad.

Het eerste nummer is weinig verheffend. Niet alleen worden verschillende standpunten van theologen gereleveerd, doch tevens worden alle mogelijke nieuwe methoden gepresenteerd om de mensen toch maar naar de kerk te krijgen. Als men dit gelezen heeft, kan men zich niet aan een gevoel van machteloosheid onttrekken. Desparate pogingen om een zinkend schip te redden. Voor velen is dan ook de enige hoop op redding: de oecumene.

In het tweede nummer publiceert het blad een vraaggesprek met Dr. Billy Graham. Wij weten wel, dat Dr. Graham een omstreden figuur is, vooral in onze kringen. Er zijn er die geen woord kwaad van hem willen horen en anderen hebben daarentegen diepgaande verschillen van inzicht met hem. Maar hoe ook, voor het forum van de lezers van U.S. News & World Report heeft Dr. Graham een getuigenis afgelegd, waar ieder kind van God hem oprecht dankbaar voor kan zijn.

Na eerst blijk gegeven te hebben van zijn onwankelbare zekerheid, dat God leeft, en dat Zijn Zoon Jezus Christus God en mens was, wees Dr. Graham er op, dat de Bijbel ons duidelijk gewaarschuwd heeft tegen de valse profeten en leraars.

De mens van tegenwoordig is er trots op dat de wetenschap zoveel dingen heeft blootgelegd, dat men God niet meer nodig heeft. Heeft de mens niet de natuur aan zich onderworpen? Maar er is een macht, zei Dr. Graham, die wij nog niet hebben aangeraakt, laat staan onderworpen. En dat is de macht van satan.

Wij moeten niet denken, dat de duivel zich ooit presenteert met een "Ik ben de duivel, kijk uit!" De bijbel zegt, dat hij komt als een engel des lichts. Hij is de religieuze muntvervalser, zei Dr. Graham. "Of course, Satan wants to get us to believe anything but the truth. But I think, personally, he's overstepping himself with these "God is dead" people, because they are arousing such religious interest in the country now that people are beginning to search their faith: 'Why do I believe in God?'. This is where, throughout history, Satan many times makes his big mistakes. He goes too far."

Wij laten het vraaggesprek nu verder rusten, want deze vraag "waarom geloof ik in God?" is waard om in onze gedachten vast te haken.

Wij kunnen over de vrijzinnige theologie verschillend denken. Wij kunnen haar te vuur en te zwaard bestrijden, of wij kunnen het zo extreem vinden, dat wij er ons weinig van aantrekken. Wat onze houding ook is, die vraag van Dr. Graham kunnen wij niet omzeilen: Waarom geloof ik in God?

Waarom? Omdat ik móet!

Misschien hebben wij het van onze preekstoelen te weinig gehoord en misschien hebben wij het te weinig in onze evangelisatie naar voren gebracht. Maar het móet!

Wat wil dit zeggen? **Moeten** wij geloven? God is toch Liefde, en liefde gééft toch? Heeft God niet juist daarin het grote voorbeeld gegeven, dat Hij Zichzelf gáf in Zijn Zoon? En heeft Jezus niet Zichzelf gegeven door lief te hebben tot het einde?

Nu wil men daar nog wel van horen in onze tijd. Men spreekt graag over de liefde van God. Maar men spreekt er zo liefdeloos over, dat men tot de conclusie komt, dat de mens zich nu zover heeft ontwikkeld, dat God niet meer nodig is. En dat het dus niet meer nodig is, dat de mens de liefde Gods beantwoordt. Om het nu maar eens echt menselijk te zeggen: men denkt er niet aan hoezeer men God pijn doet door Hem wederliefde te onthouden. Let u maar op, daar spreekt men in de moderne theologie niet over. Maar daar spreekt God herhaaldelijk over in Zijn Woord. Was niet juist dit de telkens terugkerende klacht van God, dat Zijn mensen Hem alleen lieten staan?

"Waarom zegt gij... mijn weg is voor de HERE verborgen en mijn recht gaat aan mijn God voorbij?" (Jesaja).

"Wat voor onrecht hebben uw vaders in Mij gevonden, dat zij zich van Mij verwijderd hebben...?" (Jeremia).

"Ik nam hen op Mijn armen, maar zij erkenden niet, dat Ik genas." (Hosea).

"Jeruzalem, Jeruzalem, hoe dikwijls heb Ik uw kinderen willen vergaderen... en gij hebt niet gewild." (Mattheus).

Dit is het beeld van onze tijd: wij hebben van God een grote vooruitgang in wetenschap en techniek gekregen en als resultaat spreekt men er druk over met elkaar, hoe men God nu kan uitrangeren. Wij zien het voor onze ogen, waartoe de genade van God eens mens in voorspoed en vernuft in staat stelt, en de reactie is, dat die mens zegt: wij hebben God niet meer nodig. Dit begint met de veronderstelling, dat je de bijbel niet zo letterlijk nemen moet en het eindigt met de uitroep, dat God dood is. Is er iets grievender voor Liefde denkbaar?

"Wie vader of moeder liefheeft boven Mij...
is Mij niet waardig;
Wie zoon of dochter liefheeft boven Mij...
is Mij niet waardig;
"Wie zijn kruis niet opneemt en achter Mij gaat...
is Mij niet waardig."

Dat men zich in de moderne theologie niet druk maakt over onze liefde tot God, behoeft niemand te verwonderen: hoe kan een valse profeet liefhebben?

Waarom ik geloof in God?

Omdat het moet. Omdat er geen mens is, die weet en ervaart wat Gods Liefde in Jezus Christus en die het kan nalaten die Liefde te beantwoorden. Hij kan het niet helpen: hij heeft lief en hij kan niet anders dan geloven.

D.F.

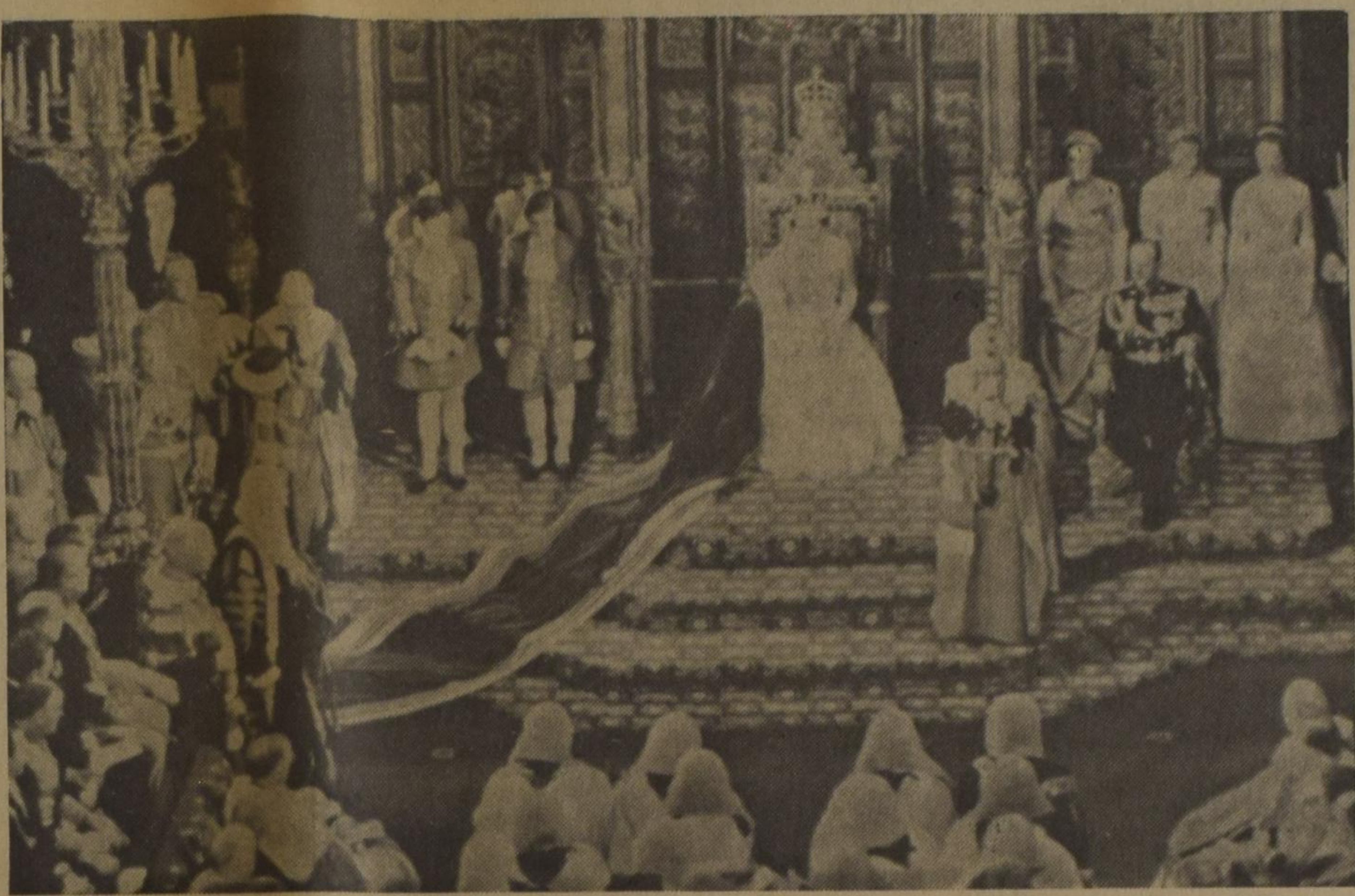

ENGELSE TROONREDE

London: Koningin Elizabeth leest de troonrede in het House of Lords ter gelegenheid van de opening van de nieuwe zitting van het Engelse parlement. Staande voor (tussen) de Koningin en prins Philip burggraaf (veldmaarschalk) Montgomery met het zwaard.

TWEE-ERLEI WERELD

De nieuwe wereld!

Er zit nog altijd een stimulerende klank in. Duizenden gewone Nederlanders hebben sinds de laatste tien jaar een reis per boot of vliegtuig erheen gemaakt. Daardoor is waarschijnlijk iets van het fantastische, dat in dat "nieuwe wereld" besloten lag, teloor gegaan. Men kwam wel onder de indruk van het machtige silhouet van Manhattan bij het binnenvaren van de Hudson, doch daarna zag men een land in wording, onregelmatig, slordig soms, onverzorgd, lelijke main streets met wat neergeplofte koekjesdozen, die men bankgebouwen, winkels en kantoorgebouwen noemt.

En naarmate men verder trok: verwaarloosd land, bossen vol dood hout, boerderijen waarvan de barns op instorten staan, vuilnisbelten langs de spoorweg, autokerkhoven vol wrakken, geel verschroeide velden en houten huisjes, die van buiten niet aantrekkelijk lijken.

Zo was het een halve eeuw geleden, toen ik voor het eerst voet aan wal zette in Uncle Sam's land en zo is het soms nog.

Men verstaat niet zo gemakkelijk, komend uit een altijd groen land, waar de zijstroken van de spoorlijnen zelfs bebouwd worden, waarom in zulk een geweldig groot en rijk land, waar toch ondanks de economische boomperiode miljoenen werklozen zijn, geen orde op zaken wordt gesteld. Waarom men staats- en county-gewijze aan de werklozen-uitkering niet de verplichting van arbeid verbindt en zo meehelpt het land een beter aanzien te geven.

Naarmate de kennis van de taal toeneemt, men de krant kan lezen en de interesse voor het dagelijks gebeuren toeneemt, neemt ook de verbazing toe, de ontstellende verwondering zelfs.

Men ervaart wel iets van de persoonlijke vrijheid, van het levenstempo, van de overvloed en de daarmee gepaard gaande verkwisting, doch de raadsels schijnen onoplosbaar als men tevens op de hoogte komt van de praktijken, die met wet en orde spotten en de vrijheid in vele gevallen illusoir maken.

Hoe b.v. is het mogelijk in een beschaafd land, dat aan de seashore een kleine groep van havenarbeiders de dienst uitmaakt? Hoe, als racketering, gangsterdom, corruptie etc. een ban op het openbare leven leggen, misdaden buiten de federale jurisdictie vallen, en misdadigers, op het betalen van een borgsom, een dag na de arrestatie weer vrij op straat lopen.

Dergelijke dingen puzzlen eenvoudige bezoekers, voorzover ze er kennis van nemen en beangstigen hen zelfs. Er zijn Europeanen, die zich nauwelijks veilig voelen, die pas weer tot rust komen als ze aan boord of in het vliegtuig huiswaarts gaan.

Voor wie de geschiedenis van Amerika echter geen gesloten boek is, de ontwikkeling van een volk, nog slechts enkele miljoenen tellende en toch zich vrij worstelend van een destijds machtig imperiaal rijk, gedurende twee eeuwen volgt, de niet te overschatten prestaties in twee wereldoorlogen realiseert, de hulp in velerlei opzicht aan een wereld in nood gadeslaat en de moed bewondert waarmede communistische agressie wordt afgedamd, is er ook een ander Amerika.

Zonder datzelfde Amerika zou het oude Europa thans óf een wingewest zijn van het Pruisisch militarisme óf zuchten onder een misdadig regime van het nationaal-socialisme.

Bovendien, wie in staat is zich door de franje van het Amerikaanse leven niet te laten verblinden, wordt getroffen door een warme toewijding van familie- en kerkelijk leven. Grand Rapids is een stad als Utrecht. Alleen in deze stad zijn ruim 40 Christian Reformed Churches en 30 Reformed Churches, afgezien van al de andere.

Daarbij vergeleken zijn Nederlandse steden onkerkelijke woestenijen. In Amsterdam, Nederlands hoofdstad, betekent noch het Orthodoxe Protestantisme noch het Rooms Katholicisme veel. In het openbare leven is van een religieuze inslag weinig of niet meer sprake, ondanks Vrije Universiteit en een kerkelijke faculteit tot opleiding van predikanten in de Hervormde Kerk aan de Gemeentelijke Universiteit.

De tegenstellingen die in het Amerikaanse leven opvallen, bestaan ook, zij het anders, in de Nederlandse samenleving. Het komt er maar op aan hoe men de lens van zijn camera instelt.

Doch vele ouders, die hun geëmigreerde kinderen een bezoek brengen, hebben zichzelf een fantasie-wereld voor ogen getoverd. Blijkt de praktijk dan anders te zijn, zo zijn ze dikwijls teleurgesteld.

Een goede voorlichting, voordat zij op reis gaan, zou moeilijkheden kunnen voorkomen, doch helaas, zo min adspirant-emigranten luisteren, zo laten ook zij zich niet gezeggen.

Want behalve het brede algemene Amerikaanse leven, zijn het ook de persoonlijke verhoudingen, die soms het zo lang verbeide en verlangde bezoek tot een minder gelukkige periode maken. Ook hier kan tijdige voorlichting, mits ter harte genomen, voor beide partijen heilzaam zijn. De oude en nieuwe wereld dienen in harmonie te worden gebracht.

Vancouver, B.C. Cn.

Ter gelegenheid van het 100-jarig bestaan van de Staten van Suriname zal de Postadministratie aldaar 2 bijzondere postzegels uitgeven. De zegels, die gelijke afbeeldingen hebben, tonen een 100-jarige boom. Naast de land- en waardeaanduiding is als bijzondere tekst "Honderd jaar Staten van Suriname" opgenomen. De waarden zijn 25 en 20 cent.

INGEZONDEN

"An absolutely Fascinating Case!"

... maar Mr. Hoogedoorn is niet de enige!

Zoals velen van U bekend zal zijn, heeft de C.J.L. Foundation op haar jaarvergadering van 29 januari jl. met algemene stemmen een besluit genomen om door middel van een nationale actie geld in te zamelen om de gerechtelijke acties van Mr. Van Manen en van Mr. Mostert te bekostigen. Er werd bekend gemaakt dat de totale kosten in het eerste geval geschat worden op $10.000,00 en dat in het tweede geval de rekening wordt beraamd op $15.000,00! Het is te verwachten dat beide gevallen nog dit jaar in behandeling zullen komen.

Weinigen zullen toen vermoed hebben dat bijna twee maanden later de grootste vakorganisatie in Canada, de Steelworkers, nogmaals Mr. Hoogendoorn aan zouden vallen. Ook zullen er niet veel geweest zijn die voorzagen wat zich in de afgelopen week in Bramalea, Ontario (nabij Toronto en Brampton) heeft afgespeeld. Op de grote fabriek van Northern Electric Company Electric hebben *acht* van onze mede-Christenen (onder wie ook Nel Hoogendoorn, dochter van Dirk) te horen gekregen van Mrs. Pearl Hamilton, presidente van de United Electrical, Radio & Machine Workers of America (UE), Local 531, dat ze uiterlijk tot vrijdag 22 april de tijd hadden om verklaringen te tekenen waarin ze toestemden om UE contributies van hun loon af te houden. Er werd tevens bij gezegd dat, mochten ze dit niet willen of doen, ze hun ontslag spoedig konden verwachten. De Company's "labour relations director", Mr. P. F. Nolan van Montreal, kwam er zelfs ook bij te pas. Hij deelde de mensen mee dat de bedrijfsleiding het op prijs zou stellen als ze eens serieus over dit probleem gingen nadenken. Wel een dwaze vraag, vindt U niet? Alsof het voor werknemers niet *altijd* een ernstige aangelegenheid is als zij voor het probleem van verplichte contributie worden geplaatst.

Deze ontwikkelingen ontvangen steeds meer belangstelling in vele bladen. Verscheidene hoofdredakteuren hebben er goede hoofdartikelen aan gewijd. Wat er precies gaat gebeuren weten we niet. Terwijl we dit schrijven kregen wij kennis van een brief die aan een van onze broeders in Brampton door zijn werkgever was gestuurd. De bedrijfsleiding van Thomas Lipton Soup Ltd., ook in Bramalea, stelde Mr. Arend Kastelein voor een ultimatum: óf betalen aan de American Federation of Grain Millers International Union (AFL-CIO-CLC), Local 327, óf de straat op!

Al deze mensen hebben (gelukkig) de C.J.L. Foundation van hun situatie op de hoogte gesteld. In al deze gevallen onderzoekt het Committee, in nauwe samenwerking met onze advocaat Mr. Brian A. Kelsey, wat gedaan kan worden om de rechten en vrijheden van deze mensen te bestendigen.

Ondertussen blijft Mr. Hoogendoorn volhouden! Na een week thuis geweest te zijn (op advies van de dokter) had hij nog geen ontslagbrief van de Company gekregen. De lezers zullen zich herineren dat de Company hem op 9 april een officiëel bericht had toegestuurd dat hij ontslagen zou worden als hij niet voor vrijdag 15 april de hem toegezonden verklaring tekende en terugstuurde. Op dinsdag 26 april heeft Mr. Hoogendoorn goedsmoeds zijn werk hervat. Dit tot grote ergernis van de Steelworkers die hun advocaat, Mr. J. H. Osler, Q.C., aanmoedigden om gerechtelijke actie tegen de Company te beginnen. De vorige week vermeldden we dat Mr. Hoogendoorn aan Mr. Kelsey opdracht had gegeven te proberen het besluit van Judge G. H. F. Moore langs de gerechtelijke weg ongeldig te laten verklaren. Contact werd opgenomen met Mr. J. H. Osler, Q.C., die, nadat hij onze argumenten had beluisterd, zich sprakeloos liet ontvallen: "It's an absolutely fascinating case!"

Mr. Kelsey heeft in betrekkelijk korte tijd de legale stukken in orde gekregen, zodat gedurende deze week een "Notice of Motion" kon worden geregistreerd in het hooggerechtshof van Ontario. De "Writ", zoals het ook wel genoemd wordt, verzoekt dat het besluit van Judge Moore aangaande het dispuut tussen de Steelworkers en de Company "be quashed and set aside". Het is te verwachten dat dit geval gedurende de eerste week van mei in behandeling zal komen. We zijn blij dat Mr. Hoogendoorn weer elke dag zijn dagelijkse arbeid kan verrichten. Mocht het niet mogelijk zijn om het besluit van Judge Moore ongedaan te maken dan kunnen we alsnog verwachten dat hij ontslagen zal worden. Ook na een eventueel ontslag zal de C.J.L. Foundation deze zaak aanhangig maken bij het hooggerechtshof van Ontario, hoogstwaarschijnlijk op grond van de in de Canadese grondwet gegarandeerde rechten van vrijheid van vereniging en van godsdienst.

Onlangs schreef Mr. A. Peetoom in dit blad over de inhoud van sommige reacties welke waren binnengekomen in verband met het C.J.L. Freedom Fund. Een overvloed van goedkeurende brieven is sinds het begin van deze speciale actie binnengekomen. En, laten we eerlijk zijn, ook een paar afkeurende reacties. Speciaal in de afgelopen weken ontvingen we verscheidene brieven van de eerstgenoemde soort, en we kunnen niet nalaten een aantal daarvan hier te noemen.

Een broeder in Talbotville, Ontario, schreef ons:

"Met belangstelling volgen we in Calvinist-Contact de strijd van Mr Hoogendorn . . . . We staan geheel achter Mr. Hoogendoorn en Uw organisatie. Zelf zijn we farmer en hebben dus niets te maken met een Union, maar voelen ons als Christenen toch verplicht deze zaak te steunen. Dit is iets dat ons als Christenen *allen* aangaat. En als we onze steun geven in geld, maar bovenal in gebed, dan geloven we zeker dat deze zaak gewonnen kan worden. Moge de Here U allen kracht en wijsheid geven deze strijd voort te zetten, en we hopen dat heel ons Christelijk volksdeel U steunt met giften en gebed. Wij sluiten andermaal onze gift in voor het C.J.L. Freedom Fund."

Van een dominee uit Noord-Ontario ontvingen we het volgende schrijven:

"It's God's promise that man's walk with Him is not a solitary walk. The road your foundation walks may well descend to deeper levels in the weeks and perhaps the years to come, but Christ has said "Fear not"— and that after the grave. Please accept this gift as a sign of support. May the Lord sustain you, and the leaders of our Christian labour movement, in these days of decision."

Een moeder in Galt, Ontario, stuurde ook een brief:

"Weest overtuigd van onze voortdurende gebeden voor vrijheid en recht. Te weinig geven we blijk daarvan in onze brieven. Geregeld volgen we Uw publicaties. We moeten naast U staan in Uw vechten voor Mr. Hoogendoorn. We moeten getuigen van het Licht, al weten we dat de duisternis het niet begrepen heeft. We bidden en vertrouwen, dat U de middelen zult ontvangen, teneinde Uw strijd voort te zetten. God zegene U en sterke U."

Een studente schreef ons vanuit Grand Rapids, Michigan:

"I had, for quite a while, often wanted to send you some monetary support, but, as you know, among students money is usually gone before you realize you have it. But this small amount I want to give because I [illegible] convinced of the right we as Christians have to stand firm, in Christ, on our own principles . . . ."

Een zekere Miss Stevenson in Toronto had 's morgens de krant gelezen. Ze schreef aan Mr. Vandezande:

"Since you are the only one listed in the phone book under this name, I presume you are the organizer of the group described in this morning's paper. I enclose a small contribution."

Een broeder in Grand Rapids, Michigan, schreef ons:

"This contribution may only be a token, since bills are pressing presently. Hope to be able to contribute more later. We thank God that He has given you the courage and conviction to carry on with this difficult work. May God richly bless you is our constant prayer."

Een dominee, woonachtig in Coyorcan, Mexico, schreef:

"Greetings from us all in Mexico. The blessings on your labors. Enclosed please find our dollar."

Van een student in Sioux Centre, Iowa, ontvingen we het volgende:

"I have enclosed one dollar to assist the efforts of the C.J.L. Would you please send me all the information which you have available as I would like to discuss the C.J.L. Foundation in a Political Science class . . . ."

Van iemand in Hansport Hants, Nova Scotia, ontvingen we:

"I would like to have more information . . . . I am an industry worker myself, although I am only just learning to know the Lord. I would like to walk in His ways, which I find not too easy as yet. I could use any help and information on this subject."

Van een broeder in St. Thomas ontvingen we:

"It has been brought to my attention that you are aiding Mr. Dirk Hoogendoorn in his fight for freedom of association. I would like, at this time to offer my moral support to Mr. Hoogendoorn's fight. One finds too few men willing to stand up and be counted in our increasingly Socialistic and Materialistic Society. Please keep me informed."

Een dominee in New Holland, South Dakota, stuurde nogmaals een bedrag:

"Just got through reading *The Guide* . . . . Very heartening indeed! In answer to your appeal for funds, the witness in this significant area of human endeavor, the love for the Lord and His Kingdom, please receive this additional token of $3.00 with my personal prayer that it may be used to His glory and the highest welfare of fellowmen."

Mr. Vandezande, Executive-Secretary van de C.J.L. Foundation heeft op vrijdag 22 april de studenten van de Toronto District Christian High School te Woodbridge toegesproken. Zulks uiteraard op uitnodiging van de studenten in samenwerking met de leerkrachten. Na zijn toespraak werd hij door Rita Knibbe, de Presidente van de Student Council, bedankt en werd hem, namens de studenten een cheque van $50.00 overhandigd voor het C.J.L. Freedom Fund.

We meldden in het begin dat de gerechtelijke acties van Mr. Van Manen en van Mr. Mostert bij elkaar zo'n $25.000,00 zullen kosten. Volgens de begroting van 1966 hopen we dit jaar ruim $10.000,00 te ontvangen voor het Freedom Fund. Op de gewone begroting is een bedrag van $8.000,00 voor dit fonds. Samen dus $18.000,00. Laten we niet vergeten dat het in de eerste plaats gaat om het getuigenis voor de Heer en Zijn eisen voor de publieke samenleving. Als we getrouw zijn en blijven, dan mogen we de afloop rustig in Zijn hand laten.

Namens de C.J.L. Foundation,

Stan De Jong,

P.O. Box 151, Rexdale, Ont.

FREEDOM

is everybody's business!

SEND YOUR DOLLAR to C.J.L. FREEDOM FUND

P.O. Box 151, Rexdale, Ont.

The Committee for Justice and Liberty mailed more than 6,500 letters requesting $1.00 to finance its actions for freedom of association. What has been your response?

Balance as of last week	— 1,585 contributors	— $3,513.83
Received this week	— 55 contributors	— 301.60
Balance as of today	— 1,640 contributors	— $3,815.43

Woonruimte voor de toekomst

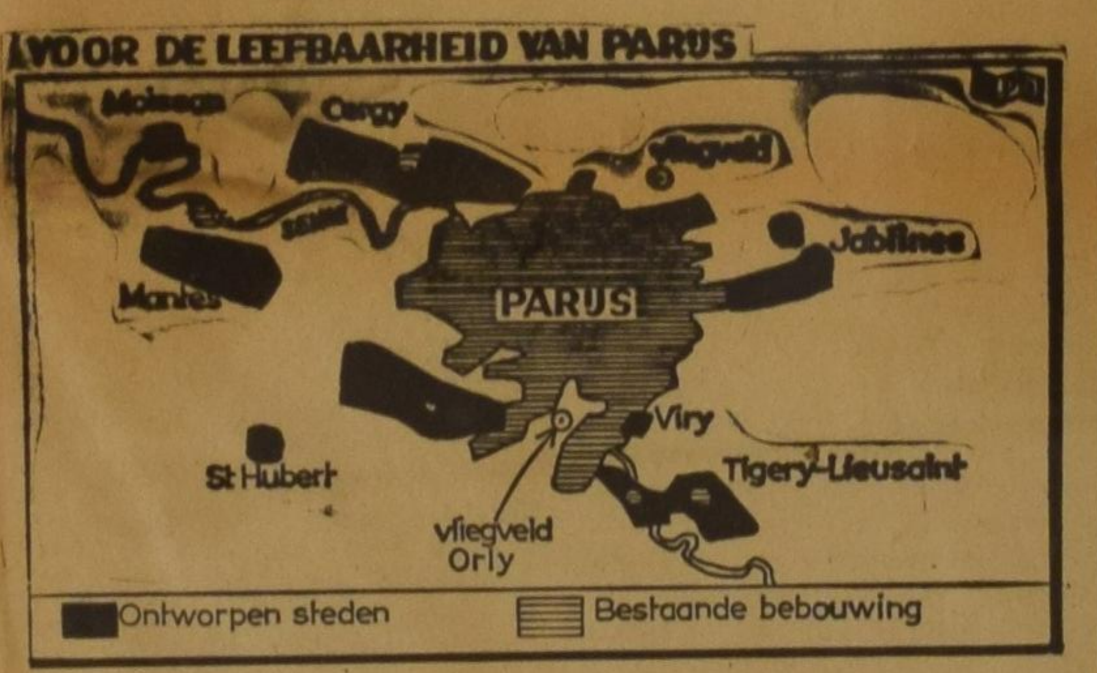

Kring van steden rond Parijs

Over 30 jaar telt Parijs 9 miljoen inwoners

De huidige capacitiet van Parijs kan deze bevolkingsaanwas niet bergen zonder zware problemen op te roepen voor het verkeer, de bodem, de watervoorziening etc. Het "Bureau d'urbanisme" van Parijs heeft een plan ter tafel om rond Parijs een kring van nieuwe steden aan te leggen met een zeer ruime leefruimte nl. 60 inwoners per ha. Parijs telt er ca. 300. De bevolking van deze nieuwe steden ie berekend op 300.000 tot 600.000 zielen, zodat de nieuwe steden nog een veel grotere bevolkingsaanwas kunnen opvangen dan tot het jaar 2000. In onze kaart geven wij een globaal overzicht van deze plannen voor Parijs.

STAD OP STELTEN IN ZEE

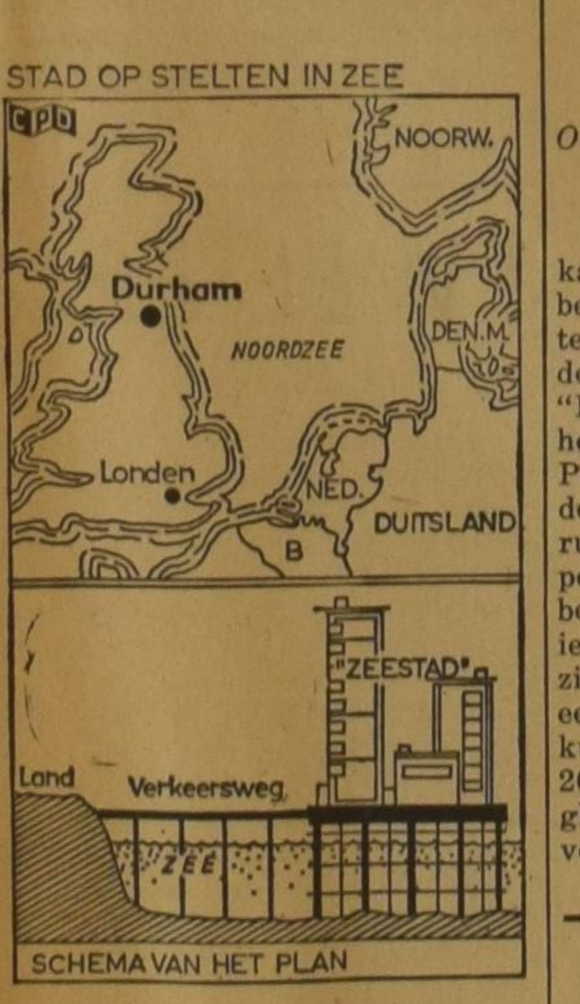

SCHEMA VAN HET PLAN

Zeestad op stelten

De Britse architekt D. Clark Slater, van de Graafschapsraad van Northumberland, heeft plannen ontworpen om 20.000 mensen onder te brengen in een zeestad op stelten. Deze stad zou moeten komen voor de kust van Durham wegens het gebrek aan bouwgrond op het land.

Het plan voorziet in torenflats compleet met winkels, scholen en openbare gebouwen. Via een verkeersweg zal deze stad verbonden werden met het land. De torenflats kunnen maximaal 30 verdiepingen hoog worden.

IN MEMORIAM

•

Publisher William Eerdmans passed away

At the age of 83 publisher William B. Eerdmans passed away. Mr. Eerdmans was the founder and chairman of the William B. Eerdmans Publishing Company, well known in the American book publishing world for its many theological book productions. The significance of the Eerdmans Publishing Company, however, is not limited to the national boundaries for its books are widely used in the English speaking world. And hundreds of Eerdmans' theological books are found in the libraries of scholars and theological schools all over the world. One of the most important contributions to biblical scholarship is Eerdmans' production of Kittel's Theologisches Wörterbuch zum Neuen Testament in an English translation. Kittel is a unique source of information and is recognized the world over as the most significant contribution to New Testament Theology and background material for Old Testament theology. However, its use for the English speaking world was limited to the relatively few acquainted with German. Eerdmans took the important decision to publish an English translation which is still in progress. And generations of pastors and students of the Bible will be grateful for this Eerdmans production.

William B. Eerdmans was instrumental in promoting scholarships among students and professors alike by assisting them in research and by giving them advice about the publication of their material. He completely underwrote the establishment and maintenance of the Calvin Foundation, a non-profit organization for "the encouragement of the study, the development and enrichment and effective dissemination of Calvinism and the re-affirmation of Calvinism as a dynamic force in the contemporary world." The foundation provides opportunities and tools for critical scholarship, research, and "to supplement the available opportunities for scholarly stimulation among the alumni, the faculties, and the students of Calvin College and Seminary".

Mr. Eerdmans' discovery of the Van Raalte papers and his desire to have them used for research rather than exhibition led to the foundation of Heritage Hall in the Knollcrest library-classroom building.

A. Velthoen

BEKEERDE

Die leefde en plukte van de dag
en alles nam zoals het kwam
voelde zichzelf een rotte vrucht
in 't natte gras als het ochtend was
de ochtend van zijn bekering.

Gevállen van de boom en niet
als rode vrucht tegen blauwe lucht
gezien en toen geplukt,
geráápt die dag toen hij daar lag
nat en beslikt, bijna vertrapt
die dag van zijn bekering.

Hij is gevallen op het land
en van de boom die leven heet
die goed en kwaad verborgen houdt,
maar nooit meer uit Gods hand.

Jaap Zijlstra.

SPECIAL

VAN DELFT'S
Book and Gift Shop
1058 Main Street West
HAMILTON, ONTARIO

Good until May 15, 1966

The following books will be sold at 10% discount:

Het Woord van Vandaag - N. Warnen. Bijbels Dagboek. - Reg. $3.95 - now $3.55
Onze Geloofsbelijdenis - Ds. J. G. Feenstra. - Reg. $7.70 - now $6.93
Het Geslacht Bjorndal - Gulbranssen. - Reg. $4.95 - now $4.45
Als de Dauw Hangt Komt er Regen - Margit Soderholm - Reg. $3.95 - now $3.55
The Genesis Flood - Morris & Whitcomb. - Reg. $7.75 - now $6.98
The Doctrine of the Holy Spirit - Hendrikus Berkhof. - Reg. $3.25 - now $2.92.
YEARBOOK 1966 still available — $1.35

GAAT U NAAR
Holland?
VOOR AL UW REIZEN per boot of per vliegtuig vraag volledige inlichtingen bij:
C. STEENHOF
43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921
Vanaf 1 april 1966:
21 dagen vliegreis *
MONTREAL-AMSTERDAM
$ 335.00
met gratis trip naar Brussel, Parijs en Londen
* Behoudens Regeringstoestemming.

HOLLANDSE TUINGEREEDSCHAPPEN
UIT VOORRAAD LEVERBAAR:
Hollandse zeisen, strekels, schoffels, hakken, schrepels, spit rieken, mest rieken, aardappelrieken, zaadharken, Westlandse spitschoppen, kleispaden, panschoppen, enz.
Rugsproeiers met en zonder motor, Raamwagens, 3 modellen. Montage plastic Broeikassen. Ventilating fans, alle maten. Alle maten plastic film, enz.
VARY EQUIPMENT CO.
Phone 945-4745 Ridge Rd. W. GRIMSBY, ONT.

CALVINIST - CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.
Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $5.00 per year.
All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.
The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.
Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary. Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

Regeringssteun voor Christelijke Scholen in Alberta

In het nummer van 7 april j.l. hebben we reeds melding gemaakt van het heugelijke feit dat de christelijke scholen van Alberta in de toekomst regeringssteun is toegezegd. Wij ontvingen onlangs uit Alberta nadere gegevens omtrent deze zaak, zodat wij U verder kunnen inlichten over het wonder in Alberta.

Op dinsdag 29 maart jl. werd de volgende resolutie door de regering van Alberta met 34 tegen 16 stemmen aangenomen:

AANGEZIEN de regering het beginsel voorstaat dat elk kind in Alberta ervan verzekerd moet zijn gelijke mogelijkheden te hebben tot het ontvangen van onderwijs, onverschillig welke de financiële omstandigheden mogen zijn, of waar men woont.

AANGEZIEN vele ouders, die voor hun kinderen onderwijs begeren in een atmosfeer en omgeving die verschilt van het systeem van de openbare school, particuliere scholen hebben opgericht.

DAAROM wordt het voorstel gedaan dat de wetgevende vergadering de regering aanmoedigt middelen te overwegen om maatregelen te treffen voor financiële steun aan particuliere scholen die onderwijs geven volgens het leerplan van Alberta.

Al de kabinetsleden stemden voor, behalve de minister van onderwijs en de minister van arbeid.

In *principe* is op 29 maart financiële hulp aan de christelijke scholen toegezegd. De zaak is nu verder overgedragen aan de minister van onderwijs, die, na overleg te hebben gepleegd met het departement van onderwijs, een wet zal ontwerpen waarin wordt bepaald hoeveel steun de christelijke scholen zullen ontvangen en aan welke eisen ze hebben te voldoen om voor geldelijke steun in aanmerking te komen.

Momenteel is het nog moeilijk te zeggen wanneer deze wet in werking zal treden en hoeveel steun zal worden toegezegd. Het kan zelfs drie jaar nemen alvorens de wet in werking zal treden. Men hoopt echter dat men tegen het schooljaar 1967-68 financiële hulp zal ontvangen.

Maar de beslissing van 29 maart is een stap in de goede richting, waarvoor wij wel bijzonder dankbaar mogen zijn. Het vele werk door de schoolverenigingen en de Christian Action Foundation verricht, is rijkelijk beloond.

* *

Er is heel wat werk verricht alvorens de leden van het parlement zich gewonnen gaven om met een voorstel te komen de christelijke scholen financiëel te helpen.

De stuwende kracht van de Christian Action Foundation, Rev. Louis M. Tamminga, het publiceren van artikelen over het doel en recht van het christelijk onderwijs in *Christian Vanguard*, welk blad aan de parlementsleden werd toegezonden, en de vele besprekingen met parlements- en kabinetsleden, hebben er toe bijgedragen dat in principe werd aanvaard de 'private' scholen te steunen.

Na een onderhoud met de 'speaker of the House", Mr. Dixon, werd het plan opgevat om als schoolverenigingen van Calgary, Edmonton, Lacombe, Lethbridge en de Christian Action Foundation gezamenlijk de minister van Onderwijs een brief te overhandigen waarin de wensen van de genoemde verenigingen werden kenbaar gemaakt. Op de vergadering van 15 januari werd de inhoud van de brief besproken en door de aanwezigen, onder wie ook afgevaardigden van het Hillcrest Christian College te Medicine Hat, goedgekeurd.

Op 24 januari werd de inhoud van de brief met drie parlementsleden besproken. Op 31 januari overhandigde Mr. John A. Olthuis en Dr. Wm. Vanden Born de brief aan de minister van Onderwijs, Mr. R. McKinnon. Een afschrift van de brief werd naar alle parlementsleden gezonden.

Op de derde maart legde Mr. Donald Fleming van Calgary de regering een motie voor, waarin de regering werd verzocht "benevens het bestaande systeem voor de openbare en 'separate' (Roomskatholieke) scholen een derde vorm te ontwerpen, welke de particuliere ('private') scholen zou moeten omvatten .

In de brief van de christelijke scholen werd gevraagd om een bedrag van $150 per leerling per jaar.

De christelijke scholen zullen echter aan de volgende bepalingen moeten voldoen willen zij in aanmerking komen voor regeringssteun.

1. Men moet voldoen aan de minimum eisen van het departement van onderwijs, betreffende gebouw, schoolboeken, leerplan, kwalifikaties voor onderwijzer(s)(essen) en zich onderwerpen aan schoolinspectie.
2. Een schoolvereniging moet vijf jaar een school hebben beheerd, alvorens in aanmerking te komen voor steun.
3. Een aantal van 75 leerlingen of meer moet bij de school staan ingeschreven.

Rev. Bob Simpson ondersteunde de motie van Mr. Fleming met het gevolg dat op 29 maart de motie met een twee-derde meerderheid werd aanvaard.

We zullen het verdere verloop biddend moeten afwachten, maar het aangenomen besluit geeft toch veel reden tot dankbaarheid.

OP WEG NAAR BROOD VAN GRAS

Duitse wetenschap kweekt eetbare planten

(DK) Keulen — De onderzoekingen van de Duitse biochemicus Schlubach inzake het winnen van voedingsstoffen uit simpel gras beginnen langzamerhand de nodige aandacht te trekken. Professor Schlubach verricht zijn werkzaamheden aan het Mac-Planck-Instituut voor biochemie in München. Al tien jaar lang. Maar intussen heeft hij zijn onderzoek min of meer af kunnen ronden. Op het ogenblik houdt hij zich dan ook vooral bezig met een aantal zeer gespecialiseerde scheikundige problemen van de "grassuiker". Hij werkt ook aan de ontwikkeling van een bruikbare industriële productie-methode van zijn nieuwe voedingsstof. Verschillende aanvragen uit Canada en andere landen hebben duidelijk aangetoond, dat regeringen en industriële ondernemingen veel van zijn nieuwe voedingsbron verwachten. Ook het feit, dat het Max-Planck-instituut voor plantkunde in Keulen-Vogelsang serieus begonnen is met het kweken van planten met een hoog gehalte aan koolhydraten, laat niets aan duidelijkheid te wensen over. Men is bezig met de verwezenlijking van Schlubach's vondsten. Theorie wordt omgezet in praktijk. Hetgeen vooral belangwekkend is, als men bedenkt dat in India bijvoorbeeld mensen gras eten om niet om te komen van de honger. Gras is overal. Het wordt inderdaad tijd, dat men er rationeel en systematisch mee gaat werken.

Bij suikerriet is men er in geslaagd om door middel van kweekprocessen het suikergehalte te verdrievoudigen. Bij gras moet dit net zo goed mogelijk zijn. Voordat men echter over zal kunnen gaan tot het daadwerkelijk en uitgebreid toepassen van Schlubach's vondsten, zal men eerst een aantal jaren bijzondere grassoorten moeten kweken. De industrie kan dus voorlopig alleen profijt trekken van enkele soorten, die in het wild of op een aantal gecultiveerde weilanden groeien. Het gewone weidegras is tot dusver nog bijna uitsluitend bestemd voor consumptie door het veer. Daarbij gaat bijna tweederde van de caloriewaarde verloren.

Als men echter hogere grassoorten algemeen weet in te voeren, zal dit niet alleen de veestapel en haar productie ten goede komen, maar kan een deel van de grassuiker ook onmiddellijk en dus veel rationeler worden gebruikt. Daar komt nog bij, dat tweederde van de in de agrarische sector gebruikte landerijen uit weilanden bestaat. Om nog maar te zwijgen over de enorme wilde grasvlaktes, die de wereld rijk is. Het door Schlubach gestelde probleem is dus van onschatbare betekenis.

Het gehalte van koolhydraten van wild of gecultiveerd gras loopt sterk uiteen. Het is geheel afhankelijk van de kwaliteit van de grond, van kweekmethode en andere omstandigheden. Droog gras kan 3 procent, maar ook 33 procent koolhydraten bevatten. Dit percentage sluit op zijn beurt aan op 15 van de 20 procent van de totale massa, die gras bezit. (De rest is water). Schlubach zelf behaalde bijvoorbeeld in Hamburg hogere koolhydraat-gehaltes dan in Starnberg in de buurt van München. Daar kweekte hij talloze grassoorten op zijn eigen landgoed. Een aantal grassoorten, die in het wild groeien vindt hij echter zonder meer geschikt voor het winnen van voedingsstoffen. De verschillende soorten lolium-gras bijvoorbeeld, of anders kikuyugras, dat veel in Afrika voorkomt. Voor gebieden met een chronische hongersnood is dit inzicht uiterst belangrijk. Gras kost niets. Je hoeft het alleen te oogsten.

Bovendien is het zaad van het gras volstrekt onbelangrijk. De plant bevat namelijk suiker in zijn bladeren. Maar grassuiker is wel iets heel anders dan gewone suiker. Gras bevat nauwelijks de suikersoort, die gewonnen wordt uit de druiven (glucose) of vruchten (fructose). De koolhydraten van gras bestaan voornamelijk uit "polyfructosanen", een bijzonder soort stoffen, die door Schlubach werden ontdekt. Wat hun concentratie betreft lijken deze stoffen op de koolhydraten van graan en aardappelen: zij zijn eveneens opgebouwd uit verschillende, aan elkaar geklonken eenvoudige suikermoleculen. Meer dan 50 fructosemoleculen kunnen onmogelijk een binding met elkaar aangaan. Het aantal bouwstenen in de verschillende soorten van polyfructosanen verschilt vrij sterk. Wel zijn ze stuk voor stuk geschikt voor menselijke consumptie.

Lolium-gras komt overal ter wereld voor. Het gevat 93 procent van de koolhydraten van de door Schlubach vastgestelde polyfructosanen. De polyfructosanen lijken naar uiterlijk en smaak meer op meel dan op witte suiker. Het is dan ook de bedoeling om er meel voor het bakken van brood van te maken. De polyfructosanen bezitten slechts een zwakke, nauwelijks zoete smaak. Ze lossen evenals witte suiker, heel goed op in water. Dat is van eminente betekenis. De procedure, die men toepast is op vele punten dezelfde als het winnen van suiker uit bieten en riet. Want, evenals bij suikerriet moet het gras in zo vers mogelijke toestand verwerkt worden. Gras bevat vele zouten. Zij moeten dan ook om de smaak, maar eveneens omdat zij veel kalium en heel weinig natrium bevatten uit het suikerwater worden verwijderd. Het menselijk lichaam heeft namelijk precies aan het omgekeerde behoefte: veel natrium en heel weinig kalium.

Goed smakende voedingsstof

Om het zout uit het gras te verwijderen, maakt men tegenwoordig gebruik van zogenaamde "ionen-wisselaars". Zuilen, die met gekorrelde kunsthars zijn gevuld. Zij bezitten echter een enkel bezwaar: ook de waardevolle eiwitten, die het grasextract bevat zuigen zij op. Graseiwitten zijn in biologisch opzicht even waardevol als de door kippen geproduceerde eiwitten, en bevatten zelfs 50 procent meer eiwitten dan bijvoorbeeld graan. Professor Schlubach heeft dan ook vooral gezocht naar een methode om uitsluitend de onbruikbare zouten uit de grassuikeroplossing te verwijderen. Een andere methode van de moderne wetenschap, de "Geelfiltrering" voldeed tenslotte aan zijn bedoelingen. Hij gebruikt op het ogenblik "Sephadex", dat oorspronkelijk uit Zweden afkomstig is, maar waarmede men intussen over de hele wereld veel goede resultaten heeft geboekt.

Dit materiaal is een soort omgekeerde moleculen-zeef: het filtert grote moleculen onmiddellijk, terwijl het kleine moleculen vasthoudt. De kleinste deeltjes van de "Grassuiker" worden gevormd door het onbruikbare zout. De suikerextractie uit gras kan uitsluitend plaats vinden bij een temperatuur van 40 graden Celsius. Dan blijft het eiwit vloeibaar. De onopgeloste deeltjes van de structuur worden uit het gras geperst. Daarna worden de aldus verkregen oplossingen door de Sephadex-zuilen gefilterd. Deze gefilterde oplossing wordt op haar beurt omgezet in droog poeder, dat voor drie kwart bestaat uit koolhydraten. De rest is eiwit. Het gras moet nog jong worden geoogst. Anders verdwijnen de polyfructosanen en neemt cellulose hun plaats in. Cellulose is volstrekt ongeschikt voor consumptie. Professor Schubach heeft brood laten bakken, dat voor 20 procent polyfructosanen bevatte. Het smaakte uitstekend.

Dr. Walter Theiner.
"Deutsche Korrespondenz".

Feiten over de voedsel situatie in India

OVER VIER JAAR IN VEILIGE HAVEN?

In India heeft de minister van Landbouw, Subramaniam, cijfers gegeven over de produktie van voedingsgranen over de afgelopen 15 jaar. In de grafiek geven wij een overzicht van deze produktiecijfers. Hieruit blijkt dat India zijn produktie regelmatig ziet stijgen. 15 Jaar geleden bedroegen de investeringen in de landbouw van India totaal Rs. 2059 miljoen voor het eerste vijfjarenplan. In het derde vijfjarenplan bedragen de investeringen totaal 5093 miljoen. In de laatste vijftien jaar is de produktie van voedselgranen gestegen met 76%. Niettemin is de totale produktie nog te laag om in de eigen behoefte te voorzien. Voor dit doel is een produktie noodzakelijk van 125 miljoen ton. Men hoopt deze hoeveelheid over vier jaar te produceren. In de komende jaren zal de nadruk in India vallen op:

- Ontwikkeling van de kwaliteit van granen;
- Stijging van het gebruik van insektiden en beter zaden;
- Ontwikkeling irrigatie en watertoevoer;
- Betere credietverlening aan de boeren;
- Bouw van kunstmestfabrieken.

De landbouwproductie moet blijven stijgen want de bevolking van India neemt jaarlijks met maar liefst 10 miljoen zielen toe. Deze toename is minder een gevolg van het aantal geboorten dan wel de daling van de sterfte. Vanaf 1890 is het aantal geboorten per 1000 inwoners met ruim 10% gedaald, het aantal sterfgevallen per 1000 inwoners is echter met ruim 40% gedaald.

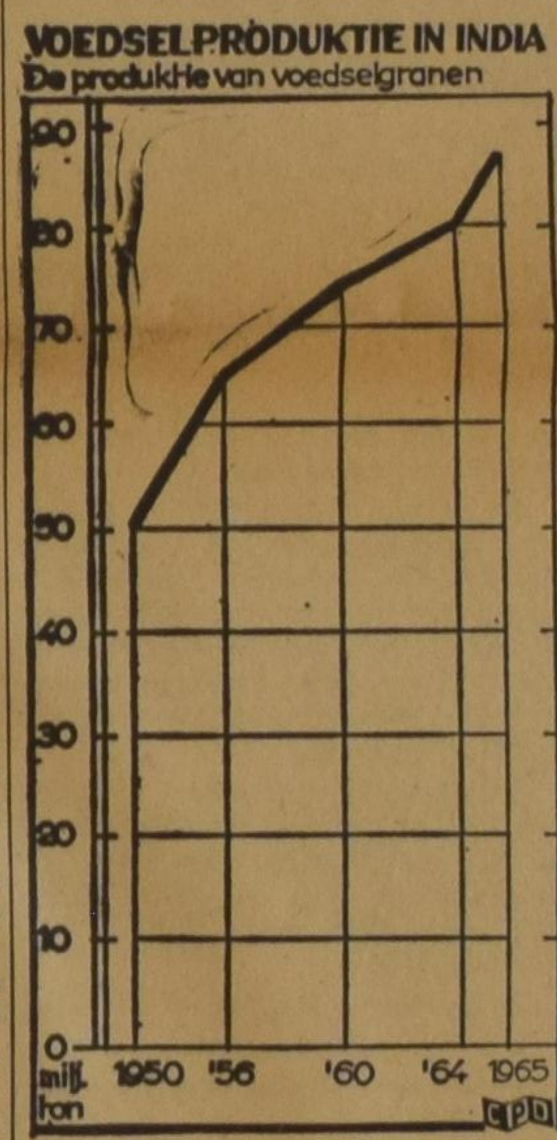

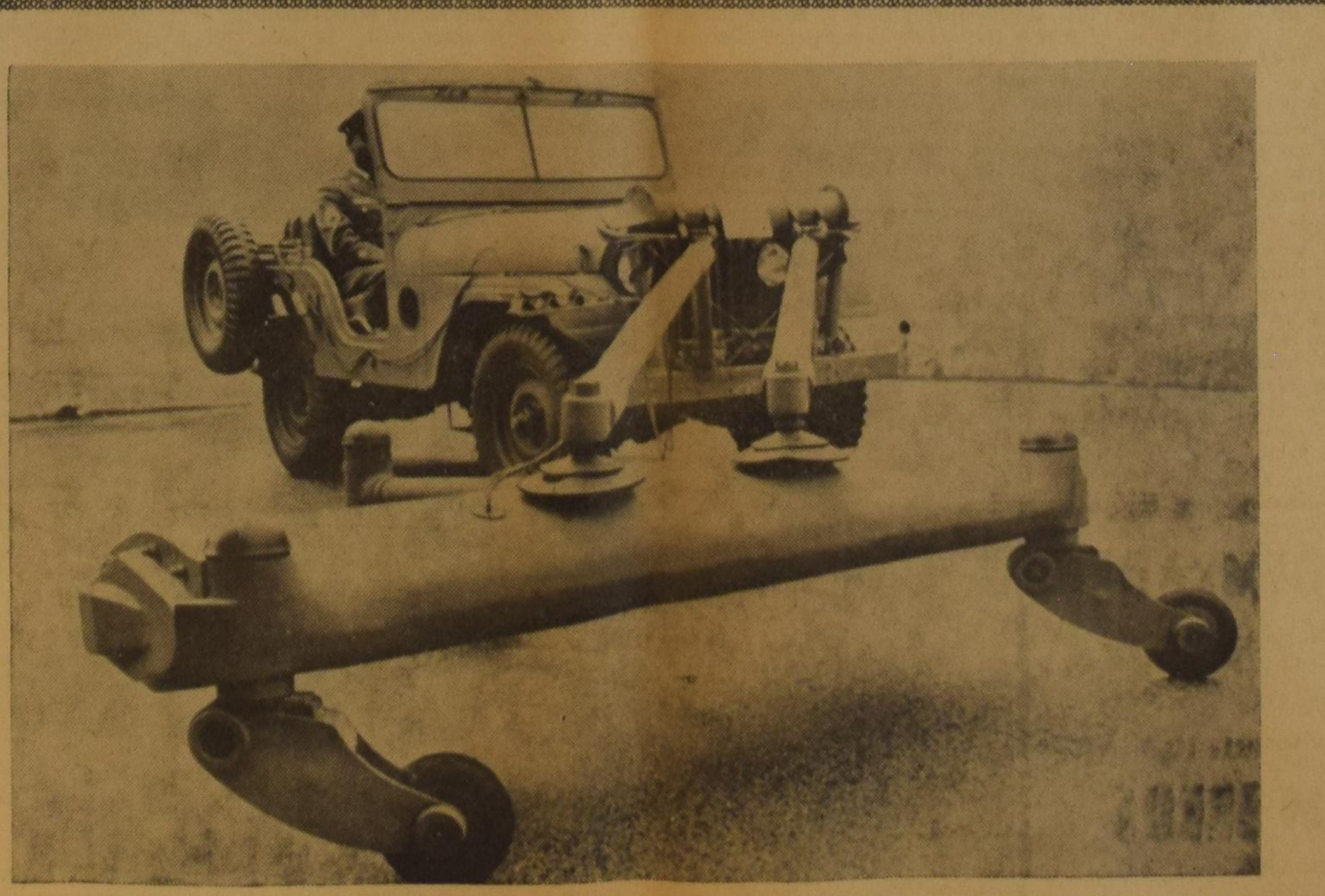

Het Amerikaanse leger in Vietnam heeft de beschikking gekregen over een mijnenzoek-apparaat, dat voor een jeep gemonteerd kan worden. Een pad van 1½ meter breedte kan met een snelheid van 1—15 kilometer per uur onderzocht worden. Ligt er een mijn onder de grond, dan stopt het apparaat de jeep automatisch.

Boeiende Ontario Vacantie Avonturen

Historische wegen

Kies een avontuurlijke vacantie over historische wegen, langs de oevers van de St. Lawrence en Lake Ontario. Leer omtrent het trotse begin van uw land en hoe het zich ontwikkelde.

Van Morrisburg tot het oude Fort Erie vindt U historische slagvelden, grensbewakingen en bezienswaardige dorpen, waar traditie stand houdt. Toronto voegt daar een 20e eeuwse boodschap aan toe — in zakenleven, cultuur en ontspanning.

Langs de St. Lawrence Seaway kunt U picknicken in prachtige parken. Zie reusachtige oceaanschepen, en de enorme sluizen van Iroquois en Welland. Geniet van heerlijk kamperen, zwemmen en varen, langs het gehele traject van Cornwall tot St. Catharines. Amuseer U in de feestelijke sfeer van Niagara Falls.

Uw gehele familie zal zich verrijkt voelen na zo'n avontuurlijke vacantie over historische wegen. Zet de eerste stap voor het uitkienen van Uw tocht door vandaag nog onderstaande coupon op de post te doen.

Province of Ontario, Department of Tourism & Information, Parliament Buildings, Room 277, Toronto 2.

formation on a Heritage Highway Adventure Vacation
try Adventure Vacation.

Name ....

Address ....

City ....

Zone .... Province ....

ONTARIO DEPARTMENT OF TOURISM & INFORMATION

Het wonder van Calumet

Nog geen tien jaar geleden was er ten zuiden van Chicago een woestenij. Een huilende wildernis, waar riet en biezen de boventoon voerden en het enige lied, dat gehoord werd het lied was, waarover een onzer dichters sprak: "O, ruisen van het ranke riet, och, wist ik toch uw droevig lied".

Het land weliswaar was manmade, d.w.z. door de mens zelf daar gebracht, maar verder was het aan de natuur overgelaten het te bekleden. Moeder Natuur had dat op haar eigen, de boven aangegeven wijze, gedaan. Eindeloos ver strekte zich deze savannah uit met hier en daar een boomstronk, of een waterplas, waar in het stilstaand vocht slechts muggen zich voortplantten en een waterspin of 'schrijvertje' de naam schreef van zijn Schepper. Ook was er aan de grens van het land het af- en aan kabbelen van de golfjes van het meer van Calumet.

Dit alles was zo, nog geen tien jaar geleden.

Toen begon de nijvere mensenhand zijn sporen achter te laten. Vrachten bouw-vruchtbaar zand werden aangevoerd, bulldozers trokken diepe voren in de grond, waarin later als kiemend zaad de fundamenten van lange loodsen werden neergelaten. Niet lang daarna verrezen ook de muren, kademuren en bergplaatsen. Ook kranen kwamen er en meer en meer kon men de contouren van de komende haven onderkennen. Calumet harbor, Port of Chicago had zijn aanzijn gekregen.

Schepen begonnen af en aan te varen; lansdvlaggen lieten hun kleurrijke vlaggentaal spreken en zware vrachten aan lading werden uit- en ingevoerd. Enkele grote graanelevatoren voltooiden het bedrijvig tafereel van een geboren wereldhaven, als zwaar geladen 'dry cargo tankers' langzaam heenvoeren als roofdieren, die zich aan hun buit zozeer hebben tegoed gedaan, dat zij zich haast niet meer kunnen voortbewegen.

Het was *al* business wat de klok sloeg. Loodsen, kaden, rails met slierten spoorwagons, kantoren en liftmotoren spraken alle dezelfde woorden: We werken hier; we verdienen, we vervoeren en worden gedreven; maar we wèrken. En als dan de klok van vijven sloeg en in lange rijen auto's de mens naar zijn huis ging, dan werd het stil rond de loodsen. De kaden lagen dan verlaten, geen mens werd er meer gezien. In het donker en ergens ver weg naar west- en zuid flikkerden alleen nog maar de lichten van de stad en de suburbs, minstens drie mijl er vandaan.

Slechts de zeemeeuw had hier nu nog zijn terrein en . . . de zeeman, die met zijn schip aan wal gemeerd, het nakijken had gehad toen ieder na een werkdag zich naar eigen huis en haard spoedde.

Wat wisten de bewoners van Chicago en van de nabijgelegen stadswijken toen af van de haven? Uit de krant hadden ze er iets van vernomen, hoe er gleuven gegraven werden en er een haven-in-de-maak was en ook, dat met de opening van de Seaway een groot aantal buitenlandse schepen verwacht kon worden. Wat zegt dit echter tot de man van de vaste wal; laat staan, dat hij zich enige voorstelling maakt van de bemanningen, die op deze schepen hun verblijf hebben. Wie denkt er, als hij voor een brug moet wachten, aan de bewoners van dat binnenschip, dat daar voorbij glijdt, of aan de problemen van het schippersgezin, waarvan hij nu en dan en glimp te zien krijgt? Zo was het ook in Roseland, in Englewood en hoe de verdere 'ondersteden' ook mogen heten.

Ook de kerk had geen idee van enige vreemde zeevarende. Dat er aan boord van die komende schepen ook voor haar een taak lag, telkens als een 'schip van elders' kwam meren, was iets, dat wel heel ver buiten haar horizon lag.

Zo was het, nog geen tien jaar geleden.

Nu, donderdag 14 april en zaterdag 16 april, had de officiële opening plaats van een Seamen's Mission, waaraan 12 verschillende kerken hun medewerking hebben gegeven, waarvoor zij de kosten hebben opgebracht, waarmee zij hun behulpzame hand uitstrekken naar duizenden zeelieden, die hier hun avonden zullen doorbrengen.

Een Seamen's Mission in Chicago!

Een ruime zaal, met open haard, gezellige tafels en zitjes, en een uitzicht naar het westen over Niemandsland, dat nu, van een gezellige en warme sfeer uit gezien, de moeite van het zien wél waard is.

Een knus geschenken-centrum. Hier kan de varende man voor zijn vrouw, de varende jongen voor zijn meisje of moeder een aardige souvenir kopen. Vlammen van het open haardvuur, brandend gehouden door het ijveren van velen, werpen hun glanzen over muur en schouw, en als het negen uur is, klinkt huiselijk de roep: koffie, koffie!

Er is een kerk. Niet maar een kerkzaal. Kleine gemeenten zouden trots zijn op zo'n kerkgebouw. Met de galerij achteraan meegerekend kan er een hondertwintigtal kerkgangers in worden ondergebracht en de accoustiek is uitstekend. Dan is er verder een ruimte voor een bibliotheek, keuken en kantoor; een zaal voor allerlei soorten spelen.

Er is een "Bible stand', waarin alle nationale vlaggen een plaats hebben. Wie luisteren kan en wil, hoort het geruis van vele naties als het ruisen van de zee, waar de schepelingen juist vandaan komen. En het Woord, dat over al die wateren spreekt.

Het is alles gehouden in kleuren, die het geheel warmte geven, en het gezellige spreekt vooral de buitenlander aan en niets herinnert aan 'business'. Het is een gévende Missie.

De Seamen's Mission of Chicago.

Uit het niet verrezen!

Tien jaar geleden was hier nog een wildernis.

Vijf jaar geleden waren er nog slechts en paar enkelingen, die hart hadden voor wat 'des zeemans' is. En nu is er de Missie, kant en klaar, een gebouw — vergeef me het gebruik van het woord dollar — van rond $50.000. Met een schare vrijwilligers die hun tijd en kracht geven om deze Missie te bemannen en te bemoederen.

Velen van hen hebben reeds 'hun hals gegeven' bij bouw en aankleding. Meerderen staan klaar om het te doen 'run'nen. Salarissen worden niet gegeven of genoten. Het is alles vrijwillige gave.

En twaalf complete gemeenten staan hier achter met gebed en gaven en warme sympathie.

De opening was er, zoals gezegd, vorige week.

Een der sprekers was de vertegenwoordiger van de Governor of Illinois. Een ander sprak namens de Burgmeester.

De Director of the Regional Port District voerde het woord namens de Port Authority, die de grond gratis voor vele jaren in bruikleen had afgestaan. Het Consular Corps-geluid werd gehoord bij monde van de Consul Generaal der Nederlanden en we zagen nog zo velen meer, die, al lieten ze zich niet officiëel horen, toch reeds hun mond open hadden . . . van verbazing over wat ze hier in deze omgeving aanschouwden.

Het kerkgebouw werd 's zaterdags ingewijd. Een ander facet, maar niet minder verwarmend. Weer was de kerk tot zijn hoeken gevuld, en weer klonk het gebed op, een gebed van dankbaarheid en om zegen.

Zoals een van de sprekers het uitdrukte: "Ik heb niemand kunnen ontdekken, wien men speciaal het initiatief voor dit werkstuk kunnen toeschrijven. Zozeer is het het werk van allen geweest." Lettende daarom op de korte voorgeschiedenis, de snelheid, waarmee dit werk tot stand kwam en wetende hoe traag meestal het werk ten behoeve van zeelieden op gang komt, is het dan te begrijpen, dat ik terugziende op dit geheel spreek van het wonder van Calumet?

Uit niets opgekomen, het hele complex van zaal en kerk en kansel!

Uit niets opgedoken, de belangstelling en liefde van zovelen voor wat als zeeman uit de verre vreemde zich per schip aandient!

Als een bloeiende bloem zo maar opgeschoten uit het ruige zand van deze vroegere woestijn, waar zelfs nu nog de modder van de haven-in-de-maak niet van de toegangswegen is verdwenen.

In een wereld van zuivere zakelijkheid, zoals havenloodsen en opgestapelde kisten en containers onmiskenbaar uitschreeuwen, midden tussen truck en trailer, tussen kantoor en werkplaats, waar geen enkel woonhuis ook maar in de verste verte te zien is, staat daar de Missie, het 'wonder' van Calumet.

De moeite van bezoeken en bezien waard.

Chicago geeft veel te zien. Maar wie als Christen wil reizen, wil ook graag de hand des Heren aan het werk zien en niet alleen de hand van een mens. En hij wil de hand ook graag zien niet alleen in de natuur. Welnu, hier kan hij terecht. Neen, ze is niet uit het 'niets' opgekomen, deze Missie. Een van de bestuursleden vertelde mij: Ik heb indertijd zelf gevaren. Heb na jaren van zwerven de Heer gevonden en ben daarna teruggegaan — als de weggelopen slaaf Onesimus naar zijn meester Phileman — naar de de schepen; nu om van Gods genade te getuigen. Hoe dikwijls heb ik niet om een enkele 'room' tot God gebeden, om vandaaruit het werk te kunnen doen. En zie, de Here heeft ons dit gegeven. Niet slechts een kamer. Neen, een hele kerk, en zalen, de een na de ander, en een staf medewerkers in slechts luttele jaren tijds!"

Twaalf kerken hebben elkaar in dit werk gevonden en zich samen verbonden om deze Missie mogelijk te maken.

Het getal heeft iets symbolisch.

Waren het niet twaalf poorten, die Johannes zag, toegang gevend tot het uit de hemel neerdalende Nieuwe Jeruzalem? En elke poort een parel?

Het zijn maar heel gewone kerken, een paar in Roseland, in Munster, Lansing, South Holland, etc. Alle dichtbij en van Reformed, Christian Reformed en Evangelical background. Maar in hun vaste wil en liefde om dit werk van liefdevolle zorg voor zeelieden en hun getuigenis tegenover hen te doen slagen zien wij iets van dit parel-zijn. En iets van het goud, van het fundament, waarop de stad gebouwd is.

Amerika kent zijn *Mission Trail*. Langs heel de westkust heeft die zich als een kostbaar parelsnoer gelegd uit de tijd van de eerste kolonisatie. De verschillende stadia ervan kunt u nog nog zien.

Een andere Trail, zijn protestantse tegenhanger, is bezig zich te verwerkelijken. Weer is het langs de kust en gaat de weg westwaarts. Het is langs de kusten van de Great Lakes. Het begint bij Montreal. Daar begon het al vele jaren geleden. Maar nu heeft het leven zich vernieuwd. Daar is Toronto, daar is Hamilton, beide in Ontario. Dan komt Muskegon, Michigan. En nu is het al bij Chicago gekomen, en op wat voor een wijze. Een vast gebouw. In Toronto en Hamilton zijn het nog maar trailers, de trail-op-wég. Hier in Chicago is een vaste Mission post, in steen gehouwen, met wortels in bestaande en levende kerken. Chicago Calumet!

Een moderne "Mission Trail," nu voor de varende vreemdeling van verre. Aan de wal heeft deze voet noch hand, maar op al deze posten wordt hem èn hand èn voet gratis geboden en zoekt men hem te leiden naar een hart, dat voor hem klopt.

Amerika is het land van de trails. De Orgon Trail, de Californië Trail, en hoeveel van deze trails heeft Canada niet. Ook de kerk kent haar trails in deze wijde vlakten. De Mission Trail langs de "Pacific's scenic coast" is er een van en langs de Great Lakes is en nieuwe aan het opduiken, die van de Seamen's Mission.

We zijn nu al in Chicago, en bij het wonder van Calumet.

And . . . West we still go!

New Orleans, La. J. Wristers,
Ministry to Seamen

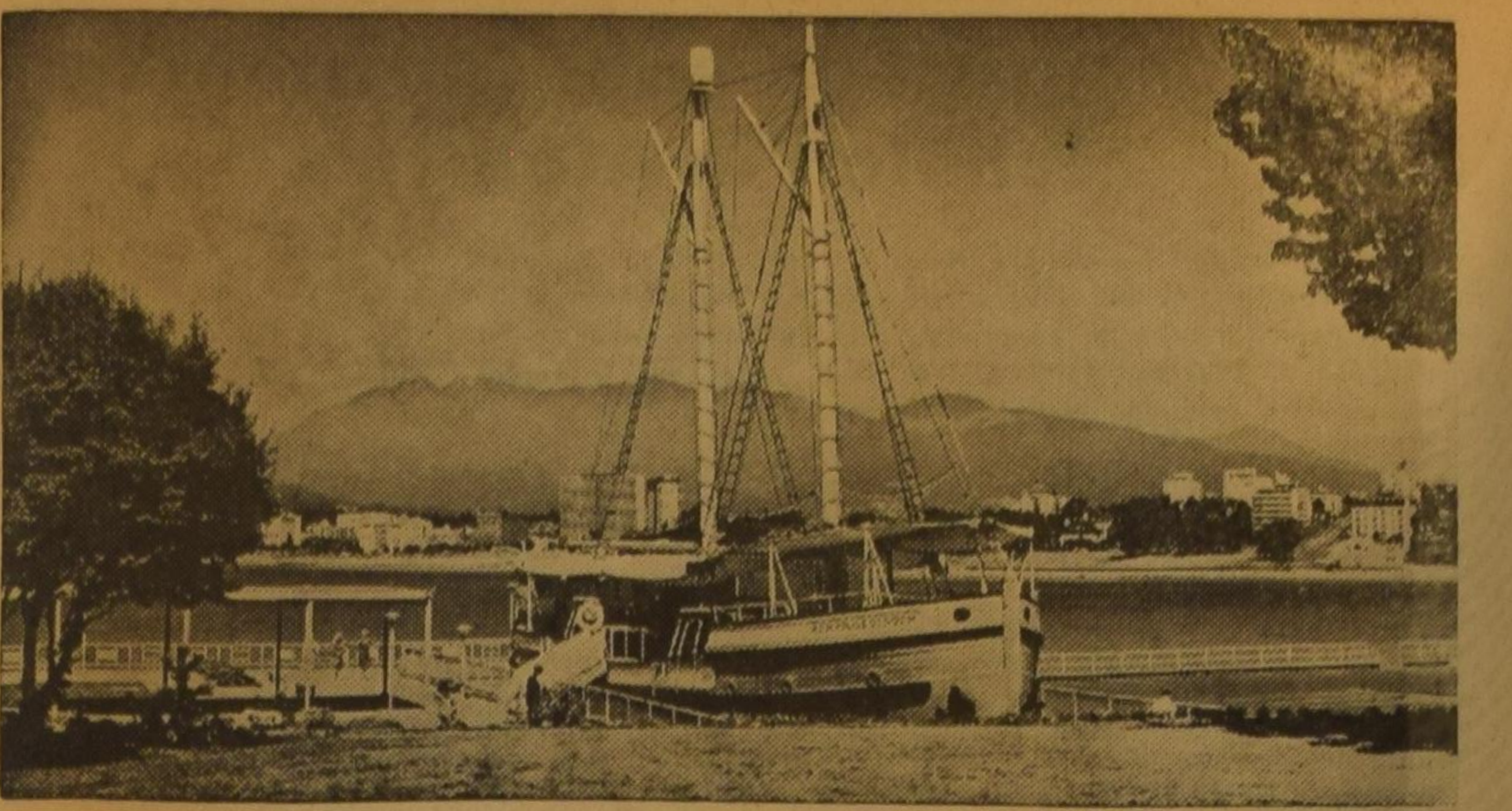

HET EERSTE SCHIP DAT KANS ZAG DE NORTH WEST PASSAGE AF TE LEGGEN, de R.C.M.P. schoener St. Roch in het Maritime Museum in Vancouver. Deze schoener is een van de vele interessante attracties voor de bezoekers die dit jaar komen helpen om het honderdjarig bestaan van Vancouver te vieren en volgend jaar het honderdjarig bestaan van de Canadese confederatie, waartoe B.C. in 1871 toetrad. De regering van B.C. wordt bijgestaan door meer dan 400 eeuwfeestcomité's en de voornaamste plannen zijn wel de bouw van een stadion voor de Universiteit van Victoria, dat ook door het grote publiek zal kunnen worden gebruikt en een gebouw van zeven miljoen dollar waarin men een museum en een archief hoopt onder te brengen. Daarnaast zijn er ook plannen voor de vervaardiging van een totempaal van 100 voet — een voet voor ieder jaar — die door het gehele land tentoongesteld zal worden en daarna op Capital Hill zal worden opgericht.
(Financial Post Photo)

EVEN EEN SNACK!

Sinds enkele weken hebben de Franse burgerlijke ambtenaren niet op hun gemak van hun lunch kunnen genieten, daar de schafttijd van drie uur(!) is ingekort tot een half uur. Ongetwijfeld zullen ze de eerste paar dagen na de drastische verandering zenuwachtig op hun horloge kijkend hun lunch naar binnen hebben gewerkt. Ter vergoeding hebben ze echter een vrije zaterdag en kunnen ze 's avonds een uur eerder naar huis gaan.

De Fransen mogen dan niet zo Amerikaans-gezind zijn, wat het lunch-uur betreft heeft de regering het toch nodig geacht te veramerikaniseren. Of deze verandering een goede indruk op de burgerlijke ambtenaren heeft gemaakt staat nog te bezien!

Aankondiging van een nieuwe genezende stof: Slinkt Aambeien

Exclusieve genezende stof heeft bewezen dat het aambeien slinkt en beschadigd weefsel heelt.

Een vermaard onderzoekinstituut heeft een unieke genezende stof ontdekt met de eigenschap om aambeien pijnloos te doen slinken. Het verlicht het jeuken en ongemak in minuten en versnelt het genezen van het beschadigde en ontstoken weefsel.

In geval op geval, terwijl het zachtjes de pijn verlicht, vond feitelijke vermindering (slinking) plaats.

Het meest belangrijke van alles — de resultaten waren zo grondig dat deze verbetering over een periode van vele maanden bleef gehandhaafd.

Dit werd bereikt met een nieuwe genezende stof (Bio-Dyne) dat snel beschadigde cellen helpt genezen en de groei van nieuw weefsel bevordert.

Thans wordt Bio-Dyne aangeboden in zalf en zetpil vorm genaamd Preparation H. Vraag er naar bij alle apotheken. Voldoening of U krijgt Uw geld terug.
(Adv.)

Jan Drent schrijft vanuit Nederland:

HUMOR IN DE KERK

Hadden we op ontroerende wijze Goede Vrijdag gevierd in de Protestantse kerk in het Spaanse Majorca, de Paasdagen logeerden we in het mooie Zeist.

De Gereformeerde kerk wordt gerestaureerd en zodoende maakt men gebruik van een Nieuwe Hervormde kerk aan de Oranje Nassaulaan, vlak tegenover het moderne, nieuwe belastingkantoor, waar men zijn offers kan brengen voor dit tijdelijke leven.

Deze nieuwe Hervormde kerk valt op door haar eenvoud, blijkbaar met een krappe beurs gebouwd. Het bestaat voornamelijk uit twee muren met een plat dak en aan weerskanten glazen ramen. Eenvoudiger is dus ondenkbaar of het moest in de buitenlucht zijn. Maar toch heeft de architect met deze eenvoudige middelen er een mooi gebouw van weten te maken, alleen vonden we de accoustiek wat hard, waarschijnlijk door de betonnen muren?

De avonddienst was een zgn. Zangdienst, een koor stond opgesteld voor in de kerk en op de gaanderij stonden bij het orgel een paar trompettisten; we zaten achterin. Het koor was voor ons "zwak" maar de trompetten klonken zo schel dat het ons pijn aan de oren deed. We begrijpen niet dat de moderne techniek nog geen middelen en wegen heeft gevonden waardoor nieuwe kerken en andere gebouwen een betere accoustiek hebben. We zijn in splinternieuwe kerken geweest waar men al een geluidsinstallatie moest aanbrengen omdat anders de dominee niet te verstaan was.

Paasmorgen preekte Ds. Kuipers een zeer mooie en solide preek over God's antwoord met Pasen op Goede Vrijdag. O.a. zei hij: "Die liefheeft, leeft en wekt leven, die niet lief heeft is dood en maakt dood!! We vonden dat een mooie gedachte.

De avonddienst was een zangdienst of zoals men het noemde: een "welkomstdienst", bedoeld als evangelisatie.

Bij de ingang zagen we de dominee druk met leden van het koor staan praten, wat er fout was merkten we later.

We kregen allen een keurig gedrukt programma, waar o.m. uit bleek, dat het geheel onder leiding stond van Ds. Pasveen, wie de organist was, enz. enz. en verder de te zingen liederen. Bij het doorbladeren maakte mijn zeer geleerde zwager ons er allen attent op dat het laatst te zingen lied wel een beetje vreemd was. Toen dit aan de beurt was keken we dan ook helemaal niet vreemd op toen de dominee zei dat dit lied er bij vergissing in was gekomen en dat we nogmaals het eerste lied moesten zingen: "Looft God, looft zijn Naam alom".

Wat was er gebeurd? Zoals U misschien wel weet hebben de Geref. Kerken er de laatste tijd heel wat nieuwe gezangen bij gekregen en ook een nieuwe Psalmberijming. Waarschijnlijk heeft de dominee als slot het prachtige "Geloofd zij God met diepst ontzag" willen laten zingen en heeft opgegeven Psam 68:10. De drukker heeft zonder na te denken de nieuwe berijming genomen en daar staat nu 68:10:

Sla, Heer, de horde van de Nijl,
Bestraf hun macht, herstel ons heil.
Uw gunst is ons van node.
Als brute stieren gaan, o Heer,
Ondieren tegen U te keer,
De volken en hun goden.
En wie het met de oorlog houdt
Zult gij terneder dwingen.
Gij die de hemelen doorkruist,
Verstrooi de vijand met Uw vuist,
Dan zal de aarde zingen.

Het is begrijpelijk dat de dominee het niet geschikt achtte om dit vers in een evangelisatiedienst te laten zingen, dit is een taal die de onchristelijke mens niet wil horen.

Zo ziet U dat er ook in evangelie-arbeid soms humor voorkomt.

Ik wil U graag tot slot de nieuwe vertaling van "Geloofd zij God" laten lezen, het is nu Psalm 68:7.

God zij geprezen met ontzag.
Hij draagt ons leven dag aan dag.
Zijn Naam is onze vrede.
Hij is het die ons heeft gered,
Die ons in ruimte heeft gezet
En leidt met vaste schreden.
Hij die licht roept in de nacht,
Hij heeft ons heil teweeggebracht,
Dat wordt ons niet ontnomen.
Hij droeg ons door de diepte heen,
De Here Here doet alleen
Ons aan de dood ontkomen.

Een prachtige preek in kompakte vorm, de enige aanmerking die ik er op zou willen maken is: Jammer dat men voor "heil" geen ander woord heeft kunnen vinden. Heil is een ouderwets woord dat niets meer zegt. Ik geef toe, het is moeilijk er een beter woord voor te vinden, konden we het Engelse woord "salvation" maar gebruiken.

Jan Drent.

WANNEER ZAL 'T ZIJN?

OF IS HET GAUW EEN JUBILEUM?

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangename verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact te lezen.

Ook verlovings-aankondigingen en geboorte-advertenties worden altijd met veel belangstelling gelezen.

Zie HOLLAND

PROFITEER VAN DE GOEDKOPE 21-DAAGSE RETOURS

Montreal—Amsterdam .... $335.—,
Toronto—Amsterdam .... $381.—.

Vertrekdatums tot 9 juni, van 11 juli tot 4 augustus, of na 28 aug.

BOEK NU bij de expert
LUCAS KOOPS
Manager

VALENTINE TRAVEL Service 485-0336
1642 Bayview Av. Toronto 17 Ont.

GROENTE en BLOEMZADEN

Ook: HOLLANDSE SPERCIEBONEN, SNIJBONEN, BRUINE BONEN, KROPSLA, BOEREKOOL, WITLOF, ANDIJVIE, WORTELEN, POSTELEIN, enz. enz.

Hollandse of Engelse Prijscourant op aanvrage geheel Gratis.

WILLIAM DAM SEEDS
West Flamboro, Ont.

Location at: CHRISTIE'S CORNERS (between Bullock's and Peter's Corners) 4 Miles West of Dundas
Phone: MA 8-6641 DUNDAS

Nigeria

op weg naar de derde etappe?

De nieuwe Afrikaanse landen beleven momenteel de periode van de kinderziekten. Een van die ziekten is de regeringsvorm, die vaak wordt uitgewoed in drie etappen.

Eerste etappe: een 'democratische' civiele regering hoofdzakelijk bestaande uit personen, die in de tijd van de kolonialisatie onder toezicht van de koloniserende mogendheid, enige macht uitoefenden. Onder hen kunnen de stamhoofden worden gerekend. Deze regeringsvorm is veelal ver van ideaal, zoals ook blijkt uit het feit dat in de meeste Afrikaanse landen de militairen de stamhoofden hebben verjaagd en zelf het heft in handen hebben genomen, aangezien de civiele regering voor een groot deel uit corrupte en onervaren leden bestond.

Nigeria, een der grootste Afrikaanse gebieden (zo groot als Californië, Arizona en New Mexico tezamen) is een sprekend voorbeeld van de kinderziekten.

De vroegere minister van financiën, Festus Okotie-Eboh, die bekend stond als de koning van Dash, palmde grote bedragen aan geld in voor eigen gebruik. Hij stond daarom bij de jonge leger-officieren bovenaan de lijst van hen die moesten worden afgezet. In de vijf jaren van onafhankelijkheid heeft de 'royale' regering meer dan $69.000.000 over de balk gegooid. Voor een groot gedeelte door het onpraktische beleid ten opzichte van het vestigen van industrie. Telkens wanneer buitenlandse industriëlen de regering verzochten om een bedrijf in Nigeria te vestigen, begonnen de politici onder elkaar te kibbelen over de stad waarin de industrie zou worden gevestigd. Elke premier wilde graag enkele industrieën in zijn woonplaats hebben, ook al moesten dan de producten eerst door de Sahara worden vervoerd alvorens ze een haven bereikten om te worden uitgevoerd. Deze industrie-politiek was nu niet bepaald erg productief. Bovendien gaven de politici meestal geen toestemming zonder eerst zelf beloond te worden. Een westerse maatschappij wilde $20 miljoen investeren, maar de investering ging niet door, omdat de 'heren' politici $70.000 als beloning vroegen.

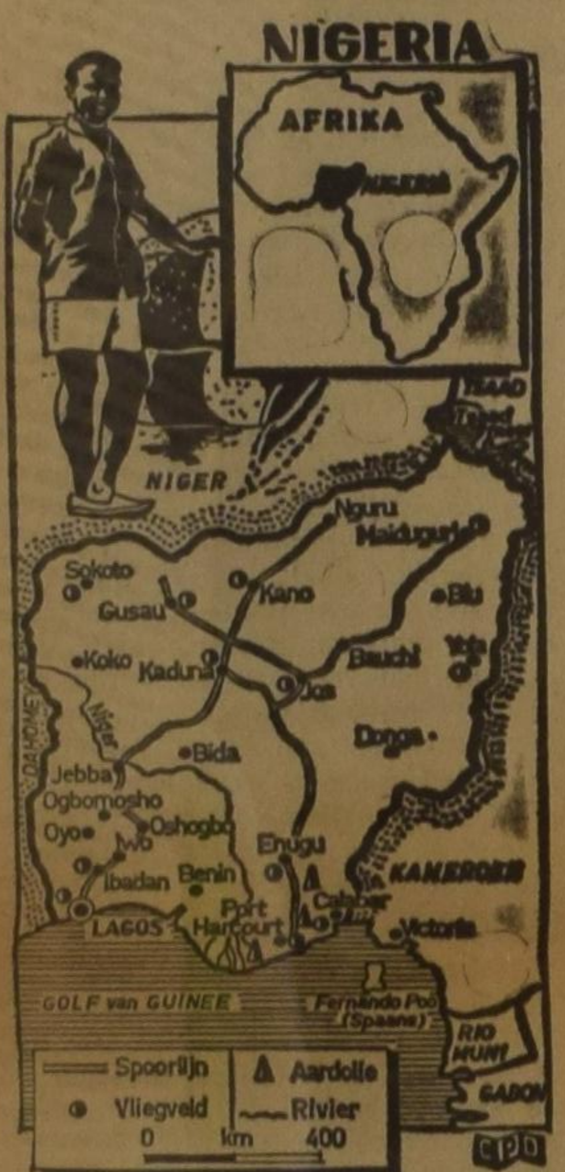

De militairen waren deze omkoperij beu, hoewel zich onder hen ook wel oneerlijke lui bevinden. Dus komt men tot de tweede etappe: het militaire regiem. De meeste militaire leiders beschouwen deze regeringsvorm echter als een tijdelijke oplossing, aangezien militairen meestal niet over de capaciteiten beschikken om een land te regeren. Het militaire hoofd van Nigeria, Johnson T. U. Aguyiyi-Ironsi, streeft er naar het land zo spoedig mogelijk over te dragen aan een civiele regering. Voordat men tot deze derde etappe over kan gaan, moet er eerst een nieuwe grondwet worden ontworpen die een betrouwbare regering garandeert. Ondertussen moeten er mensen worden opgeleid om de moeilijke regeringstaken te kunnen uitvoeren, want de beste grondwet is niet in staat ondeskundige personen tot kundige politici om te toveren. Bovendien zit men met het probleem een regering te vormen waarin alle delen, Noord, West, Midwest en Oost, op een zodanige wijze zijn vertegenwoordigd, dat het ene deel van het land het andere niet onder de voet loopt of benadeelt. Want de belangen zijn nogal uiteenlopend en de samenstelling verschillend. Het noorden, voor het grootste gedeelte Mohammedaans, beschikt over belangrijke tin-, ijzer- en kolenmijnen. Het westerse gedeelte is het meest welvarend en ontwikkeld. Men vindt er grote steden, waaronder Ibadan met meer dan 750.000 inwoners en de hoofdstad Lagos. In het oosten wonen de Ibo stammen die bekend staan als hard werkende mensen. Hier bevinden zich de olievelden, die Nigeria tot een belangrijke leverancier van olie maken. Het midden-westen is het landbouwgebied.

Deze verschillen vormen een moeilijkheid, maar niet minder het feit, dat Nigeria uit 250 verschillende stammen bestaat, die elk hun taal of dialect spreken. Dan zijn er nog de godsdienstige verschillen. Bijna de helft van de bevolking (44%) is Mohammedaans, terwijl 34% er allerlei heidense godsdiensten op nahoudt. De rest van de bevolking is christelijk.

Hoe moeilijk moet het zijn om in zo'n land, waarvan de inwoners van elkaars bestaan nauwelijks afweten, een centrale regering te kiezen die al de belangen van het land behartigt. Hiervoor is veel tijd nodig. Toch beschikt men niet over veel tijd, aangezien de onontwikkelde onderdanen van hun eigen regering wonderen verwachten. Wanneer de regering niet in staat is om de armoede op korte termijn dragelijker te maken of de misstanden op te ruimen, dan keren de teleurgestelde burgers zich tot de communistische vakbondleiders die hen met schone beloften paaien. Gelukkig gaat het met de economie in Nigeria langzaam vooruit. In 1965 steeg de nationale productie met 5%. Indien de economische ontwikkeling mag aanhouden hoopt men dat meer werkgelegenheden worden geschapen voor het grote aantal werklozen die in de overvolle steden onrust zaaien. Nigeria, evenals de meeste Afrikaanse landen, is de kinderziekten nog niet te boven!

P.T.

NAAR NEDERLAND!!

Wij verzorgen Uw passage voor BOOT of VLIEGTUIG. Ook voor Uw familie overkomend uit Nederland. Indien gewenst wordt nu ook Uw bootreis gefinancierd met "PAY LATER PLAN". Alle inlichtingen:

VAN HERWERDEN TRAVEL SERVICE

741 King Street E. OSHAWA, ONT. Telefoon RA 3-4471

KOOP BIJ DE ZAKEN DIE IN C.C. ADVERTEREN!

VOORTMANS Dutch Style **COOKIES**

let you see how good they really are

...and they taste just as good as they look

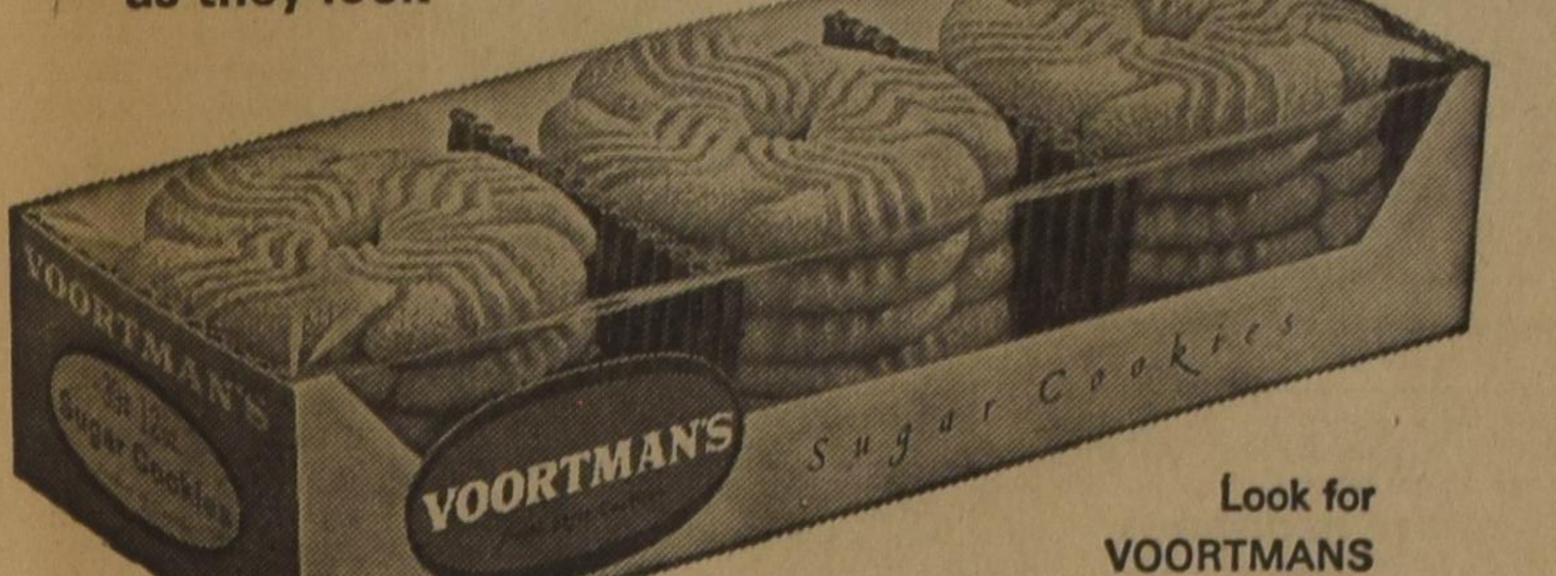

Look for VOORTMANS on the cookie shelf at your favourite food store. They cost no more, but you'll be delighted with their finer quality and "different" taste.

VOORTMANS Dutch Style Cookies

Buy them at your local food store

MIJLEN PIJPLEIDINIGEN IN EUROPA

Aangezien er in Europa enorme hoeveelheden olie zijn aangeboord, is men sinds enige jaren bezig met het aanleggen van een uitgestrekt pijpleiding-net. Tot op heden heeft men al 1.700 mijl leiding aangelegd, waardoor per jaar 70 miljoen ton ongezuiverde olie wordt gevoerd. Binnen de komende twee jaar zal nog 500 mijl nieuwe leiding worden aangelegd, die 50 miljoen ton olie zal kunnen vervoeren.

De grootste pijpleiding loopt van L'Avera, een plaats gelegen aan de zuidkust van Frankrijk, naar de raffinaderijen in Karlsruhe en Mannheim in West-Duitsland. Binnenkort zal een nieuwe pijpleiding in werking worden gesteld die de ruwe olie van Triest over de Alpen naar een plaats in Oostenrijk, Ingolstadt, zal kunnen vervoeren. Hiervoor moeten drie tunnels door de bergen worden geboord.

De olie in Europa is tot een enorm bedrijf uitgegroeid.

★

ECONOMISCHE CONFERENTIE IN TOKIO

Negen Zuidoost-Aziatische landen zijn op uitnodiging van de Japanse regering in Tokio bijeen geweest om de respectievelijke economische moeilijkheden te bespreken en een plan te ontwerpen tot onderlinge hulpverlening.

Op deze conferentie waren zowel Maleisië als Indonesië, Cambodja en Zuid-Vietnam aanwezig. Men was van mening dat de tijd is aangebroken dat de Aziatische landen gezamenlijk de handen uit de mouwen moeten steken. Zodoende zullen, volgens de aanwezigen op de conferentie, de industrieël-ontwikkelde landen, de Verenigde Naties en andere internationale organisaties meer respekt krijgen voor het opkomende Azië. Volgend jaar hoopt men een dergelijke conferentie te beleggen in Manilla, waar men dan ook Burma verwacht. Bovendien hoopt men, dat Indonesië en Cambodja dan de conferentie zullen bijwonen als leden inplaats van als waarnemers, zoals tijdens de gehouden conferentie het geval was.

Het is een verblijdend teken dat de Aziatische landen zelf bereid zijn ook een steentje bij te dragen tot het oplossen van de economische problemen in hun werelddeel. Japan zal ongetwijfeld het leeuwendeel hebben in de organisatie. Omstreeks 1970 hoopt dit na de oorlog zo snel ontwikkelde land een bedrag van een biljoen dollars bij te dragen tot hulpverlening aan onontwikkelde gebieden. Dit is ongetwijfeld een verlichting voor Amerika en de internationale organisaties.

Niemand is alleen

DOOR

ANNIE FERWERDA - VAN DEN BERG

(27)

Het blijft even stil.

Dan barst Johan los:

"Dat is juist het beroerde. Dat is de reden waarom ze me achteraf niet meer vertrouwt."

Dit verrast Simon. Zou het dan allemaal waar zijn wat Johan heeft verteld? Zou die vrouw hem dan inderdaad niet hebben voorgelogen?

Maar hij zegt:

"Wat me op het ogenblik het meest ter harte gaat, hoe heb je het met je geweten, Johan?"

"Beroerd, Vader."

"Is het je geweten wel, Johan? Of voel je alleen maar spijt omdat je haar hebt teleurgesteld?"

Johan staat op. Hij duwt z'n handen in z'n zakken en begint te lopen. Tot de muur. En weer terug. En weer tot de muur. Daar blijft hij staan, zijn gezicht er naar toe.

"Ik weet het niet, Vader. Momenteel vind ik alles even beroerd. Ze wil me niet meer zien."

"Je had op die plaats ook nooit moeten komen."

Johan werpt een snelle blik achterom.

"Ik bedoel," zegt Simon moeilijk, "wij kunnen de zesde bede niet genoeg bidden. Leid ons niet in verzoeking. Zelf willen we de verzoeking maar al te graag. We haken er naar, we menen er niet buiten te kunnen, we menen zelfs dat dat ons eigenlijke leven uitmaakt, zodat we het helemaal niet meer als verzoeking zien. Wij, mensjes, wij spelen zo graag met vuur, omdat we geen gloed aan ons dagelijks leven weten te geven."

Een doffe bonk klinkt door de kamer. Johan heeft zijn voorhoofd tegen de muur geduwd.

Simon staat al overeind.

"Johan!"

Johan keert zich om. Maar hij kijkt langs Simon heen, een gepijnigde uitdrukking in zijn ogen.

"Het is niets, Vader. Maar laten we nu maar naar bed gaan. Anders kan ik net zo goed opblijven. Het is morgen weer vroeg dag voor me."

Simon komt naast Johan staan en legt een hand op zijn schouder.

Het verwarmt Johan. Dit is zo echt zijn vader. Zijn vader van vroeger. Nooit kwam hij voor je staan wanneer je hem iets had opgebiecht; altijd naast je. En dan dat trouwe gebaar, die hand op je schouder.

"Johan, is er soms nog iets... wat je me niet hebt verteld?"

Johan slikt... en wacht... en slikt weer.

"Nee Vader, nee, er is niets meer. Ik wil nadenken... over alles wil ik nadenken."

Even voelt Johan de druk van zijn vaders hand.

"Dat is goed, jongen. Alleen... denk niet te veel na. Maar geef het over. Bij God is het veilig, alles wat je bezwaart. En Zijn barmhartigheid is oneindig veel groter dan onze schuld.

Ik weet het wel, Johan, het is zo bekend, zo overbekend. Maar soms slaat het als de bliksem bij ons in... dat het wáár is!"

Even blijft Simon nog staan. Ergens ligt een vrouw dicht aan de laatste grens. Is de dood werkelijk overwonnen? Hij, die nog aan alle leven vreet, aan lichaam en aan ziel?

Simon bukt zich naar de haard en draait de gaskraan om. Met een doffe plof dooft het vuur.

Johan schuift de stoelen op z'n plaats.

"Zo gauw ik morgenochtend in het ziekenhuis ben zal ik naar Geesje informeren," zegt hij.

Het schijnt of Simon Johan niet heeft verstaan. Maar dan zegt hij zacht:

"Dat is goed."

Achter elkaar gaan ze het kantoor uit, eerst de vader, dan de zoon. En de zoon denkt: Vader wordt ouder.

Even later slaat de Martini het derde uur van het nieuwe jaar.

Geesje ligt weer in de uitbouw. Een bleke, magere vrouw, die dicht bij de Dood is geweest. Zij draagt zijn stempels. Blauw-zwart staan ze afgedrukt onder haar ogen, aan haar slapen, om de stille mond. Ze weet dat ze zijn eigendom is, dat hij niet is weggegaan, alleen een paar stappen achteruit is getreden. Omdat hij, de Verschrikkelijke, uiteindelijk ook maar een knecht is. En niet eerder zijn koude hand op haar mag leggen, dan wanneer de Ander het teken geeft. De Ander, die hem glansrijk overwon, op die eerste dag der week.

Pasen.

Naar dat Pasen leeft Geesje nu toe. Tezamen met de anderen, die nog blijven mogen.

Ze weet dat er geen leed op aarde is, of Jezus heeft het gedragen.

Ze weet ook dat de kleine schare van gelovigen op de vlucht sloeg, die Paasmorgen. Waarom eigenlijk? Omdat ze de dood niet meer vonden? Maar uiteindelijk worden ze toch in hun vlucht gestuit. Door Hem, die ze meenden verloren te hebben. Door Hem, die het leven zelf is. En wie God tegenkomt op zijn vlucht, die kan niet anders dan getuige van Hem worden.

Is het daarom, dat de dood nog wacht? Heeft God haar nog ergens voor nodig? Mag ze werkelijk nog iets doen?

Ditmaal is haar het welkom dat haar in Simons huis tegemoet komt, heel koetbaar. Simon, Bertha, Tineke, ze geven, ieder op hun manier. Ze aanvaardt hun reacties op het simpel gebeuren van alledag, ze leert ziihzelf weg te cijferen, ze leert het eindelijk. Al komt de oude Eva nog wel eens om een hoekje kijken.

Maar juist dit zuiverder zien en reageren doet ook pijn. Om wat er scheef ligt in dit gezin. Om de kloven die er gapen. Om het machteloos gestumper, dat iedere nieuwe dag die God geeft, weer met ernst wordt opgenomen. Juist die ernst maakt het zo tragisch.

Bertha is het snelste gewend aan Geesje's getekende wezen. Ze heeft er verdriet om, maar ze kan het toch ook weer nuchter aanvaarden. Het is nu eenmaal altijd ze geweest: dat oude mensen moeten sterven, maar jonge mensen kúnnen sterven. En Geesje was de laatste jaren toch maar alleen; wanneer zew eet waar ze naar toe gaat, is het voor har verreweg het beste.

Een avond dat Tineke naar catechisatie is en Simon en Bertha ebiden een poosje aan Geesje's bed zitetn, zegt Geesje:

"Ik mis Johan."

Meer niet. Haar zinnen zijn kort geworden. Haar ogen zeggen het meeste. En nu schemert er verdriet in haar ogen.

Simon ziet het. Bertha niet, want Bertha breit een ingewikkeld patroon. Het voorbeeld ligt op haar schoot. Het moet een jumper voor Tineke worden, zacht-blauw, zoals Tineke's ogen zijn. Ze telt juist de steken op haar pen, maar ze telt steeds vlugger, alsof ze popelt om iets te zeggen.

"Hij heeft het druk," zegt Simon, "deze zomer hoopt hij af te studeren."

Bertha is klaar met tellen. Ze krabt even met de lege breinaald op haar hoofd en kijkt boos naar Simon.

"Ach wat" zegt ze dan minachtend, "weet je waar die jongen het druk mee heeft? Met het achterna lopen van een vrouw, die hier aan de overkant staat te zingen, bij Walle. Mevrouw Bolman heeft het me verteld."

Mevrouw Bolman is een van de kransdames.

"Komt mevrouw Bolman dan ook bij Walle?" vraagt Simon nogal sarcastisch?

Bertha kijkt verbluft. Maar dan zegt ze:

"Dat weet ik niet, hoor! Dat moet je haar dan zelf maar vragen. In ieder geval heeft ze hem gezien en ze heeft hem ook op straat een paar maal gezien, samen met die vrouw."

Geesje kijkt naar Simon. Merkwaardig, hoe kalm hij dit opneemt. Kan hij zich zo goed beheersen? Wil hij zich tot elke prijs voor Bertha verstoppen?

Zijn schijnbare kalmte prikkelt Bertha.

"Zie je nu wel dat die jongen niet te vertrouwen is, dat hij het achter z'n ellebogen heeft."

Er klinkt geeng reintje meeleven in Bertha's stem. Ze wil hem alleen maar treffen.

Simon kijkt haar aan. Zijn blik is koel.

"Dat heeft hij niet," zegt hij rustig, "wat je me daar vertelde, wist ik al."

"Wist je dat al?"

Bertha's gezicht drukt een en al verbazing uit.

"Van wie dan?"

"Van Johan."

"Van Johan? Heeft hij je dat zelf verteld? Wanneer dan?"

"Oudejaarsnacht."

"O, bleven jullie daarom zo lang beneden. En al die tijd is dat dus al aan de gang. Het is nu Februari nota bene. En mij vertel je maar niets. En jij laat dat maar toe. Jij doet daar maar niets aan."

"Ik heb met Johan gesproken, Bertha. Meer kan ik niet doen. Hij heeft de jaren. We moeten allemaal op onze beurt door schade en schande wijs worden. Ik hoopte dat het maar een bevlieging zou zijn. Daarom heb ik het je niet verteld."

"Hij was zo goed voor me in het ziekenhuis," zegt Geesje. "Hij is door zo op z'n plaats, tussen zieken."

Het is of haar zwakke stem al iets van de grote stilte draagt. Zelfs Bertha ontgaat dit niet. Ze staat op, want ze is bang dat ze zich anders toch weer zal laten gaan.

"Enfin, je zoekt het maar uit, het is jouw zoon," kan ze toch niet nalaten te zeggen. En dan, al in de kamer:

"Ik ga koffie zetten."

Met andere woorden: praat maar, het kan me niet schelen wat je achter m'n rug nog meent te moeten zeggen.

En ze gaat de kamer uit, naar de keuken.

"Simon, och toe, kijk niet zo."

Geesje maakt een kleine beweging met haar hand naar hem toe.

"Het komt wel goed met Johan. Geloof me. Ik weet het zeker."

"Het is lief van je, Geesje, om dat te zeggen."

Simon glimlacht, maar het gaat hem niet goed af.

Doch Geesje schudt haar hoofd.

"Het is waar, Simon."

Simon buigt zich plotseling naar haar toe.

"Heeft Johan..."

"Ja, ik wist het. Tenminste, ik wist dat er een vrouw was."

"Wat denk je er van, Geesje?"

Verstaat ze hem? Ze kijkt ineens zo vreemd, het is of ze iets ziet wat ver buiten de kamer ligt.

Hoe arm en vervallen is haar gezicht. Hoe steken de knokkels uit op haar wasbleke handen.

Maar dan zegt ze: "Je moet hem tijd laten. En... bidden, Simon; telkens weer bidden. Hij is een... fijne jongen."

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements .. $3.00

Engagement-announcements $3.00

Marriage and anniversaries $5.00

Notifications of death $4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

God has given to us a new bundle of happiness, with the birth of our daughter

ANITA JENNIFER

on April 17, 1966.

Nick and Wilma Hamstra.

R.R. # 1, Strathroy, Ont.

With joy and gratitude to the Lord we announce the birth of our daughter

BEVERLY ANN

April 21, 1966.

Nick and Deany Frans.

R.R. # 1, Glenburnie, Ont.

With gratitude to God for His gift, a son, we are happy to announce the birth of

LUCAS JONATHAN

Harm and Rini Koops,
nee Witvoet.

April 22nd, 1966.

446 Manor Rd. E.
Toronto 7, Ontario.

Zo de Here wil en zij leven hopen onze geliefde ouders en grootouders

CORNELIS ADRIANUS
VAN DER STELT
en
AAGJE VAN DER STELT—
GROEN

op 28 april de dag te herdenken dat zij voor 40 jaar in de echt werden verbonden.

Dat zij nog lang voor elkaar en voor ons gespaard mogen blijven is de wens van hun dankbare kinderen en kleinderen.

Clarence en Bets Verhagen, Brantford, Ont.
Cornelis en Bertha Vander Stelt, Brantford, Ont.
Agnes Huls—Vander Stelt, Chatham, Ont.
John en Sandra Vander Stelt, Newmarket, Ont.
Jac. en Lucy Vander Stelt, Toronto, Ont.
Walter en Meini Vander Stelt, Brantford, Ont.
William en Dianna Vander Stelt, Windsor, Ont.
En kleinkinderen.

R.R. 8, Brantford, Ont.

On May 6, 1966 our beloved parents

JAN JAGER
and
RICHTJE JAGER—PLOEGSMA

hope D.V. to celebrate their 40th wedding anniversary.

That God may spare them for each other and for us is the wish of their children and grandchildren.

Grace and John De Bruyn, California.
Ted and Iny Jager, Edmonton.
Maryke and Bill Lucas, Edmonton.
Ben and Lienie Jager, California.
Elly and John Root, Edmonton.
Willy Jager, Edmonton.
Jack and Erica Jager, Vancouver, B.C.
Bert and Elsie Jager, Calgary.
John Jager, Edmonton.
Rita and Ken Boer, Edmonton.

9403 - 96A Street,
Edmonton, Alta., Canada.

Harry Den Haan

Tax Consultant

(Registered)

SPECIALIZING IN FARM INCOME TAX

Reasonable rates.

No advance payment.

Clients accepted within 100 miles from Hamilton.

Phone or write:

10 Leavesden Place,
HAMILTON, ONT.
Phone 383-6713

Op 6 mei 1966 hopen wij de 40-jarige echtvereniging te herdenken van onze geliefde ouders

FREERK SMIDS
en
HILTJE SMIDS—VEENSTRA

Dat de Here hen nog lang mag sparen is de wens van hun blijde en dankbare kinderen.

Mr. & Mrs. Sake VanderVeen, Brampton, Ont.
Mr. & Mrs. John VanderTil, Camlachie, Ont.
Mr. & Mrs. Stan Smids, Forest, Ont.
Mr. & Mrs. John Smids, Thamesville, Ont.
Mr. & Mrs. Ralph Smids, Chatham, Ont.
Mr. & Mrs. Ted Hoekstra, Chatham, Ont.
Mr. & Mrs. Joe VanderVinne, Toronto, Ont.
en 30 kleinkinderen.

Thamesville, Ont.

Op 29 april 1966 hopen wij D.V. met onze geliefde ouders en grootouders

NICOLAAS VREUGDENHIL
en
CORNELIA A. F.
VREUGDENHIL—
BUITELAAR

de dag te herdenken waarop zij voor 30 jaar in 's Gravenzande in het huwelijk werden verbonden.

Dat onze Hemelse Vader hen nog lang voor elkaar en voor ons allen zal sparen is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen:

Brantford:
Tom & Frances Alkema.
Ronnie & Audrey.
Chatham:
Kees & Liz Vreugdenhil.
Nim & Helen.
Scarboro:
Jim & Christine Vreugdenhil.
Paul.
Brantford:
Nick Vreugdenhil.
Simcoe:
Lena & Peter.

R.R. # 4, Simcoe, Ont.

Halfweg 1931 — April 29 — Chatham 1966

The Lord willing we hope to celebrate with our dear parents

JACK C. BAX
and
JEAN BAX, nee VERHOOG

the occasion of their 35th wedding anniversary on Friday, April 29.

Psalm 28:8.

That our Lord may continue to bless and spare them, is our prayerful wish.

London:
Bill and Joanne VanderPloeg,
Bobby and Freddy.
Chatham:
Bert and Mary Hummelen,
Audrey and Andrew.
Albert and Margaret Herfst.
Paul and Robert.
Kitchener:
Jim and Ruth Bax.
Chatham:
Adrian and Gertie Wielhouwer,
Roy, Cheryl and Janette.
Pete and Jean Van Helden.
Mark and Kenny.
Sault Ste. Marie, Ont.:
Clarence and Lorraine Bax,
Leeann, Lisa and Ronnie.
Rexdale:
Art and Barbara Bax,
Ronnie, Anita and Terry.
Sarnia:
Bernard and Tina,
Tracy.
London:
Hank and Margriet Bax (engaged).
Chatham:
Herb Bax.
Dunnville:
Fred Bax.

143 Patteson Ave.,
Chatham, Ont.

Grateful to the Lord we hope to celebrate the 35th wedding anniversary of our dear parents and grandparents on May 7th, 1966.

PETER JOHN VAN DOLDER
and
LOIS VAN DOLDER—
POSTHUMUS

That the Lord may grant them many more years for each other and for us, is the prayer of their children and grandchildren.

Stouffville, Ont.:
Wietse and Corrie Van Dolder,
Peter, Robert, Wilma, Leola.
Owen Sound, Ont.:
Corrie and Arend De Boer,
Gerry, Donald, Allan, Paul.
Hennie and Andy Van Dyk,
Stephen, Peter.
Annan, Ont.:
Andy Van Dolder.

P.O. Annan, Ont.

Zuidhorn, Gron. 1931 — Randolph, 1966

Zo de Heere wil en zij leven, hopen onze geliefde ouders en grootouders

WILLEM HOEKSTRA
en
TUNDINA HOEKSTRA—
VAN DER MOLEN

op zaterdag 7 mei a.s. de dag te herdenken dat zij voor 35 jaar in de echt zijn verbonden.

Randolph, Wisc., U.S.A.:
Edward J. en Ruth A. Hoekstra.
Roger A., Bernard L.,
Dwight A., William J.

R.R. 1, Randolph, Wisc., U.S.A.

1941 — MAY 1 — 1966

On May 1, 1966, we hope to celebrate with our parents

UITZE VANDER WIER
and
GERBRIGJE VANDER WIER—
BROUWER

the occasion of their 25th wedding anniversary.

That God may spare them for each other and for us is the prayer of their thankful children.

William and Katie.
Theresa and Ralph (engaged).
Mary and Harry Versteeg, R.R. 1, Dunnville.
Kornelis.
Dave and Tina.
Wayne.
Adrian.
Howard.
Anna.
Helen.

R.R. 2, Smithville, Ont.

On Monday, May 2, 1966, D.V. our beloved parents

GERRIT VAN NECK
and
KLAASJE VAN NECK—BAZUIN

hope to celebrate the occasion of their 25th wedding anniversary with their relatives and friends in The Netherlands.

That the Lord may shortly thereafter return them home safely, and spare them many more years, is the prayer of their children and grandchildren.

Henry and Anne Keizer,
Carolynn, Harvey.
Harry.
Gertie.
John.
Patricia.

11236 - 97 Street,
Edmonton, Alberta.

With thankfulness, we want to announce that on the 3rd of May, 1966, our dear parents

SIDNEY VELDSTRA
and
HEILDINA VELDSTRA—GORT

D.V. will celebrate with us their 25th wedding anniversary.

That the Lord may grant them many more happy years together is the prayer of their grateful children:

Richard.
Maria.
Harry.
Marsha.

14 Canboro Road East,
Fonthill, Ontario.

Andijk 1941 — '25 — Georgetown 1966

On Sunday, May 8 D.V. we hope to celebrate with our parents and grandparents

JOE WEVERINK
and
HELEN WEVERINK—ROMKES

the occasion of their 25th wedding anniversary.

Thea and Ed,
- Jimmy.
Tena and Ron.
Leo.

Opnieuw bedroefde ons de Heere, daar Hij eerst op 4 april onze geliefde zwager en oom van ons wegnam, en op 17 april nam Hij van onze zijde weg onze geliefde zuster en tante

D. PALSMA
en
ANTJE PALSMA—
DIJKSTRA

te St. Anna Parochie in Nederland.

Uit aller naam:

R. Catier—Dijkstra.
660 Upper James St.
Hamilton, Ont.

For sale:

180 ACRE DAIRY FARM

with 40 head of Holstein cattle. Full line of machinery. New barn. Milkcheque $1100.— monthly. Price $30,000.—. Downpayment $7,000.—. Apply: Fred VanMeekeren, Sheffield Mills, N.S.

Verdien een boek door het aanbrengen van een abonnee op ons blad.

On Saturday, April 16, 1966 it pleased the Lord to take suddenly home unto Him our beloved husband and father

TIEME WESSELING,

age 56 years.

John 14:1-3.

Aleida C. Wesseling—Vreemann.
Grimsby:
Anne and Jim Scheffel.
Simcoe:
Ralph and Ina Wesseling.
Bernard Wesseling.
Tina Wesseling.

R.R. # 4, Simcoe, Ont.

Na een geduldig gedragen lijden is op 21 april 1966 in Jezus ontslapen onze geliefde man, vader en grootvader

KLAAS TALSMA,

op de leeftijd van 56 jaar.

Gezang 14.

Hampton, Ont.:
L. Talsma—Wiegersma.
Orono, Ont.:
J. Van Niejenhuis.
G. Van Niejenhuis—Talsma.
Keene, Ont.
H. Prins.
T. Prins—Talsma.
Port Perry, Ont.:
B. Spek.
S. Spek—Talsma.
Hampton, Ont.:
G. Talsma.
G. Talsma—Hogeterp.
Agincourt, Ont.:
T. Korvemaker.
A. Korvemaker—Talsma.
Bowmanville, Ont.:
W. Feddema.
S. Feddema—Talsma.
Orono, Ont.:
H. Talsma.
C. Talsma—Yellowlees.
Hampton, Ont.:
Helen Talsma.
Oshawa, Ont.:
W. Berentschot.
M. Berentschot—Talsma.
Hampton, Ont.:
Laura Talsma.
Gladys Talsma.
En kleinkinderen.

Heden overleed, na een smartelijk lijden, in zijn Heer en Heiland, onze geliefde broeder en zwager

KLAAS TALSMA,

geliefde echtgenoot van Lolkje Wiegersma,

op de leeftijd van 56 jaar.

"Jezus uw verzoenend sterven
Blijft het rustpunt van mijn hart."
Gez. 14.

Murmerwoude, Ned.:
A. Smidt—Talsma.
R. Smidt.
Bowmanville, Ont.:
A. Talsma—Wieringa.
Simcoe, Ont.:
H. Elzinga—Talsma.
B. Elzinga.

Hampton, Ont., Canada.

21 april 1966.

Door het verscheiden van onze trouwe vriend en broeder in Christus

Mr. KLAAS TALSMA

zijn we bedroefd, omdat we hem missen in onze samenkomsten, maar we zijn tevens verblijd, omdat hij met vreugde is heengegaan om God te ontmoeten, en dat hij in zijn sterk geloof vertroost was door de belofte in Psalm 32: "Welzalig hij, wiens overtreding vergeven, wiens zonde bedekt is."

Wij bidden dat God de bedroefde familie verder nabij wil zijn.

De Bowmanville Bijbelstudie Club.

Aan Mrs. Talsma en familie betuigen we onze innige deelneming in het verlies van hun man en vader

Mr. KLAAS TALSMA.

Dat God hen mag sterken en troosten in deze moeilijke weg, is de wens van

De C.R.C.
Vrouwenvereniging
"Bid en Werk",
Bowmanville, Ont.

NOG ENKELE PLAATSEN OP DE BEROEMDE

Koops Groepsreizen:

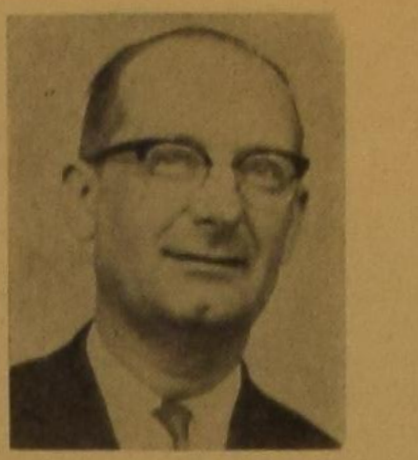

Reisleider Rev. Los
Heenreis 9 mei
Terugreis 30 mei

Reisleider Rev. Binnema
Heenreis 8 juni *
Terugreis 29 juni

Beide reizen via Montreal met K.L.M.

RETOURTARIEF TORONTO—AMSTERDAM $381.00
" MONTREAL—AMSTERDAM $335.00

Kinderen tussen 2—12 jaar 50%, onder 2 jaar 10%.

Bel even naar Koops Travel Service in Burlington en wij komen bij U aan huis de reis regelen. Geen verplichtingen voor informaties.

KOOPS Travel Service Limited

543 BRANT STREET, P.O. BOX 307 BURLINGTON, ONT.
634-1813 dag en nacht bereikbaar.

* 9 juni is de laatste dag van het 21-daags retour tot 11 juli.

IR. J. VAN ETTINGER OVER INDIA:

'voedsel belandt meteen in zwarte handel'

SCHIPHOL — "De bijna hysterische ontwikkeling in het buitenland van acties ter leniging van hongersnood in India heeft daar de regering zelf ten hoogste verbaasd. Het is veel minder een kwestie van voldoende voedsel, dan wel een van een onvoldoende distributie-apparaat.

Met deze conclusie is onlangs de president-directeur van het Bouwcentrum te Rotterdam, ir. J. van Ettinger, teruggekeerd van zijn reis van 5 weken door Azië. Hij maakte deze op verzoek van het ministerie van Buitenlandse Zaken in het kader van de verlening van internationale technische hulp.

"Zelfs in een hoogst ontwikkeld en goed georganiseerd land als Nederland hebben we ondervonden hoe moeilijk het is de zwarte markt te onderdrukken bij voedseldistributie, noodzakelijk gemaakt door gebrek aan voedsel, of gebrek aan transportmiddelen. Met die 500 miljoen mensen in India en al die verschillende staten, met die miljoenen armen, die voortdurend aan de rand van de hongersnood leven, ook al slagen de oogsten nog zo goed, is een efficiënte distributie eenvoudig onmogelijk," zo zette hij uiteen.

Daarom tiert in India dan ook de zwarte handel welig. En welk nut heeft het voedsel naar India te zenden als het toch meteen in de zwarte handel belandt en dan meestal niet de mensen bereikt, die het voedsel het meest nodig hebben.

Uit: Trouw

100 Acre Dairy Farm

4 Slaapkamer huis, grote barns, silo, 35 stuks Holstein vee. Alle nodige machinerieën. Melkcontract. 6000 broiler contract. Lichte grond. 18 mijl vanaf Hamilton. Vraagprijs $42,000. met $15,000 down.

JACK BYLSMA
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
Phone: LI 9-3894

FARMS TE KOOP

150 acre dairy farm. Deze farm is gelegen 8 mijl van Aylmer en kan gekocht worden met vee en machinerieën. Twee huizen en 2 barns. 36 melkkoeien en een complete lijn van haast nieuwe mamines. Dit is een excellente farm. De eigenaar verkoopt koeien voor $1000 per stuk. Open voor offer.

Een 100 acre farm, 1 mijl van Kentore, 12 mijl van Woodstock. 90 acre bewerkbaar. Nieuwe barn met hiproof. Huis heeft alle moderne gemakken. Prijs $21,000 met $5000 down, open voor offer. Direct te aanvaarden.

100 acre farm, 90 bewerkbaar. Dit is een ercellente dairy farm. Best land. 6 mijl van Aylmer. Naast het melkbedrijf is er nog een broiler contract, wat nog een extra $4000 schoon oplevert per jaar.

Tevens in Aylmer aan de hoofdweg: **Restaurant met Shell benzinepomp.** Het 2 apartment huis is van alle gemakken voorzien. Het bedrijf levert een goede broodwinning op en kan direct aanvaard worden, daar de eigenaar is overleden. Prijs $22,000 met $5000 down.

En voor meer farms van 50 tot 500 acre, met en zonder melkcontract, rond Woodstock, Embro, Ingersoll en Aylmer, alsmede een volle lijst van tabaksfarms, schrijf of bel

Mr. Jan Wybenga
Box 73, BEACHVILLE, Ont.
Tel. 423-6406

Vertegenwoordigt

Henri Bouckaert

Realtor, Aylmer, Ont.

DAIRY FARMS

160 acres, ± 70 Holsteins, quota ± 1,000 lbs. per day. Broilers 6,000. Total gross income $24,000 yearly. All modern machinery and automatic equipment in A1 condition. Modern buildings, 8-room brick house, all conveniences. 2nd house: 5 rooms, 8 yrs. old. On paved road. Asking price: $88,000 with fair terms.

91 acres plus 29 Holsteins, quota 520 lbs. All equipment, bulk cooler, 2 tractors, etc. New silo (1964). Good buildings. Very good 9-room house, on paved road, ideal location. Asking only $40,000 on very attractive terms.

FRUIT FARM

19 acres, very good land, planted with peaches, sweet and sour cherries, pears and grapes. New diesel tractor, new sprayer and all other equipment. 10-room house, fine location. Yearly gross income $8,500 - $10,000. Asking price $29,000. Reasonable downpayment.

6 Acres, 4-room house, barn, tractor, sprayer, etc. 4 Acres grapes, balance cherries, raspberries, etc. Attractively located on Lake Ontario. Only $17,000 or best offer. $5,000 down.

Also 2 licensed Broiler farms.

All these are close to church and school. For information:

GERRIT OTTEN
BEAMSVILLE, ONT. - **563-7904**
Agent for
A. JARVIS Real Estate Ltd.,
Grimsby, Ont.

S struik
JOHN **REAL ESTATE**
REALTOR

964 Albion Rd. at Thistletown Plaza, Rexdale

741-4404

"the name which stands for Service, Satisfaction, Saving and — Sold"

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Brockville, Ont., J. Quartel te Hamilton (Immanuel), Ont.

te Edmonton (Ottewell), Alta., P. M. De Bruyne te Regina, Sask.

te Grande Prairie/La Glace, Alta., J. J. Matheis te Hull (Hope), Iowa, U.S.A.

te Edmonton (I), Alta., J. Morren, voorheen missionary te Australië.

Bedankt

voor McBain, Mich., U.S.A., S. Terpstra te Listowel, Ont.

voor Grande Prairie/La Glace, Alta., J. J. Matheis te Hull (Hope), Iowa, U.S.A.

voor Athens, Ont. en Ingersoll, Ont., E. Gritter te Orillia, Ont.

voor Iron Springs, Alta., G. Bieze te Alliston, Ont.

Aangenomen

naar Ripon (I), Calif., U.S.A., C. Wm. Flietstra te Sarnia (I), Ont.

CANADIAN REF. CHURCH

Bedankt

voor Winnipeg, Man., C. Bijl te Sappemeer, Nederland.

SAMENWERKING

De commissie, bestaande uit blanke en niet-blanke leden van de Gereformeerde Kerk, de Nederduits Gereformeerde Kerk en de Nederduits Hervormde Kerk, heeft in Pretoria vergaderd om de vorderingsverslagen in verband met het vertalen van de belijdenisgeschriften en formulieren te behandelen.

De vertalingscommissie van de drie Kerken is bezig met het vertalen van deze stukken in Zoeloe, Zuid-Sotho, Venda, Tswana, Tsonga, Noord-Sotho en Zhosa.

(African Express)

Vrouwenkwalen

als onregelm., te sterke, zwakke of wegblijv., pijnlijke menstr., bloedarm.-zenuwzwakte, rugpijn, vermoeidh., lusteloosh., onrust, dromen, overgangslasten etc. vinden een prima geneesmiddel in onze vanouds bekende onschad. Florakruiden. Prachtresultaten. Ook voor alle andere slep. ziekten de allerbeste geneeskruiden. Toezend. desgew. in blanco verpakk.! Geheimh. gegar.! Uw ziekte en klachten uitv. melden aan ons.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18,00 bij vooruitbetaling).

Kruidenhuis "FLORA"

Westersingel 40, Groningen, Ned.

Professor R. B. Kuiper †

At the age of 80 professor R. B. Kuiper, president emeritus of Calvin Seminary and for many years professor of practical theology at Westminster Seminary, passed away in Blodgett Hospital, Grand Rapids, Michigan.

He was born in The Netherlands but came to the United States as a boy of 5. His father was a minister in The Netherlands, serving in Oud-Loosdrecht, Ferwerd, and Garrelsweer, and came to Michigan in 1891 to serve the Christian Reformed Church of Grand Haven. But the young R. B. Kuiper spent most of his youth in Chicago, where his father served the Second Roseland Church.

He graduated from Calvin Seminary in 1911, and went to Princeton Seminary where he received his degree of Bachelor of Divinity. He served churches in Overisel, Michigan, West Leonard—Grand Rapids, Sherman Street—Grand Rapids, the Second Reformed Church of Kalamazoo, and Lagrave Avenue Christian Reformed Church of Grand Rapids, Mich.

In 1929 he was appointed professor of practical theology of Westminster Theological Seminary, Philadelphia, Pa., but the year following he was called back to Grand Rapids, Michigan, to serve Calvin College as its president. In 1933 he went back to Westminster Seminary where he taught for almost 20 years practical theology. In 1952 he was at Calvin Theological Seminary until his retirement in 1956.

Professor Kuiper was a many sided personality. He was recognized as an outstanding preacher and provided a great deal of significant leadership in a time when the church went through many difficulties, arising from the language and related problems.

His father was always a promoter of Christian education, and the son carried over this interest to the area of Christian higher education. Professor R. B. Kuiper's interest was strongly directed to the members of the church. To communicate with them through the fruits of his studies in popular and semi-popular works was one of his great concerns. In addition to the many books he wrote ,he contributed in the course of his ministerial career hundreds of articles to *The Banner*, *Torch and Trumpet* and other publications.

A. Velthoen

De vrouw in het ambt ①

Dit artikel is grotendeels overgenomen uit Jong Gereformeerd en geschreven door dr. F. L. Bos

In *Calvinist Contact* van 25 februari gaven wij het bericht door dat de Gereformeerde Synode in Nederland in principe de ambten voor de vrouw heeft opengesteld.

In het jeugdblad *Jong Gereformeerd* heeft dr. F. L. Bos naar aanleiding van het synodebesluit enkele artikelen gewijd aan het onderhavige onderwerp.

Aangezien deze zaak op de Gereformeerde Oecumenische Synode zal worden ter sprake gebracht en in meer kerkgenootschappen het onderwerp van discussie is, nemen wij enkele gedeelten van dit artikel over.

* *

We leven snel. Nog maar pas heeft de vrouw het stemrecht in de gemeente. In 1930 zei de synode daartegen nog beslist nee. Veertien jaar geleden mocht het. Maar met de vermaning aan de kerkeraden erbij: pas op, wees voorzichtig. Nu is met grote eenparigheid het principebesluit genomen, de gehele ambtelijke dienst ook voor de zusters open te stellen. Wel dienen de kerken nog te worden gehoord. De kerken waarmee wij in de gereformeerde oecumenische synode samenwerken zullen tevens worden geraadpleegd. Maar weinigen twijfelen nog aan de uitkomst. Over een paar jaar is de kerkeraadsparade van de mannenbroeders voorbij.

Deze snelle ontwikkeling overrompelt de vrouwen niet. In de maatschappij nemen zij reeds een volwaardige plaats in naast de man. Waarom dan ook niet in de kerk? Nee, zij hebben niet staan dringen voor de deur van de kerkeraadskamer. Maar zij zijn toch allerminst verlegen met de eer. Fijntjes wensen zij de mannen geluk, dat die te langen leste zichzelf hebben overwonnen. Voor mijn part mag dat er ook in zitten. **Liever echter geloof ik aan een triumf van de Heilige Geest als onze Wegwijzer naar de volle waarheid. Niet te loochenen is althans dat de synode tot haar uitspraak is gekomen na hernieuwde diepgaande bezinning op de gegevens van de Heilige Schrift.**

TWEE-EEN

In zijn oudtestamentische openbaring onthult de Here het wezen van de mens. In eerste instantie maakt hij daarbij tussen man en vrouw geen verschil. Samen zijn zij geschapen als kinderen die op Hem lijken. Zo mogen zij tevens in de wereld een afstraling van zijn heerlijkheid vertonen [1]).

Er is ongetwijfeld een ingrijpend onderscheid. Maar juist in die verscheidenheid zijn wij wederzijds aanvullend op elkaar betrokken. Ook met de man alleen is het goed. In de vrouw moet hij een deel van zijn mens-zijn tegenover zich vinden als de hulp die bij hem past. Zo is de een de pendant van de ander. In het mens-Gods-zijn zijn zij over en weer op elkaar aangewezen [2]).

ORDENING ONDER DE VLOEK

Deze openbaring aangaande het wezenlijke gelijkwaardige deelgenootschap van man en vrouw in het kindschap van God is bijzonder treffend. Te meer omdat zij gegeven wordt in een feitelijke situatie onder Israël, die daaraan in de verste verte niet beantwoordt. Mijlen wordt daar de vrouw bij de man achter gesteld. Van haar vader gaat zij als eigendom over in het bezit van haar heer-echtgenoot die haar heeft gekocht [3]). Men vindt dit allemaal heel natuurlijk en vanzelfsprekend. Maar het profetische woord ontdekt eraan, dat het van het begin niet zo is geweest. De heerschappij van de man over de vrouw mag behoren bij de bestaande ordening, maar het is een vloek van de zonde! [4]).

LIED VAN BEVRIJDING

Men moet dit weten om te beseffen, hoezeer de Here Jezus in zijn optreden hier op aarde reeds boven deze ordening uitgaat. Nooit behandelt Hij een vrouw als een mens van de tweede rang. Tot verbazing van zijn leerlingen treedt Hij met een vrouw in een ernstig en langdurig gesprek [5]). Een andere vrouw prijst Hij als zijn trouwe leerlinge [6]). Een aantal vrouwen behoort tot zijn intieme volgelingen en mag tevens de eerste getuige zijn van zijn opstanding.

Maar vooral met Pinksteren wordt de nieuwe bedeling des Geestes ingeluid. Die heilstijd waarin naar de profetie van Joël mannen en vrouwen weer tezamen voor hun taak als mensen Gods worden toegerust [7]).

Zo wordt al in de vroegste nieuwtestamentische verkondiging de gelijkwaardigheid van de vrouw met de man in de gemeente van Christus als uitgangspunt gesteld. Dit geschiedt in welbewuste tegenstelling met een lofprijzing van de Joden: "geprezen zij Gij, o God, dat Gij mij niet als vrouw geschapen hebt". In zijn strijd tegen de Judaïsten komt de apostel Paulus met kracht op voor de belijdenis, dat er in Christus geen mannelijk of vrouwelijk is, omdat zij allen één zijn in Hem. Door geloof en doop heeft ook de vrouw naar haar aard een volwaardige plaats in het geheel van de nieuwe christelijke gemeenschap [8]).

CHARISMATISCHE VROUWENDIENST

De vrouw heeft dan ook meteen aan de geestesgaven — de charismata — die aan de leden van de gemeente tot welzijn van allen worden verleend [9]), ruimschoots haar deel. Biddende en profeterende vrouwen zijn in het gemeentelijke leven te Corinthe een normaal voorkomend verschijnsel [10]). Bovendien wordt een opmerkelijk aantal zusters bij name genoemd als van bijzondere betekenis bij de opbouw van de gemeente. Denk maar aan Euodia en Syntyche, die tezamen met Paulus in het evangelie gestreden hebben, en aan Priscilla, zijn medewerkster in Christus Jezus, en aan verschillende andere vrouwen die zich voor de gemeente veel moeite gegeven hebben in de Here [11]).

Op 11 maart j.l. mocht de Ottewell gemeente van de Chr. Ref. Church te Edmonton, waarover wij in C.C. van 1 april j.l. reeds een verslag publiceerden, met dankbaarheid haar nieuwe kerkgebouw in gebruik nemen. Onlangs ontvingen wij een foto van het stijlvolle liturgische centrum met de kansel in het midden, een kruis op de achtergrond en de avondmaalstafel en het doopvont aan weerszijden van de preekstoel.

Door deze voorbeelden alleen al is het zonneklaar, dat de vrouw in de eerste nieuwtestamentische tijd volop is ingeschakeld bij het spontane dienstwerk voor de gemeente, met name ook in de vervulling van allerlei pastorale bezigheden.

GESTOLDE LAVA

Er zijn mensen die een principiëel onderscheid menen te kunnen aanwijzen tussen de genoemde spontane — charismatische — diensten en de ambtelijke functies. De eerste zouden opkomen uit het leven van de gemeente zelf. Het ambt echter zou van tegenóver de gemeente door een opdracht van Christus' wege worden bepaald.

Maar deze gedachte is onhoudbaar. Ook van de charismatische diensten geldt, dat zij werkingen zijn van de Geest, die enerzijds wel opkomen uit het leven van de gemeente, maar toch ook zeer bepaald door Christus zijn gegeven en door God in de gemeente zijn gesteld [12])

In werkelijkheid vindt er in de nieuwtestamentische periode een geleidelijke overgang plaats van bepaalde spontaan fungerende geestesgaven naar "ambtelijke" diensten [13]). Langzamerhand stolt de vloeibare lava van het nieuwe gemeenschapsleven. Geleidelijk aan worden verschillende charismatische diensten in welgeordende banen geleid en aan een vaste instelling en een speciale opdracht gebonden. Dit geldt met name voor die diensten, welke voor de goede leiding van de kerkelijke samenleving onmisbaar schijnen. Dat daarbij de roeping van Christus' wege — welke in elke geestesgave besloten ligt — door de kerkelijke verkiezing en aanstelling een bijzonder accent krijgt, is zonder meer vanzelfsprekend.

"AMBTELIJKE" VROUWENDIENST

Het geschetse proces geldt niet alleen voor mannelijke diensten. Ook de dienst van vrouwen krijgt in de gang van de nieuwtestamentische ontwikkeling veelszins een meer geordend "ambtelijk" karakter.

In deze richting wijst al de positie welke door Phoebe in de gemeente te Kenchreae wordt ingenomen. Zij wordt immers nadrukkelijk aangeduid als "zijnde diakonos der gemeente". Daaraan wordt nog toegevoegd, dat zij als "beschermvrouwe" van velen en ook van Paulus persoonlijk is opgetreden [14]).

Uit de latere z.g. pastorale brieven aan Timotheus en Titus blijkt de vaste kerkelijke ordening van bepaalde vrouwendiensten nog veel duidelijker. Merkwaardig is al aanstonds de vermelding van "vrouwen" in 1 Tim. 3, waar de vereiste kwaliteiten van ambtsdragers worden opgesomd. Volkomen parallel heet het: de opziener moet zijn . . . ; diakenen insgelijks moeten zijn . . . ; vrouwen insgelijks moeten zijn . . . . Het betoog gaat daarna — in vers 12 — voort over (mannelijke) diakenen. Daarom menen sommigen bij de in vers 11 gekwalificeerde "vrouwen" aan diakenvrouwen te moeten denken. Onze vertaling doet dat ook. Maar dan zou de keur wel heel vreemd zijn, terwijl van de opzienersvrouw geen speciale kwaliteiten worden gevraagd. De nauwe verbinding van diakenen en "vrouwen" en de treffende overeenstemming van de vereiste deugden wijzen echter zonder enige gewrongenheid in de richting van een vrouwelijke tak van het diakonaat. Het is bovendien een kerk-historisch feit, dat zich vooral in het Oosten een dergelijk kerkelijk instituut gedurende de lange tijd heeft gehandhaafd. Zelfs nog nadat in het Westen sedert het midden van de vijfde eeuw de verbodsbepaling werd ingescherpt: vrouwelijke diakenen mogen er volstrekt niet worden geordend.

Naast die vrouwelijke diakenen bekleden in de tijd van de eerste brief aan Timotheus in de gemeente te Efeze bepaalde bejaarde "weduwen" een kerkelijk geordende functie [15]). Wellicht een soortgelijke als de "oude vrouwen" in de kerk op Kreta. Die worden geroepen tot een levenshouding zoals aan degenen die een godgewijde dienst vervullen betaamt en moeten speciaal voor jonge huismoeders goede leraressen of leraressen van het goede zijn [16]).

Ook van elders blijkt, dat de christelijke kerk in de eerste eeuwen een apart weduwen"ambt" heeft gekend. Daaraan was met name het onderricht en het opzicht in de z.g. vrouwenvertrekken opgedragen. Zodoende kon daar — zoals de kerkvader Clemens Alexandrinus het omstreeks het jaar 200 uitdrukte — de leer van Christus onbelasterd binnenkomen.

(Wordt vervolgd)

1) Gen. 1:26-28; 5:1-3; Luk. 3:38; Ps. 8:6-9.
2) Gen. 2:18-23; 5:2.
3) Exod. 22:16; 1 Sam. 18:17-27.
4) Gen. 3:16.
5) Joh. 4:27.
6) Luk. 10:39, 42.
7) Hand. 2:16-18; vgl. 2 Tim. 3:17.
8) Gal. 3:26-28.
9) 1 Cor. 3:7.
10) 1 Cor. 11:5; vgl. Hand. 21:9.
11) Fil. 4:3; Rom. 16:3, 6, 12.
12) 1 Cor. 12:4-11, 28; Rom. 12: 6-8; vgl. Ef. 4:11, 12; Hand. 20:28.
13) Vgl. de latere functies van opziener, ouderling en diaken met de 'gaven' welke in Rom. 12:6-8 worden opgesomd.
14) Rom. 16:1, 2.
15) 1 Tim. 5:3-16.
16) Tit. 2:3-5.

CHOCOLATE EATERS

The Dutch must be considered sweet-toothed since they are the third largest manufacturer and consumer in the world of cocoa, chocolate and chocolate products, following the United States and Germany.

Over 15% of the world's cocoa bean harvest is processed in the Netherlands. Of the Dutch total output in the cocoa industry, valued at close to 150 million dollars, export to Canada amounts to 1.4 million dollars. In the past five years, the Dutch consumed 11 pounds of chocolate and cocoa per capita annually.

—Netherlands News

BE UP TO DATE

Read

CHURCH and NATION

Publication for the Chr. Ref. Church in Canada.
$3.00 per year.

PRO REGE PUBLISHING COMPANY
10 Golfdown Drive,
Rexdale, Ont.

TEACHERS WANTED

Calvin Christian School
HAMILTON, ONT.

has an opening for a

TEACHER FOR GRADE 8

Preferably with music specialization.

For more information and application form, write to the Principal, Mr. R. Klapwyk, 547 West 5th St., Hamilton, Ont.

Lacombe Christian School requires

A TEACHER

for grades 4, 5 and 6 for '66-'67 term. Come to a new rural school in the Parklands of Alberta. Contact D. TenHove, Blackfalds, Alta.

Houston Chr. School needs

A TEACHER

for Grades 1-2 or 3-5. Located in beautiful central B.C. Contact Leroy Feenstra, principal, Box 237, Houston, B.C.

The Terrace Calvin Christian School Society in the rapidly expanding Skeena Valley of B.C. is in need of:

ONE PRINCIPAL
— grades 4-6,
ONE TEACHER
— grades 1-3

for our newly constructed school. For further information and applications please write to: Mr. E. Talstra, Box 317, Terrace, B.C.

TORONTO, ONTARIO

Timothy Christian School in West Toronto will require for September 1966

TWO TEACHERS

Grade Levels: (3, 4), or 5, and (6, 7).

Send applications to: Mr. H. Vande Burgt, Principal, Timothy Christian School, 28a Elmhurst Drive, Rexdale, Ontario.

JOHN KNOX CHRISTIAN SCHOOL,

8275 - 12th Ave., New Westminster, B.C. requires a

TEACHER

for a special class of slower beginners; also for grade two and grade four. Enquiries invited.

The London Parental Chrstian School of London, Ont. will be in need of a

TEACHER

for grades 5 and 6 by September, 1966. There are excellent opportunities to continue your studies in evening classes at the University of Western Ontario.

Please send applications, stating qualifications, experience and references, to the Principal, Mr. Wm. Van Wieren, 202 Clarke Side Road, London, Ont.

The Holland Marsh Christian School will be in need of a

PRINCIPAL

for grades 7 and 8, and a

TEACHER

for grades 3 and 4, for September '66.

Please send application stating qualifications, experience, references, etc. to: R. Hovius, R.R. # 2, Newmarket, Ont. Tel. 895-9975.

The Wallaceburg Christian School (4 rooms) will need a

PRINCIPAL
(Grades 7-8)

for the 1966-67 school term. Please send applications to: Mr. P. Langeveld, Secretary, 120 Oak St., Wallaceburg, Ont. Phone: 627-5094.

The Board of the John Knox Christian School Society of Brampton invites applications from qualified

FEMALE TEACHERS

for the primary grades, and an experienced

MALE TEACHER

for one of the intermediate grades. Salary schedule will be sent upon request. Please send applications, giving qualifications and references to Mr. G. W. Gerrits, Secr., 15 Tullamore Rd., Brampton, Ont.

Due to expansion, the Canadian Christian School of Smithers, B.C. is in need of

2 TEACHERS

One for grade 1 and one for either grade 2 or a combined grades 3 & 4. Please send applications to Mr. Sid Jaarsma, Box 852, Smithers, B.C.

The Calvin Christian School in Trenton, Ont. will be in need of a

TEACHER

in September, 1966, for either the primary or the junior grades. Please send applications or inquiries to the Secretary of the Board: J. VanderVliet, 304 Dundas St. W., Trenton, Ont.

The seven room Canadian Christian School of Jarvis, Ont. will need

TWO TEACHERS
for grades 5 and 6

as per September 1966. Recent addition of three classrooms, teachers' room and other facilities. Please send your application to the principal, Mr. T. Bergsma, Box 104, Jarvis, Ont., telephone 587-2604.

BRANTFORD

The Brantford Christian School is still in need of

ONE TEACHER

for grade 3 and 4 (approximately 25 pupils) for the 1966-67 schoolyear. Please send application to the Principal, Mr. J. Kooistra, 406 Marlboro St., Brantford, Ont.

Due to expansion, Calvin Christian School in Chatham will require additional

TEACHERS

for the primary and intermediate grades. Please send applications to Mr. J. Postma (Principal), % Calvin Christian School. 72 Tissiman Ave., Chatham, Ont.

The Christian School in Fort William, Ont. is in need of a

PRINCIPAL

teaching the higher grades 7, 8 and a

TEACHER

for the intermediate grades, by Sept., 1966.

Please send your application with full information and reference to the Secr. T. Bakker, R.R. # 3, Fort William, Ont.

Immanuel Christian School, Aylmer, Ont. will need

A TEACHER

schoolterm 1966-67, for grades 1 and 2. Please send applications to Mr. J. Kaastra, Secr., R.R. # 2, Springfield, Ont. Phone 773-3848.

World Wide Travel Service

300 WILSON AVE. (Bathurst/Highway 401)
DOWNSVIEW, TORONTO, ONT.

Het enige door alle lucht- en scheepvaartmaatschappijen erkende Nederlandse reisbureau in Toronto.

Wij komen bij U thuis Uw reis bespreken.

Laat Uw reisproblemen onze zorgen zijn.

ADRIAAN LIMBERTIE
's avonds HI 4-8280

ME 5-5661

Geef Uw

Adresverandering

steeds tijdig op aan de Administratie van CALVINIST-CONTACT

Vijftig jaar geleden: de slag om Verdun ❶

Toen op 28 juni 1914 de Oostenrijkse troonopvolger, Franz Ferdinand, op de brug over de Miljacka in Serajewo door de Servische student Princip werd vermoord, werd hiermee het vuur in het kruitvat gegooid. Oostenrijk verklaard op 28 juli aan Servië de oorlog. Tegelijkertijd greep Rusland de gelegenheid aan om zijn oude rivaal op de Balkan de voet dwars te zetten en ging tot mobilisatie over. Duitsland zag nu de kans schoon om revanche te nemen op Frankrijk dat in 1870 het Duitse grondgebied betrad. In een paar maanden tijds stond geheel Europa in lichter laaie.

In het begin van de eerste wereldoorlog leek het erop alsof Duitsland het onvoorbereide Frankrijk in korte tijd onder de voet zou lopen en als overwinnaar Parijs zou binnen marcheren. Al spoedig werden de Duitse legers echter tot stilstand gebracht. Tot een nieuwe aanval was men direct niet in staat, aangezien de Duitse militairen aan het oostelijke front de handen vol hadden. Terugtrekken was uitgesloten, want dit zou een nederlaag betekenen. Men kon slechts betere gelegenheden afwachten. Zolang die niet in zicht waren werd er een front opgesteld van loopgraven, van waaruit de strijd werd voortgezet. Een afschuwelijk leven voor de soldaten die gedurende enkele jaren — in de zomer zowel als in de winter — hun 'tehuis' moest zoeken in een gat in de grond. Zodra zij zich overdag uit de loopgraaf begaven was de kans groot door het artillerievuur te worden weggemaaid. Ogenschijnlijk leek het alsof de strijd tot stilstand was gekomen. In Parijs ging het leven zijn gewone gang. Schokkende gebeurtenissen deden zich immers niet voor. De lijdensweg van de soldaten in hun loopgraven werd niet meegerekend.

Zo kon het echter niet blijven. Men kon zijn hele leven niet in een loopgraaf doorbrengen. Eens moest de strijd tot een beslissing komen. De Fransen beraamden daarom een aanval in het voorjaar van 1916, maar de Duitsers waren hun juist enkele maanden voor. Volgens hun plannen zou de 'Operatie Gericht' in februari worden uitgevoerd.

Dag en nacht stroomden de treinen, zwaar beladen met spaden, prikkeldraad, geweren en munitie, het westelijke front binnen. Niet te vergeten de zware kanonnen, de grote Bertha's, Krupp's aandeel in de oorlog, waarop de Duitse militaire leiders alle hoop vestigden. Deze monsters zouden, volgens hen, de vijand uit de loopgraven jagen en de forten, waaronder het sterke fort te Verdun, met de grond gelijk maken. De 470 millimeter mortiers, met een kaliber van 17 decimeter, die in staat waren granaten van manshoogte af te vuren, bestonden uit 172 delen die op 12 goederenwagons naar het front werden vervoerd. Het nam 12 uur om deze monsters in elkaar te zetten, alvorens ze in actie konden worden gebracht.

De Fransen zouden door dit geschut ongetwijfeld hun weerstand opgeven, zo meenden de Duitse ingewijden.

De aanval was strikt geheim gehouden. Slechts weinigen waren door de opperbevelhebber, Falkenhayn, van het plan op de hoogte gesteld. De Oostenrijkse bondgenoten wisten niet wat er gaande was en zelfs de naaste medewerkers van Falkenhayn waren met het plan onbekend.

Door de beboste omgeving konden de Duitsers hun oorlogsmateriaal verscholen houden, wat nog vergemakkelijks werd door de camouflage-kleden, ontworpen door de artist Franz Marc. Toen de geallieerden echter argwaan kregen, verspreidden de Duitse spionageagenten het bericht dat de aanval op een andere plaats zou worden uitgevoerd.

Voor het eerst werden ook de vliegtuigen ingeschakeld. Het Duitse leger beschikte over 168 vliegtuigen, 14 kabelbalonnen en 4 Zeppelins. Een hele uitrusting voor die tijd. Het gebruik van het vliegtuig in de eerste wereldoorlog is een geschiedenis op zichzelf. Het was een nieuwigheidje en als zodanig erg populair bij de mensen. Gedichten werden gemaakt ter ere van de piloten. Brieven van bewonderaars stroomden hun brievenbus binnen. (De Duitser Oswald Boelcke ontving gemiddeld 20 tot 30 brieven per dag.) Toen Max Immelmann als een der eersten van de piloten om het leven kwam, waren op zijn begrafenis niet minder dan twintig generaals en de kroonprins in eigen persoon aanwezig. De vliegeniers werden als wondermensen beschouwd!

In vergelijking met de vliegmachines van onze tijd waren de vliegtuigjes van 1914 kinderspeelgoed. Voor oorlogsgebruik waren ze eigenlijk ook ongeschikt. De Bleriots, waarmee de Fransen in het begin van de oorlog vlogen, konden een snelheid bereiken van 50 mijl per uur en het nam zo'n vliegtuig anderhalf uur om op de hoogte van 6000 feet te komen.

In het begin van de oorlog was en duel tussen twee piloten een 'vredelievende' bezigheid. De oorlog scheen tijdens een luchtgevecht voor een ogenblik te zijn vergeten, aangezien met grote belangstelling het duel door vriend en vijand vanuit de loopgraven werd gadegeslagen. Het veroorzaakte zelfs een zekere kameraadschappelijkheid onder de piloten. Toen een Duitse vlieger eens een van zijn dure, gevoerde handschoenen verloor kwam hij de volgende dag weer boven het vijandelijke terrein om de andere handschoen te laten vallen, aangezien de eerlijke vinder weinig met één handschoen kon beginnen.

De dood van een beroemde vliegenier bracht dan ook eerder droefheid dan triumf bij de tegenpartij. Deze 'vlieger-romantiek' betekende niet dat de vooruitzichten van de vliegers zo rooskleurig waren. Tegen het einde van de eerste wereldoorlog hadden de Fransen in totaal zo'n 13.000 man personeel in dienst. Gedurende de vier oorlogsjaren kwamen er 3.500 piloten om het leven in een gevecht; 2.000 werden gedood tijdens de trainingsperiode en 3.000 werden gewond bij vliegtuigongelukken. Het enthousiasme voor de vliegdienst was er dan ook al gauw af. Veel moois kregen de piloten vanuit de hoogte ook niet te zien. Eén van hen sprak zijn verwondering erover uit dat de soldaten niet deserteerden, want het front was een groot slagveld.

Hoewel de Fransen wisten dat op zekere dag de bom zou barsten, toch waren de troepen rondom Verdun slecht voorbereid. De militaire topmensen geloofden stellig dat de Duitsers eerst met de Russen wilden afrekenen, alvorens de Fransen van katoen te geven. De mensen in Verdun — hun aantal was geslonken van 15.000 tot 3.000 — leefden hun leven van alle dag. De soldaten hadden hun vertier. Verdun stond immers bekend als een veilige stad, omringd door heuvels en beschermd door een sterke vesting? Wie zou er nu een aanval beginnen in het meest mistige en regenachtige gedeelte van Frankrijk?

Zodoende waren de Fransen in het geheel niet voorbereid op de aanval. Zelfs toen de berichten binnendruppelden (en later binnenstroomden) over Duitse troepenconcentraties, het bouwen van noodziekenhuizen en de gecamoufleerde kanonnen werden ontdekt, geloofde de Franse opperbevelhebber, Joffre, nog steeds dat de Duitsers eerst de Russen zouden aanvallen. Men zou zelf in het voorjaar een aanval beginnen. De generaals die het commando over de troepen rondom Verdun voerden, werden echter bij de dag ongeruster over het uitblijven van versterkingen. Eerst had men het fort te Verdun moeten verlaten omdat men vreesde dat de soldaten bij een bombardement daarin levend zouden worden begraven. Men trok zich dus terug achter Verdun om daar een nieuw front aan te leggen. De soldaten toonden echter weinig interesse in het graven van loopgraven, zodat op het tijdstip dat de Duitsers tot de aanval overgingen de afzonderlijke loopgraven alle verbinding misten, er geen telefoon was en geen prikkeldraad om de vijand de weg te versperren.

De slechte organisatie was voor een groot deel te wijten aan Joffre, die nadat zijn organisatietalenten in Indo-China waren ontdekt, in 1911 tot opperbevelhebber werd benoemd, voornamelijk omdat hij een uitgesproken Republikein was. Hij mag een goede organisator zijn geweest, wat in het begin bleek uit zijn doeltreffende maatregelen om het Franse leger te mobiliseren, een strateeg was hij echter niet. Hij was ook al 63 jaar oud en niet al te sterk. Zijn maag was echter in prima conditie. Zijn eetlust was dan ook spreekwoordelijk. Bovendien bezat hij ijzeren zenuwen. Hij bleef onbewogen zelfs bij het horen van de enorme nederlagen. Zolang hij op tijd zijn natje en droogje kreeg en vooral in zijn slaap niet werd gestoord, was Joffre best tevreden. In de Raad van oorlog zaten voornamelijk lui die nog teerden op de roem van 1870.

De Duitse opperbevelhebber was trouwens niet veel beter. Erich von Falkenhayn beschikte niet over buitengewone militaire gaven. Hij was ruw en kon soms op een gegeven moment de juiste beslissingen nemen. Maar meestal was hij besluiteloos. Hij had geen doorzettingsvermogen en aarzelde risico's te nemen. Als diplomaat en staatsman zou hij beter op zijn plaats zijn geweest, maar voor opperbevelhebber was hij niet in de wieg gelegd.

Toch werden de levens van duizenden aan deze onbekwame opperbevelhebbers toevertrouwd, die veelal naar de goede raad van bekwame generaals niet wilden luisteren. Het is dan ook begrijpeiijk dat beide opperbevelhebbers op de duur werden ontslagen. Dit gebeurde echter pas toen beide legers er slecht aan toe waren.

WILLEM G. POOLMAN

advocaat

notaris

meester in de rechten

330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334

REISBUREAU

O K. JOHNSON & CO., LTD.

Toronto: 697 Bay St. EM 6-9488
Sarnia: 133 N. Front ED 6-6169

Geef Uzelf of schenk een ander een goed boek !

CHRISTIAN MARRIAGE by Rev. R. L. Veenstra
There are 180 pages in this volume and they contain some of the wisest counsel on the question of Christian Marriage we have ever read . . . we would like to see a copy of this book in the hands of all young people contemplating matrimony." (The Evangelical Christian). **Price $2.90**

ARIE EN KATRIEN IN CANADA
Emigranten mijmeringen. Gezonde humor en op de man af. **$2.50**

LIVING IN A NEW COUNTRY by Rev. T. C. Van Kooten
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country. **Price: $2.95**

IN THE MIRROR by Prof. Dr. J. Kromminga
This book is published in connection with the centennial of the Christian Reformed Church in 1957. The author reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel. **Price: $2.90**

A PREY TO SATAN by C Sluys
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church in Holland. **Price: $3.00**

THE STOWAWAY by Wm. R. Rang
Hendrik Tromp has one thing in mind. He wants to find his father. But he does not know where to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution. **Price: $2.50**

These books are published by:

GUARDIAN PUBLISHING CO. LTD.

Box 312, Station B, HAMILTON, ONT.

Het aantal abonnees op Calvinist-Contact groeit . . . . maar heeft nog niet de grens bereikt. Geef dit nummer door aan iemand, die ons blad nog niet leest.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ontario.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

....

....

Naam ....

Post-adres ....

OUD ADRES:

....

....

Mooie Premie Boeken

voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

EGYPTISCHE TEMPELS EN GODEN, door Dr. J. Zandee.
Dit boek (256 blz.) geeft een beeld van de Egyptische godenwereld. De lezer wordt in aanraking gebracht met belangrijke aspecten van de godsdienst van het oude Egypte.

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk der Reformatie."

LUTHER — Zijn weg en werk, door W. J. Kooiman.
De schrijver geeft in dit boek een inzicht in het boeiende leven van deze strijdbare reformator.

OP DE MAN AF (Boeket-reeks).
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE GROTE SCHEIDING, door C. S. Lewis.
Neen, er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje hel bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. S. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

SLOEBERKE SLOB, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken", omdat ze zo populair geschreven zijn.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8—11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8—11 years of age, will enjoy it tremendously.

MARTYR OF THE CATACOMBS.
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS, by Virginia Blakeslee.
She vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS, by Stanley Ledyard.
The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON, by Rosemary Cunningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B .Meyer.
A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER, THE MAN, by Ruth Gordon.
The personality of Martin Luther, his character and purpose. The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp has one thing in mind; he wants to find his father. But he does not know where he has to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers alike!) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution.

A PREY TO SATAN.
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR.
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reofrmed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

MET ENGELS DE WERELD IN.
Een handig en goed boekje om Uw kennis van het Engels wat op te halen.

CHRISTIAN COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont., Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be printed without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

THE BIBLE IN THE WORLD

The origin of the British and Foreign Society

by Rev. Gabe Rienks

There are several reasons why our immigrant churches are still quite isolated from the Canadian society, and even from the Christian community. Therefore it is of vital importance for the development of church life to investigate legitimate means of co-operation with fellow Christians. One of those means is certainly the Bible Society. In this case it will not be difficult to make contact, since we already have learned to know the Bible Society in the old country. To-day, the well-known Rev. J. H. Sillevis-Smitt, the past chaplain-general of the Dutch Navy, is the president of "Het Nederlands Bijbelgenootschap". It is high time to pay more attention to this world-wide enterprise.

* *

A brief study of the origin of the Bible Society will be helpful and inspiring. The date of birth of what was called the British and Foreign Bible Society, was the 7th of March, 1804, in the City of London, England. Those were the days when England was under the permanent threat of a French invasion. The troops of Napoleon were massed along the coasts of Europe from Texel to the Seine. At any time they expected the alarm that the enemy was approaching England's shores. It was in those days that some men founded a society with the purpose to spread the Bible not only in their own country, but throughout the whole world. It must be fascinating to learn their ideals from nearby.

* *

During the 18th century spiritual life in England was at a low ebb. Though the masses became uprooted, through the Industrial Revolution, the Established Church felt at ease. Parishes were regarded as sources of income rather than spheres of labour. It was the Methodist Revival under John Wesley (1703-91), which brought about a new awakening. But, partly inspired by this revival, partly independent from it, also within the Church of England spiritual life began to flourish again in several parishes. Ministers, often in lonely charges, began to preach the Evangelical truth and to take their pastoral work seriously. They were deeply concerned about the eternal salvation of their parishioners. There was Grimshaw of Haworth, Fletcher of Madeley etc. John Newton, the ex-slave trader, was one of them.

This group was called "The Evangelical Party in the Church of England." One of the differences between the Methodist Revival and the Evangelical Party was that the Methodists mainly touched the lower strata of society, while the Evangelicals made their influence felt among people "who counted", who held strategic positions in social and political life. This was of great importance within the structure of the society of those days. The most remarkable group of laymen, who were inspired by the Evangelicals, were those who lived in Clapham, a rustic village three miles from London. To this "brotherhood" belonged a.o. Henry Thornton, a member of Parliament, an expert in all matters of finance, a devout Christian, who felt that well-planned investment was an essential in church work as well as in banking. William Wilberforce, the leader of the "Claphamites", the man who fearlessly fought his long battle in Parliament for the abolition of the slave trade. John Shore (Lord Teignmouth), who had been the Governor General of India. Charles Grant, the chairman of the East India Company. Zachar Macaulay, who had served as Governor of Sierra Leone, a man with a formidable memory and capability to gather facts and arguments.

It is necessary to know a little bit about this Clapham group, in order to understand what it meant for the Bible Society that these men made this organization one of their life tasks .

What was the situation, which called for such a Society?

One of the areas that was thoroughly touched by the Evangelical Revival was the Principality of Wales. The result was that on all sides there was rising a bitter cry for the Word of God. But there were no Welsh Bibles available. We know the moving story of the little Welsh girl Mary Jones, who with bare feet trudged 28 miles over the mountains to find the Rev. Thomas Charles of Bala to purchase a Bible, only to find out that the last copy had been sold many months before. It was this Methodist minister who laid the matter before the Committee of the Religious Tract Society in London. It was felt that a new organization was needed. On a December morning, 1802, the Secretary of the R.T.S. spoke the historical words, "Surely a society might be formed for the purpose; and if for Wales, why not for the country at large; why not for the whole world." Immediately contact was made with the "brotherhood" in Clapham and on the 7th of March, 1804, the British and Foreign Bible Society was established. Lord Teignmouth was appointed President, Wilberforce and Grant as Vice-Presidents, Henry Thornton - as a matter of course - as Treasurer. These men laid the foundations of the Bible Society with great vision and wisdom. Through the 162 years of its existence the structure has not been changed.

The purpose of the Society was then, as it is now, to "encourage the wider circulation of the Holy Scriptures, without note or comment." That means — the whole Bible and the Bible alone. These Evangelicals, whose own lives were rooted in the Bible, were convinced that the Holy Spirit himself was able to apply the Word of God to the hearts of men.

The Society was not an enterprise of a special church, but of all Bible-believing Christians. One of the two secretaries must always be a clergyman of the Church of England and the other a Non-conformist minister, and of the Committee of thirty-six, fifteen must be Church of England men, fifteen Non-conformists, and six foreigners residing in England. These Evangelicals had learned to work together, especially in their anti-slavery campaigns.

The scope was world-wide. Keeping in mind the high positions many of the Claphamites had held in distant lands, we can imagine how valuable their knowledge was for this cause of God's Kingdom. These lay-men indeed dedicated their splendid talents to the service of the Saviour and laboured tirelessly for their ideals.

The history of the Bible Society is full of adventure, endurance and sacrifices. Naturally, the first Bible to be prepared was in Welsh. It was a triumphal procession as the cart with the first load of Bibles arrived. "The peasants went out in crowds to meet it, welcomed it as the Israelites did the Ark of God, drew it into the town and eagerly bore off every copy, as rapidly as they could be dispersed. The young people were to be consuming the whole night in reading it."

The zeal to distribute the Bible spread from land to land. On the 6th of December, 1812, when the French Grande Armée was still on Russian soil a memorial was presented to the Czar for the establishment of a Russian Bible Society. At the time India was still closed to the Gospel and when William Carey set up his primitive printing press in Serampore to publish his Bengali Bible, the British and Foreign Bible Society voted twenty pounds a month for the work of the translators. For many years China was a forbidden territory. But a Dr. Gützlaff passed up and down the Chinese shores as surgeon or interpreter, venturing up the rivers, landing here and there at the risk of his life, giving medicine to crowds of sick folk, and distributing literally hundreds of thousands of tracts and portions of the Scriptures. There were colporteurs of the Society who sealed their faith with their blood. With Hebrews we could write, "And what more shall I say? For the time would fail me to tell . . . ." It was the same ideal which made men and women to go out into the world - with the Bible.

* *

We know that this work of the Bible Societies needs our help more than ever before. Every hour of every day 8,000 adults learn to read and millions of children in Asia and Africa. The communistic world realizes the power of the printed word. There is a great reading-hunger among the awakening nations. What are they going to read? The Bible Society pays the cost of the supervision of the work of 4,000 translators in 500 languages. The current annual distribution of 60 million of Scriptures is not more than one-third of what is needed. In 1966 $6,600,000.00 is to be raised, the greatest amount in the history of the Bible Society. Canada's share for world work in 1966 is $800,000. In a world of poverty 90% of the Bibles are sold below cost.

Sunday May 1st is Bible Society Sunday. It will take some time before our immigrant churches are completely involved in this world-wide action.

But there is not much time to be lost.

The National Office of the Canadian Bible Society is: Suite 200, 1835 Younge Streeet, Toronto 7, Ont. Do not wait for others. Remember the theme of the Bible Society of this year—*God's Word for God's World.*

———

*The story "Servant of Slaves" by Grace Irwin in "Christian Courier tells about the life of John Newton.

Gabe Rienks,
Simcoe, Ont.

THE WORLD AROUND US

by John Vriesinga

Unrest in South Vietnam

There could be an important change at hand in South Vietnam. After weeks of great unrest the military government has agreed to hold elections this August for a new, civil government.

This concession is a victory for the Buddhist priests, who seem to have been the organizers of the unrest. When and if they get control of the country it will bring an entirely new situation.

It is no secret that the Buddhists are anti-American. For years now they have argued and demonstrated against American intervention in their country's affairs. Will the shift of power in their favour mean that the days of the United States in South Vietnam are counted? United States policy makers seem not worried about the prospect. They say they're not interested in dominating the country, but will be satisfied if South Vietnam remains neutral. That is neither communist nor pro-west. Also, they don't see, they say, why they couldn't co-operate with a new civil government in Saigon.

It all depends, of course, whether the new civil government wants to co-operate with the west. Or, to put it in different words, whether the new civil government wants to remain neutral, neither pro-communist nor pro-west.

If they do want to halt the spread of communism they will need help. If they do not want to accept help the United States will find itself in a very difficult position.

There are today powerful communist armies in South Vietnam. Much of the power flows in from the North. On the other hand there is a considerable element of communism in South Vietnam that did not come from the North. No doubt both these elements will do their utmost to make as much as possible out of the coming elections. And a new civil government will have to reckon with these elements.

If the new government sincerely wants to make South Vietnam a neutral nation they will have to resist the agitation from the North. After having made such tremendous sacrifices in South Vietnam the United States will need solid assurances that a new government can and will indeed successfully resist communist tactics.

There may be one other solution to the entire problem.

North Vietnam is now a satellite of Red China. Many observers feel that Hanoi is growing tired of the Chinese pressure to keep up the war. If Ho Chi Minh could be made to shift his allegiance from Peking to Moscow, the problem of South Vietnam would become much less dangerous.

PLANNING ACTION AGAINST ANTI-KY ELEMENTS—A government proclamation announcing plans of action to be taken against anti-government elements in South Viet Nam is read in Saigon by Maj. Gen. Linh Quang Vien as Prime Minister Nguyen Cao Ky (left) and Lt. Gen. Nguyen Van Trieu (right) listen. Vien is chairman of the National Liberation Council. *(Radiophoto)*

With sufficient guarantees the United States might be much more inclined to yield a bit in its demands of complete neutrality. And Moscow, replacing the leadership of Peking, might be much more inclined to guarantee South Vietnam's neutrality.

One may rest assured that behind the scenes such schemes are carefully considered and promoted. The Russians would like nothing better than to extend their influence over North Vietnam, if only to get still farther ahead of China in the race for leadership of the communist world.

Although they would prefer a strictly neutral South Vietnam the United States diplomats are realistic enough to realize that a Russian led Vietnam is to be preferred over the prospect of a hopeless war over a country torn with internal strife and besieged by imported and native guerilla's.

Between now and the coming elections in South Vietnam behind the scenes diplomacy will have a busy time of it.

East Germany in the U.N.?

A month or so ago Walter Ulbricht, the communist leader of East Germany, surprised the world by sending an application to the Security Council for membership in the United Nations. He said that admitting East Germany as a full member would greatly help the problem of German reunification.

Even now diplomats are puzzled about the strange request. Only independent sovereign states can join the U.N. The Russians have always taken the position that divided states, such as North Korea and South Korea, and North Vietnam and South Vietnam cannot become members separately.

East and West Germany are basically not in any different position than that of a divided state. At least West Germany, though not a member of the United Nations, attends the meetings and, what's even more, heavily supports United Naticns projects with money. But West Germany, fully realizing that it cannot be admitted as an independent sovereign state, never bothered to apply for membership.

There is not a chance in the world that East Germany would be admitted. Why then apply?

The concensus of the world today is that it must have been some sort of propaganda move, although nobody sees any real propaganda value in it.

One thing the application has achieved is to throw once more into sharp focus the strange situation of the divided German state. It's a problem that some time will have to be brought to a satisfactory conclusion.

Ecumenism in Education (1)

by Dr. Paul G. Schrotenboer

Two educators met briefly during the noonhour in the coffee shop of a Christian college to talk about Christian Higher education. The first one started the conversation by stating that the Reformed Christian people of North America cannot support two Christian universities. Therefore, he said, the groups which now plan to establish a Christian university should consolidate their efforts to erect one institution, not two. To this the other countered by saying: the work that is presently being done in Canada among university students, and will be consolidated when the proposed Institute of Reformed Scientific Studies is established cannot be done effectively from a centre in the United States, nor can the work that should be performed in the United States in Christian university education be done effectively from Canada. A single Christian institution for university education will not meet the need of today.

Both of these contentions are likely right, but they are not right in the same way. The first view: we cannot support two universities (i.e., two large schools with graduate departments) expresses an irrefutable practical necessity. There is, moreover, an undeniable sense of calling expressed in the second: We cannot perform the work we need to do by erecting one large organization, either in Canada or the United States. What, we may ask, is the relation between the practical necessity and the sense of vocation in education?

At a meeting held months ago attended by ministers of Reformed churches in Ontario a colleague put to me the question: Should we not do almost everything possible to work together with people in the States to erect one Christian university? And many would repeat after him: workers of both lands: unite for Christian higher education! It seems as difficult to oppose this sentiment as it is to oppose motherhood.

A third incident may help also to put the topic I am discussing in focus. At a meeting in the West a young girl asked me why it was necessary now already to erect a Christian university. Would it not be better, she asked, to limit ourselves first to Christian elementary education? Only when every community of Reformed people has a Christian school can we think about a Christian university. Her contention was that the whole enterprise for a Christian university was premature.

The conversation of the two educators, the colleagues's question and the opinion of the girl place us right in the middle of the topic: ecumenism or unity in education. It is both a problem and a challenge and has many facets. What is more, already in the way people express their views one can detect in divergence in approach, perhaps even a degree of difference in their view of man and the world.

It should be obvious to all that the attempts of recent date to erect Christian colleges and universities are carried on in an intensely ecumenical age. Ecumenism, the drive toward unity among divided churches, races and people, is a dominant aspect of the spirit of the time. The minds of Christian people are becoming occupied more and more with ecumenical thoughts. Even those who are most reluctant to give up their isolation are forced to take account of this movement. Ecumenism cannot be ignored.

This is true just as well of educational endeavors as of church affairs. There is an ecumenical demand that presses upon us and will not let us go. What our Saviour prayed in pouring out His soul to God rings again and again in our ears: I pray that all those who believe through my disciples' word may be one. And no matter how often this passage may be put to wrong use: it is still a word of power. The need for Christian unity comes not from the spirit of the times but from the requirements of the gospel. The structure of the people of God screams out against disunity and division. Schism is a nasty word—and rightly so. Let us consider briefly some salient truths of the Word about Christian unity.

God's people, all who believe in Jesus Christ and confess His Lordship, are bound together by divine decree as members of a single body of which Christ is the Head. As a body of believers, the elect saints, Christians are instructed to meet and act communally. The unity they have is not a human achievement, but a gift of grace. The unity they have they must preserve. It is their task, moreover, to strive "to attain to the unity inherent in our faith and our knowledge of the Son of God —to mature manhood, measured by nothing less than the full stature of Christ" (Ephesians 4:13, N.E.B.)

The unity that the Scripture ascribes to the people of God is not a cold uniformity. To the contrary, it encompasses an amazing diversity and variety. It should be understood that the several New Testament passages which speak of the unity of Christians, especially in the figure of the one body and the many members, emphasize also the diversity of gifts and stress the need of using these gifts in executing the several and diversified tasks that will build the body of Christ (cf. Romans 12; 1 Corinthians 12; Ephesians 4; 1 Peter 4).

All believers have the same faith, i.e. a hearty trust in Christ and His gospel promises; but not all Christians have the same office. Not only is there a diversity of gifts (aptitudes, abilities) but also of places of responsibility and opportunities of service. The one is placed in authority and the other under authority. The life purpose of every Christian believer, however, whatever his station, is not to seek his own interest but to build the entire body of Christ that God in all things may be glorified.

Although it is currently being said that it is, unity in the church does not exist for its own sake. It is not what the Germans call a *Selbstzweck. Unity is for service.* "These were his gifts: some to be apostles, some prophets, some evangelists, some pastors and teachers, to equip God's people for work in His service, to the building up of the body of Christ. So shall we all at last attain our unity—" (Ephesians 4:12, 13). The rationale of Christian unity is that believers should unite in order to *carry out their life assignment*, to equip God's people for work in His service!

The New Testament teaching on unity, therefore, should be interpreted in the light of the original and permanently valid mandate of the Lord God to our covenant head, Adam. In the gift of unity which God has bestowed upon us in Jesus Christ, the second (last) Adam, we by His Spirit become working members of His body. Therefore with one mind and spirit we must strive unitedly for the faith of the gospel.

The call to unite, therefore, should always be accompanied with a challenge to fulfil our Christian calling. Indeed, in this torn and shredded world, unity itself is our task, but not an ultimate goal, for God has not subordinated our life calling to unity, but has placed unity in the service of our CALLING. Paul uses a word in his letter to the Philippians (1:27) that suggests a struggling together (like persons in a contest) against a common opponent. The service we are called to perform, and for which we must act unitedly, is to engage in the conflict that ensues upon the Christian confession "for the faith of the gospel." There is no escaping this ecumenical demand.

We should at this point draw one conclusion from this brief study of the Scriptural teaching on the unity of Christians. The question whether Reformed Christian people should erect one or two institutions of higher learning should not be settled on the basis of outward unity, nor unity for its own sake, nor merely on the consideration of the carrying power of people's purses but rather on the consideration HOW CAN WE BEST FULFIL OUR CHRISTIAN CALLING AND USE OUR GIFTS FOR THE SERVICE OF GOD? A spurious unity could be attained and an authentic Christianity missed by a hasty uniting of enterprises for reasons of practical necessity. It could just be that true unity would require the separate existence (not isolation!) of two Reformed Christian institutions of higher education. Let us wait, however, in stating now whether or not there should be one or two. This can be decided only after the nature and task of Christian higher education is defined more clearly.

Having made these comments about our ecumenical demand we should also say a word about the ecumenical derailment. This derailment, moreover, is not a mere possibility but a tragic reality. In leaving the rails one can never veer either to the one side or the other.

Here it might be useful to note two extremes. On the one hand is the evil of an unforgiveable cutting up of the body of Christ. It may stem from sectarianism, an isolationism, or a feeling of individualism, or a lack of concern for the wholeness and the oneness of all true believers in Christ in their life mission. Here we may cite as an example the practice of some Christian colleges of making, e.g., a particular view of the last things a requirement for the entire teaching staff, regardless of the subject one teaches.

On the other hand there is (to use a word that has attained some currency and is about as odious as the term 'sectarian') the ecumaniac. The ecumaniac is marked by such a desire for unity that it overrides his concern for the nature of unity. He will take many shortcuts to attain it. An illustration of this attitude was given at the Consultation of Christian churches and agencies on work in the university held in Ottawa, Ontario in May of 1965. The many briefs that were presented revealed a wide difference of view, of approach and of faith. They showed a fundamental difference in the understanding of the Christian gospel and ignorance of the positions of some participants. But at the end of the third day of consulting one participant in expressing his opinion said that it might perhaps be worthwhile to hold another such conference, but only if we could stop talking and start acting jointly. One is inclined to conclude that his was an ecumenism that has lost its compass. It was not 'worthy of the gospel'.

It will be admitted readily that the demand of the gospel that we display true unity in our Christian life, and therefore also in our educational enterprise, has implications that reach far beyond the attempts to establish Christian universities. It involves in addition the relation of school and church as well as the relation of the various Christian educational institutions in the entire system of Christian education from the elementary school to the graduate level. The principles of Christian unity hold for all the life relations of the people of God and for every Christian institution, educational and otherwise.

In a succeeding issue I would pursue some of these ecumenical implications for Christian education.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

Problem B

Black: 9 pieces

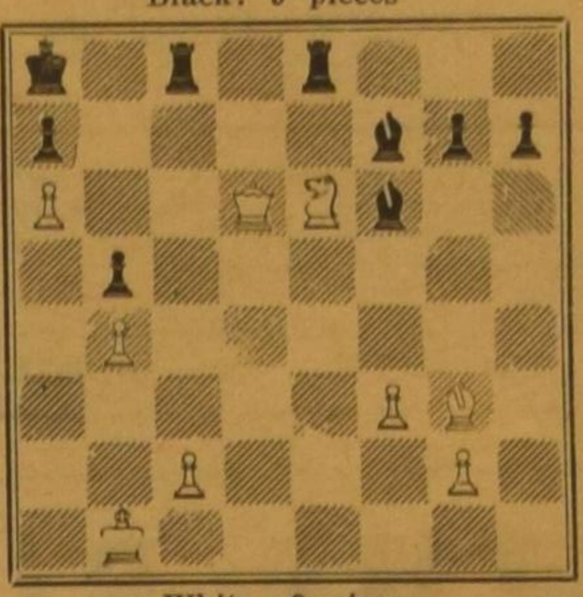

White: 9 pieces

White to play and mate in 2 moves. 5 points.

CHESS PLAYER, IS THIS SOMETHING FOR YOU?

This time we try again what we have done a while ago. Our purpose? . . .to get more contestants in our corner.

I noticed that many people rather glance over problems, solutions and ladders. Others try to solve problems, but they do it only for themselves. That is why we have only a small group of real players, a small team of tough climbers. As a consequence only these few fully enjoy what our weekly chess corner offers. If you are closely acquainted with one or two of them you will know how intensely they enjoy our contest. Therefore today I ask the question to all those players among the subscribers of Christian Courier: "Is this something for you?"

What about problem B? It is indeed a very simple two-mover, but even this simple one has two solutions, the official one, which the author had in mind, and an alternate one. Maximum number of points available is 5. From our present contestants *no solutions are expected*. Only "new" people should send their solutions in. The deadline is the same as for the May problems. You have, therefore, also opportunity to solve one or more of next month's problems. Well, what do you say? Would you consider it? That is just what I want. See you in the May ladder.

PS. The solutions to the February problems had been mailed by Mr. C. Hess to our paper. Unfortunately they must have gone lost in the mail, because they never arrived. Very shortly, these solutions will be published. - Editor.

Defeating Blindness in Africa

"In thirty-two countries of tropical Africa there are at least 1,400,000 blind people, including 100,000 children, Two-thirds of this blindness is preventable . . . . At present, only one blind child in fifty is at school, and only one blind adult in a thousand receives rehabilitation, training and employment . . . ."

These were some of the grim figures quoted at the First African Conference on Work for the Blind, which was held in Lagos, Nigeria, recently. Pointing out that every major cause of blindness in Africa can be controlled, a statement issued by the Conference stresses that "for economic, no less than humanitarian reasons, the situation must be remedied".

One of the resolutions passed at the Conference sets out an African plan for the blind. The plan aims to treble the number of blind children at school, to increase to at least 3,000 the number of blind people being trained and resettled annually in rural occupations, and to establish in each country at least one centre where blind people can be rehabilitated and trained in urban occupations. It is believed that with national and international support these objectives can be achieved within five years.

The Conference was sponsored by the Nigerian National Advisory Council for the Blind, acting on behalf of the Federal Government of Nigeria, the Royal Commonwealth Society for the Blind, the World Council for the Welfare of the Blind and the British Royal National Institute for the Blind. It was attended by representatives of fifteen African governments and also by delegates from seven international organizations, including Unesco.

(Unesco Features)

PRESENTATION FOR THE BOOKSHELF

Dr. L. Nelson Bell: "CONVICTIONS TO LIVE BY". Published by Wm. B. Eerdmans Publishing Co., Grand Rapids. 185 pages. Price $3.50 (U.S.).

Reviewed by Rev. A. De Jager.

In a time in which strong biblical convictions are at a premium it is a refreshing experience to read a book like this one.

As a faithful reader of "Christianity Today" we were well acquainted with Dr. Bell's lucid way of writing. A selection of these essays have now been made available to a wider public.

These articles are informal and chosen from a wide selection. There is, however, a unity of thought in them, because every topic has been dealt with from one and the same Christ-centered philosophy of life.

The author is a well-known surgeon, who has worked as a missionary in China for a quarter of a century. He is the father-in-law of Billy Graham and Leighton Ford. His basis conviction is that the Bible is the authoritative Word of God, and that, of course, is the reason why he speaks from strong convictions about a great variety of practical issues.

His book is divided into four sections: The individual, the family, the church, the world.

Occasionally we receive the impression that Dr. Bell in applying the Scriptures has not completely escaped the danger of oversimplification in offering biblical solutions. On the other hand he shows that he tries to avoid the many pitfalls of a biblicistic approach to our human predicaments.

We were delighted to read how Dr. Bell exposes the folly of modernism. In chapter 30 "Let the baby die" he makes us listen to a discussion of two theologians who deny the necessity of regeneration. (Says one: "A lot of people in my church certainly haven't been born again, and I dislike archaic and childish ideas"). He makes a comparison between the talk of these ministers and the discussion two physicians have about childbirth. They are so much advanced in their medical science, that they deny the reality that people are born. (The first pediatrician speaks: "I believe babies come into existence by a confusion of educational ectoplasm transplanted to a conglomeration of pseudo-scientific astigmatism. It is so utterly naive to hold the archaic view that they are born into the world as babes".) . . .

This book deserves a warm recommendation.

Finally an apt quotation as a sample of Dr. Bell's writing: Under the heading "Christians and Gentlemen" he writes on page 35 and 36:

"A Christian should be one who exercises control of temper, speech and action. Yet some Christians lose their tempers and even make an unfortunate exhibition of themselves in public places. Furthermore, Christians are often regrettably guilty of harshness of speech in speaking of others, including fellow Christians. And Christians often act in such a manner that the worldling would never guess that they are other than pagans with more or less of a cultural veneer.

It is obvious that many who by the standards of this world are gentlemen are in no sense Christians. It is equally true that some Christians can hardly be classed as gentlemen.

One of the things this world needs is people who combine the spiritual insights and morals of a Christian with the manners of a gentleman.

Why should we who profess the name of Christ, the One "altogether lovely", disgrace that name by failing to meet the standards of courtesy such an allegiance demands?

The answer is we fail to make Christ the Lord of our lives. . . ."

●

SPIRITUAL DEPRESSION, ITS CAUSES AND CURE
by D. Martyn Lloyd-Jones, Eerdmans, Grand Rapids, Michigan, 300 pages, price $3.95 (1965)

Note that the title speaks of *spiritual*, not *mental depression*. The book does not deal with a nervous condition but it is a pastoral treatment of a spiritual need. The author deals with the Christian life that lacks luster and which is, therefore, depressed. He speaks to unhappy Christians.

Here are 21 sermons which were preached by Lloyd-Jones in Westminster Chapel, England. Lloyd-Jones is a gifted preacher and author. His sermons give evidence of much Scriptural insight and sanctified wisdom. Doctrinally he holds the Reformed position.

While reading chapter I, where he begins by raising the question of Psalm 42 "Why art thou cast down, o my soul", I feared for a moment that even this author had sunk to the level of those who use the Bible for amateur psychology. That fear was dispelled in chapter 2, "The true Foundation", which is a straightforward statement on Justification by Faith, without any ifs or buts. Indeed, this is the true foundation. There is no hope for happiness unless a person has set his feet on the firm ground of the completed work of Jesus Christ. And with the author I am of the opinion that many Christians, including preachers, are so lame and legalistic, just because they have not completely absorbed this fundamental doctrine of the Christian faith.

Lloyd-Jones has understood it and he works it out consistently throughout the 21 chapters in which he deals with the faltering of faith ("Where is your faith" and "Looking at the waves") and the exercise in godliness, under such headings as "Weary in well doing", "Discipline", "Trials", "In God's Gymnasium", etc. The book is neither superficial nor obscure. I was particularly struck by his wholesome respect for "doctrines" and his fresh application of these "sound principles", as he calls them (pp. 99, 124, 164 etc.). Spiritual weakness is more often than not a result of poor knowledge of God's teaching.

Our failure to live a full-orbed Christian life has common causes which God can cure if we would listen and obey. Anyone who needs help and who can read English should read this book.

Andrew Kuyvenhoven

EXPERT WATCH and CLOCK REPAIRS

for Brampton and surroundings

Harry Wierenga
Jeweller-Watchmaker
14 Stavely Cres. (Peel Vill.)
Phone: 459-4561
BRAMPTON, ONT.

VAN'S MOVING & CARTAGE
Owned and operated by J. Vander Wal.
- TRUCK LEASING
- TRACTOR AND TRAILERS
- STAKE TRUCKS

223 Esplanade, Toronto, Ont.
Tel.: 366-4090 and 366-4456

In New Brunswick Power for a growing Province

Mactaquac: Where Waters Meet

One of the 600-man construction force busy building New Brunswick's Mactaquac hydro development.

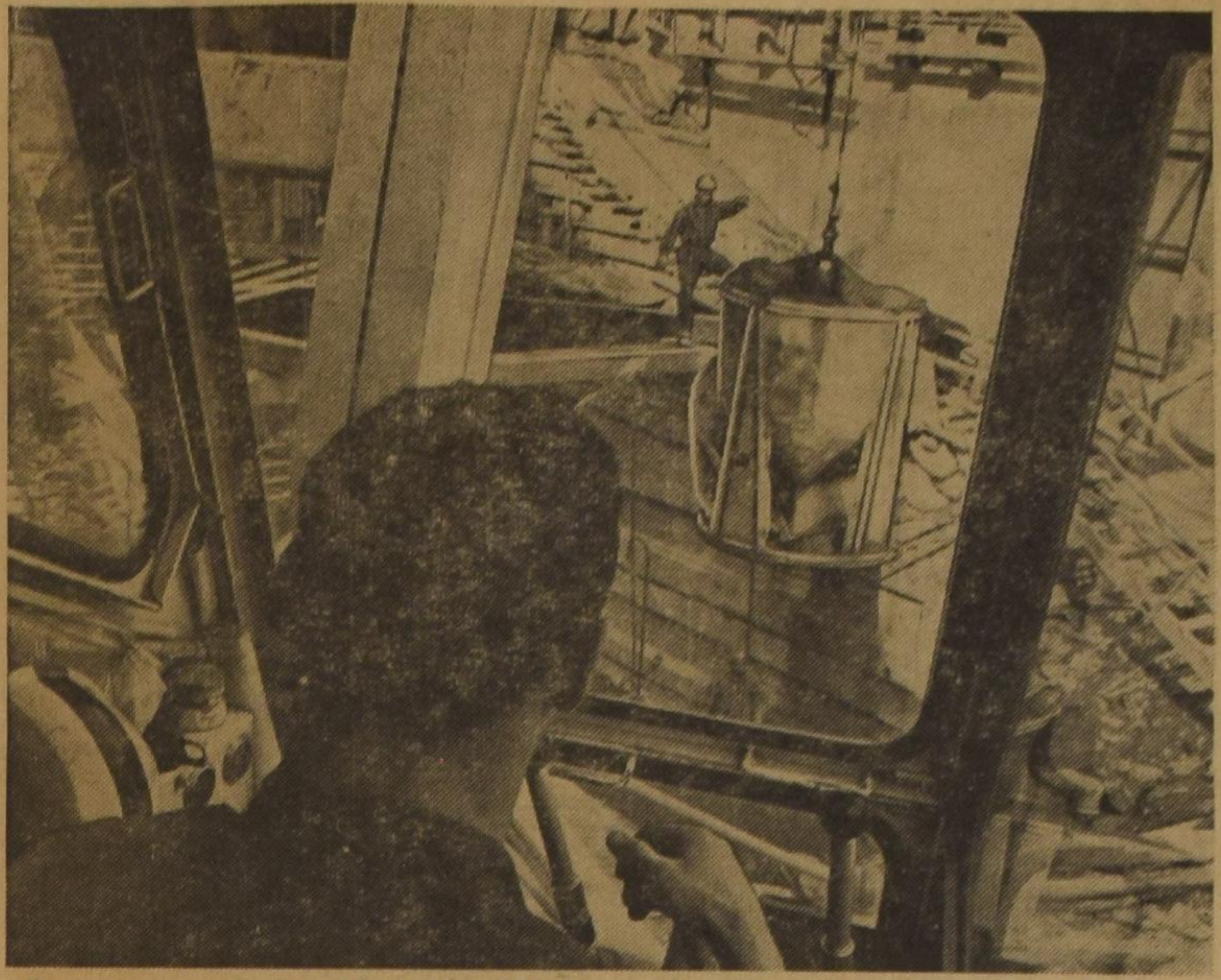

Crane operator swings big bucket of concrete during pouring of diversion sluiceway. This project, biggest provincial construction undertaking ever, will cost well over $100,000,000.

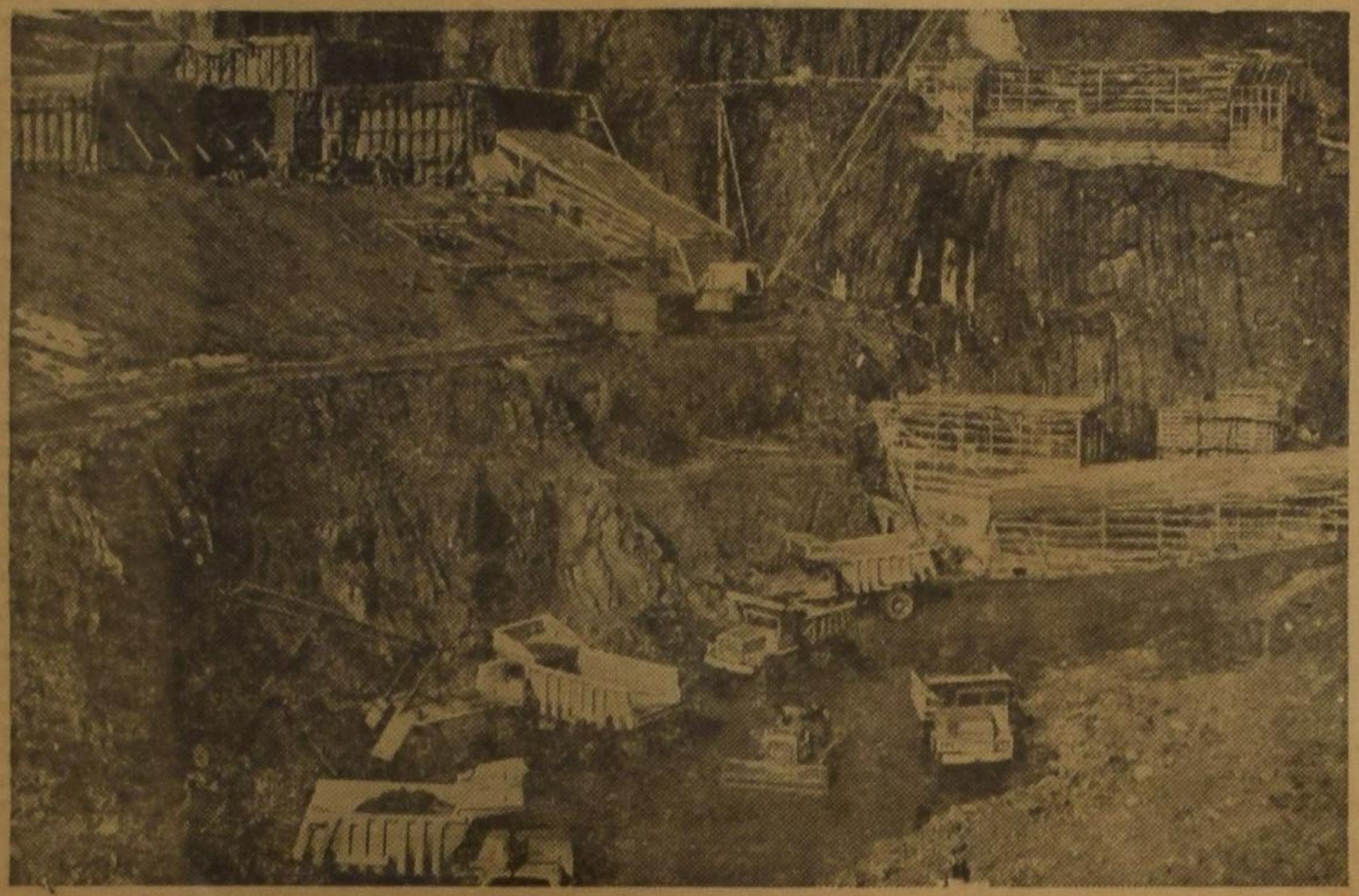

Excavating equipment feeds never-ending line of heavy 34-ton trucks with earth and rock in big pit below the rising structure of the powerhouse.

National Film Board Photostory

Eye-catching monument to the big industrial surge in the maritimes is a man-made massif taking ponderous shape near Fredericton, New Brunswick. The *Mactaquac Hydro Development*, designed to produce 600,000 kilowatts of vital energy from the historic Saint John River, is solid evidence of spreading commercial enterprises that demand growing power facilities to ensure their energetic future. Combined with the serious work of generating electric power are developments aimed at providing this scenic province with additional recreational attractions. Completion of the project will create a lake nearly 60 miles long and bordered by the Trans-Canada Highway with a branch highway over the dam itself. An elaborate method of passing the ascending atlantic salmon safely upstream and a new fish hatchery downstream will mean the preservation of an invaluable resource of immeasurable aesthetic value. Mactaquac damsite — latest saga in the unfolding history of a famous river and second-stage booster for a regional economy.

Freedom's Far-East Frontier

N.Y. (ED) — An island 100 miles off the southeastern coast of the Chinese mainland keeps the beacon of freedom burning before the darkness of the Bamboo Curtain. During the Sui Dynasty it was named Taiwan, "the terraced bay" by settlers from South China. A thousand years later, in 1583, more romantically inclined Portuguese sailors exploring the Western Pacific marked the island on their charts **Ilha Formosa,** "the beautiful island."

Since 1949 Taiwan has been the temporary seat of the government of the Republic of China and the most vital center of Chinese culture and thought. The industry and free ideals of her more than 12 million citizens have elevated Taiwan to rank as one of the most socially advanced areas in the world with the second highest standard of living in the Far East, after Japan.

The island, which is 250 miles long and 90 miles wide, combined with outlying islands, comprises the entire province of Taiwan covering a land area of 13,885 square miles.

In a much earlier period, Quemoy, one of the "outpost" islands in the Taiwan Straits, was the stepping stone (this time successful) for an invasion of Taiwan. Cheng Chengkung, son of a reformed pirate, sailed from Quemoy with a fleet of 1200 junks in 1661 and vanquished the Dutch who were then controlling Taiwan. Cheng, honored with the title Koxinga, had confirmed its status as part of China. To this day, Koxina "Lord with the Imperial Surname" is revered as a national hero. His temple in Tainan, the ancient capital of Taiwan, attracts hundreds of admirers daily.

A new era for China began in 1894 just nine years after the Manchu government formally made Taiwan a province; Dr. Sun Yat-sen founded the Hsingchung Hui, predecessor of the Kuomintang, the Chinese Nationalist Party, in Honolulu. It was the Kuomintang that led the revolution that overthrew the Manchu Dynasty, fought the warlords, reunited China and conducted the war against Japan from 1937 to 1945. Chiang Kai-shek received the mantle of party leadership in 1925, at Dr. Sun's death. As President of the Republic of China, he is the recognized leader of 12 million free Chinese in Taiwan and 16 million Chinese living abroad.

Under Chiang's leadership the Republic of China, with important economic stimulation from United States aid, has been the quiet miracle of Southeast Asia. A rural land reform program has enabled 203,000 formerly landless farmers to become owners of the land they tilled. In ten years rice production increased by 41 per cent. Eighty-seven per cent of Taiwan's farmers won their land, since completion of land reform measures in 1953, their average annual income has doubled. The familiar picture of toiling peasants wading through rice paddies behind plodding water buffalo has given way to tractors, motor scooters (made in Taiwan) and prosperous, sturdy farmsteads.

With U.S. economic aid terminated since June 30th, 1965, the Taiwan economy continues determinedly to develop as a phenomenon in Southeast Asia. Real national income marks a 200.3 per cent increase for the ten years passed, real per capita income an increase of 143.8 per cent. A favorable trade balance, up until 1962 a sizable deficit largely made up with U.S. aids, reached $52,700,000 in 1964. Taiwan has become the world's largest exporter of pineapple and bananas — and as an example of the diversity of her economy, is number four among the world's nations in the export of cement. Other exports are textiles, chemicals, plywood (second largest supplier to the U.S.), rice and lumber.

A reflection of Taiwan's dynamic industrial increase can be seen in the rate of growth for the island's power industry, the highest recorded in the world. It has risen more than 4 million kilowatt-hours in a decade, an average yearly addition of 17 per cent — with 81.6 per cent of it used by industry.

A sensible portion of all that electricity, however, is devoted to lighting the lamps of learning in Free China. For, in a place where Confucius is still venerated as a great teacher, it is inevitable that education be synonymous with progress. Elementary schooling in Taiwan is free and compulsory — 96.7 per cent of school-age children attend public schools.

Among Taiwan's nine universities and twenty-four colleges is a Research Institute of Nuclear Science, operated at the National Tsinghua University in Hsinchu. The Republic's economic and social maturity has given rise to broad ranging cultural development. There are fine theaters, art galleries, concert halls, libraries, museums. A symphony orchestra tours the country.

Taiwan is proud and strong. It prospers on the bleak border of authoritarian, suppressive ideology. In a way similar to Western Germany's, Taiwan's attainment shows what a politically enlightened people, with sensitive outside aid, can accomplish for themselves in a free society.

DEFENDING HIS FREEDOM — A soldier with gun raised guards his island against Communism as he stands on Quemoy, a few miles off the coast of mainland China.

HAPPY NEW YEAR — Here's how the Chinese celebrate their New Year with parades of great long dragons to the tune of loud gongs, drums, and firecrackers.

ENCOURAGEMENT FOR STUDENTS

Princeton, N.J.—Ninety-six students at 25 Canadian universities and colleges have received first-year graduate study fellowships from the Woodrow Wilson National Fellowship Foundation, Sir Hugh Taylor, President of the Foundation, announced recently. Ninety-two others are accorded Honorable Mention recognition.

Among the recipients are also sons of our readers, whom we gladly offer our congratulations. Harry Vredeveld, son of Mr. and Mrs. Albert Vredeveld, 129 Graham St. S., Hamilton, who took undergraduate studies at McMaster University in Hamilton, Ont. Donald John Zeyl, son of Mr. and Mrs. Wyre Zeyl, 645 Elizabeth Ave., Sarnia, Ont. His undergraduate college is Trinity College, University of Toronto.

It could be that there are more, but of those two we were informed.

Each Woodrow Wilson winner may use his award, worth $2000 plus full tuition costs paid, at any graduate school in Canada or the United States. Since each graduate school a Woodrow Wilson Fellow chooses to attend receives an addtional grant from the Foundation, Sir Hugh estimated that this year's awards represent a half-million dollar investment in the Canadian winners. "These able young men and women represent the best in Canadian undergraduate scholarship, Sir Hugh said. When they have completed their graduate studies we expect to find them teaching in Canadian university-rooms."

The Canadian Woodrow Wilson Fellows are included in a total of 1,408 winners screened this year by 15 regional selection committees in both countries. They will be supported in the Woodrow Wilson Fellowship program through a fund of $5.7 million made available in 1966-67 by the Ford Foundation as part of an annual effort to discover and encourage future college teachers.

High scholarly motivation and diversity of interests are hallmarks of the group. One-third are women; over 80 per cent are majors in the humanities and social sciences.

"While the majority are college seniors in their early 20's, a number of men and women elected this year are 'second career' people— previously successful in business and other enterprises," Sir Hugh observed. "I do not know whether this marks a trend toward college teaching on the part of mature people, or if 1966 is just an unusual year."

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements .. $3.00
Engagement-announcements $3.00
Marriage and anniversaries $5.00
Notifications of death $4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Christian Courier

Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

With thanks to the Lord we are happy to announce the birth of our daughter,

ANITA - DIANA

A sister to Theo, Coby, Florence, Margaret, Teresa and Sylvia.

Mr. and Mrs. J. De Vries.

April 15, 1966.

7 Berry Creek Dr.,
Rexdale, Ont.

With thanks to our Lord we are happy to announce the birth of our son,

WILLIAM JAMES

Peter and Alice Mol.

A brother for Joyce.

April 16, 1966.

Box 250, Station B,
Calgary, Alta.

With great joy and gratitude to the Lord we announce the birth of another daughter

ELISABETH IDA

A sister to Sary Jane and Gary.

Mr. and Mrs. Ted Brouwer.

April 22, 1966.

Hamilton, Ont.,
487 West - 5th St.

Support

YOUR CHURCH IN ACTION!

CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE

733 Alger St., S.E.
Grand Rapids, Michigan

Mr. and Mrs. William Dam of West Flamboro, Ont. are pleased to announce the forthcoming marriage of their third daughter

CHRISTINE

to

Mr. ANDREW SCHAAFSMA

son of the Rev. and Mrs. A. W. Schaafsma of Oshawa, Ont.

Wedding to take place on Saturday, May 14, 1966 at three o'clock in the Dundas Christian Reformed Church, Hwy. # 5, Dundas, Ontario.

Rev. A. W. Schaafsma will officiate.

Expanding Construction Company in the Oshawa, Ontario area is looking for

MEN

Steady employment. Good wages and usual benefits. No experience necessary. Training in good trade possible. For more information write no. 1877, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

SUMMER RESORT

Blink Bonnie housekeeping cottages, 4 miles past Coboconk on Hwy. 35. Shallow beach, boats, $40-$60 weekly. Open May 21. Henry Vegter, 6 Colton Ave., St. Catharines, Ont.

Wanted to buy:

GROCERY STORE
OR GAS STATION

Write under no. 1878, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

PULPIT SUPPLY NEEDED

The Emmanuel Chr. Ref. Church of Calgary is in need of pulpit supply for the coming months.

Ministers travelling through Alberta, please contact the clerk.

D. De Jong — 4912 - 30th Ave. S.W.
Calgary, Alberta. Phone 242-4433.

RESPONSIBLE MAN

to be in charge of erection of farm buildings at job site. Pole and frame type. Previous supervisory experience.

Also a CARPENTER for same type of work.

In Western Ontario.

Write under Box 1876, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

FROM HITHER AND YON

A Japanese Polder

A vast lagoon on the west coast of Japan has been drained, and the new land is now being settled and cultivated. The operation, which took 10 years, was based on plans drawn up by a Dutch specialist, Prof. P. H. Jansen, and approved by the FAO.

Situated in the north of Honshu, Japan's main island, Lake Hachirogata was the second largest lake in Japan, with an area of some 90 square miles. Though shallow, it often rose alarmingly during high tides and storms and flooded the surrounding farmland. Following the example of the Dutch polders of Flevoland, in the Zuiderzee, a channel has been left between the polder and the old land, which will provide a source of fresh water for irrigation. The neck of the lagoon has been dammed to prevent further flooding and provided with a lock to admit small craft. The island of reclaimed land has a surrounding dyke and transverse canals, again after the Dutch pattern.

The polder has been divided into 8 districts, each with a village. The land will be farmed on a co-operative basis, with each family cultivating around 150 acres. The produce — principally rice and milk products — will be collected and distributed by a large agricultural co-operative. Over 25,000 people will eventually live on the reclaimed land.

(Unesco Features)

•

Candlelit Canal Boating

Tourists invading Amsterdam this spring and summer season will be able to take sightseeing trips by boat by candlelight.

Sightseeing through Amsterdam's canals and harbors has always been a big tourist attraction. It is quite an experience to cruise through the intricate network of canals of this 90-island capital city with its 600 bridges.

The boats used for the night tour novelty by candle light have been specially outfitted with chairs and candlelit tables. Passengers are picked up by taxi at their hotels and driven to the canal-side embarkation. Soft music and wine enhance the ideal setting for touring the 700 year old capital of the Netherlands.

Netherlands Embassy,
Information Section.

JAMES M. DUNWOODY & CO.

Chartered Accountants

D. VAN LEEUWEN, C.A.
K. GERHARDT, C.A.

330 Bay Street,
Toronto 1, Ont.
364-8261.

LEONARD VERBEEK B.C.L. L.L.B.

BARRISTER AND SOLICITOR

of the Bar of Ontario and of the Bar of Amsterdam (Holland)

7 SUPERIOR AVENUE,
TORONTO 14

Phone 259-7638 (office)
741-1247 (res.)

CROSS WORD PUZZLE

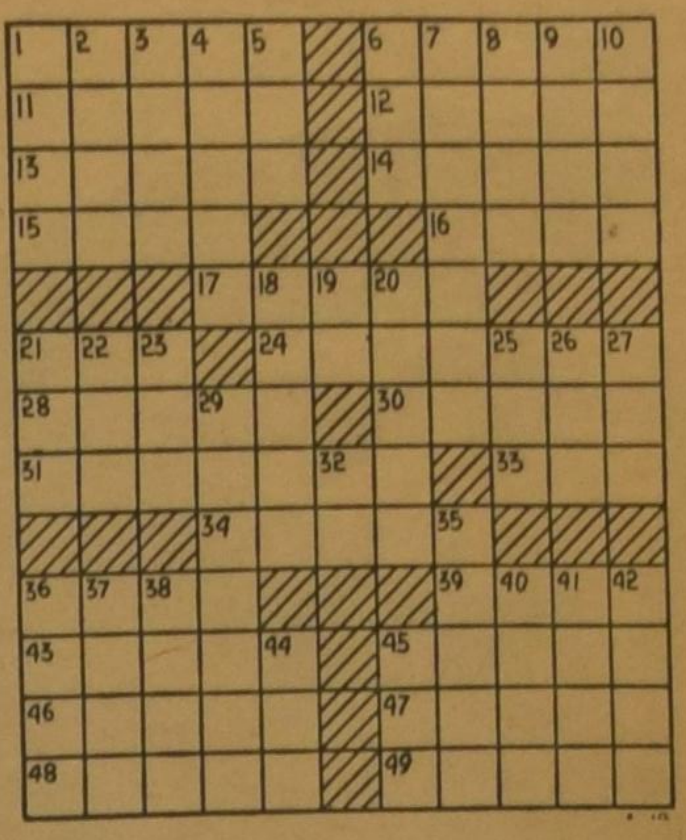

ACROSS
1. Pasture
6. Shatter
11. Plaited edging
12. Eagle's nest
13. Fall flower
14. Senorita's shawl
15. Western plateau
16. Carol
17. Pasturage
21. Pastoral sound
24. First team
28. Aromatic herb
30. Ancient Roman rooms
31. Criminal
33. Moose
34. Estate
36. Young salmon
39. Ancient Greek coin
43. Arose
45. Gape
46. Kind of lily
47. Corridors
48. "Tippecanoe and —— too"
49. Egyptian dancing girls

DOWN
1. Small weight
2. Trick
3. N.T. book
4. Cut, as sheep's wool
5. Varying weight: Ind.
6. Famous uncle
7. Superlative for Scrooge
8. Cartoonist
9. Location
10. Cure
18. Affirms
19. Continent: abbr.
20. Rasp
21. Vat
22. Babylonian god
23. Suffer
25. Anger
26. Sesame
27. Tibetan ox
29. Flash
32. Equal
35. Entire
36. Treaty
37. Absent
38. Revolve
40. Balsam

Saturday's Answer

41. Voided escutcheon
42. Minus
44. Spike
45. Tibetan sheep

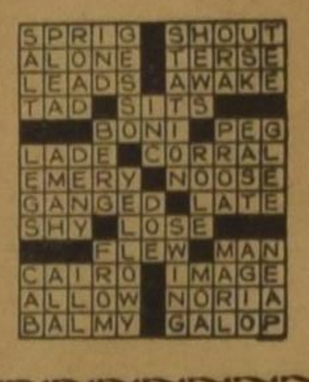

SOLUTION to previous Cross Word Puzzle

Buy from the People who Advertise in this Paper

Servant of Slaves

BY

GRACE IRWIN

(67)

Mary had heard. She was lying quietly enough, but he knew her state by the long shuddering which shook her and by the knuckles of her small hand which she held to her mouth, biting to counteract the pain in her head. Her voice was a sob.

"John, for my sake, for my sake, please."

Down the street there was a call of "Parson's next", a wild shout of laughter at some indistinguishable remark, and the beginning of a hymn tune, raucously bellowed. Moaning, she flung one arm over her face and groped blindly for John with her other hand. Richard Stamford nodded.

"I'd do as she says, Sir. It'd really be best." Then, with a touch of inspiration, "You'd not like them to do something they'd be transported for may be — or worse?"

John capitulated. The money changed hands.

"You are sure you'll come to no harm? What shall I say to them?"

"I'll think up a word, Parson. Just leave it to me."

He was gone. Sally had flown to bring sal volatile to her mistress but, as if at a signal, all movement was arrested, and they waited, silent in the silent room, for the message of noise without. The hymn tune, a bit uncertain, a bit defiant, with parodied words blurred in drunken delivery, moved unsteadily nearer. John, with ears which had heard many mobs, estimated the crowd at fifty. His other senses were numb. Even when the noisy approach was halted, when voices were raised in question and explanation, when a single voice, obviously Tom Stamford's, called: "Cole's: all to Cole's," and apparently emphasized his leadership by dealing a crushing blow to one or two who complained bitterly at being diverted from the parson to the constable; even when comparative silence surged back into the street and the room became noisy with the maid's relieved weeping; even when Mary's hand pressed his in trembling gratitude, his resident feeling was soreness of heart, shame as at an opportunity unavoidably fumbled.

* * *

St. Mary Woolnoth and St. Mary Woolchurch-Haw, the parish church of the Lord Mayor." John raised his eyes from Mr. Thornton's letter, and Mary, who had been listening with rising excitement, saw the 'Africa look' in his far-away gaze. "Such a settlement at my time of life might be desirable but — Dear, what do you say?"

She rose from the bench and came over to him. In the walled Vicarage garden, her garden, September sunshine deepened the enchanted summer silence. John's eyes, returning in time and place, travelled lovingly from the flower beds, the house, the little gate through which they walked to Orchard Side to the dreaming, cloud-sailed sky above the water meadows. She slipped her arm through his in a gesture of unconscious symbolism and said nothing.

"I love this people," he said as if to himself and therefore to her. "I have wished and prayed to live and die here. If other thoughts of late have sometimes occurred, they have been transient and involuntary. May the Lord not let me be deceived in thinking this His call. I can so easily be pleased by being thought Somebody — hateful!"

Mary raised her head and stopped him with a reproving kiss.

"You did not deceive yourself when called to Hull — or to Halifax."

John smiled wryly.

"Perhaps I did, in a different way. I could not but notice, when I stated my apprehension of being removed to Hull, that, though those who prayed affectionately for me, they did not put up one direct petition for my continuance. And that was two years since. There was enough rejoicing when the scheme fell through to be reassuring. But the work declines around me. Consider how the number of children has dropped off, how thin the attendance at the Great House and at the Thursday lectures."

"John, you have never had so many write you or express gratitude for your works and letters."

"But my work at Olney, Sweet. I have buried the old crop and there are not enough of the new to make up. Perhaps I have erred in over-gentleness, perhaps in over-familiarity. I don't know."

"Shall we talk with Sir Cowper and Mrs. Unwin?"

It was an odd conference, John thought a few minutes later, at the sitting-room at Orchard Side, where they had fore-gathered in every state of emotion from merriment to bleak distress, saw them now in earnest discussion of their projected separation. Cowper they had found in his garden and his pleated linen cap, usually neat and precise, was pushed back over one ear. Mrs. Unwin, disproportionately worn by her constant vigilance, was composed and selfless as ever. But the centre of interest had shifted for both of them to the invalid and his state of mind; so their consideration was disinterested and therefore valuable — as it could not have been ten years earlier.

"Our loss will be deeply and sensibly felt," said Mrs. Unwin sincerely. "Yet I should not feel justified in urging you to refuse what seems a position of honour and service."

"Were I able to benefit by your ministry as in happier days," said Cowper, "I could be selfish to beg you to stay. Nor do I doubt that some who fail to realize their blessing in you today will be awakened to it when you go. Perhaps they can be awakened in no other way."

"I should wish above all things that Mr. Scott might succeed me." They were John's first words. In the soreness of his heart at the possibility of leaving his dear flock to a careless shepherd he had almost forgotten the waywardness of the sheep. "He has already got before me in the gospel and could perhaps, being new to them, effect where I have failed."

"John —" protested Mary.

"But how can we not believe that God has called you to this?" said William earnestly. "In all the Establishment in London there are not more than two Evangelicals — in fact Martin and Mr. Romaine are the only two I know."

"You must not talk of failure, Mr. Newton," said Mrs. Unwin seriously. "No man has served more faithfully and your service has borne much fruit. I have cause to thank God daily for your ministry, as well as for your unfailing kindness —"

"And I, before the door was bolted against me," said Cowper, and the veil, suddenly drawn over his face, brought the conversation to a close.

"What shall you do, John dearest?" asked Mary, when their silent stroll across Guinea field (John paid a guinea a year to keep it as a throughfare between the Vicarage and Orchard Side) had brought them almost back to their own garden.

He stopped and looked wistfully across the fields beyond the mill.

"If I were to choose for myself, London is the last situation I desire." Mary knew that the statement was sincere. "I am glad to visit it, and always most glad to come away. Nor would I have anything of pique affect my decision. What does my counsellor say?"

"You always tell me that I must not let my partiality influence me," she began gravely, though a quick glance up at him was a reminder of the many occasions on which his rebuke had been disregarded. "So I must not speak of being angry that the Olney people do not value you as they should. I love it here. We have many friends. I prefer the country to London. But I think you may be used greatly of the Lord there. . . ."

"Don't mistake that the gospel will be received more readily in London than in Olney. I shall meet opposition there too."

"Then you must go or stay as you believe the Lord would have you. It's all one to me, as long as it does not mean separation from you. Perhaps in London we should have less of that. Oh, John, I feel very ungrateful when I think that you might have gone on for years making Guinea voyages, but I want us never to be separated again as we were that dreadful winter I was in Chatham, for months and months —"

She broke off, so near to tears that John, with more wit than tact, tried to devert her.

"Oh, come now, Polly," he said. "I recall one letter in which you suggested that you might stay till mid-summer. Surely you haven't forgotten!"

That she had not forgotten was evidenced by the scarlet face which she turned on him.

"John, how horrid of you to remind me! I thought you were too kind to mention that shameful letter of mine. You promised to forget."

"I know I did. And I have — almost. Forgive me," said John penitently, overcoming her half-hearted resistance and kissing the top of her head so that she would not see his amusement. They both knew that it was in his power to forget that childish outburst of frantic exasperation, which had made him want at the same time to comfort his wife and shake her. Mary's letters, unlike his own purposeful screeds, were unpremeditated reflections of her mood. "I always write as I stand affected," she had expressed it candidly. And on this occasion, when John's repeated attempts to come to Chatham had been frustrated by a great snowstorm and when he had taken advantage of a friend's necessary journey to London to suggest that her father might come to the City alone, then travel to Olney in his care, her disappointment had vented itself in almost incoherent phrases:

"Your letter of Tuesday has put me quite in the dumps to think that I have been waiting all this time to get my Father sent to Olney that I may get the house clear and come after him and now . . . you say you must leave it to me or rather to the Lord to take care of us. I do not know that I dare undertake it, so then we may stay till Midsummer, for I cannot well spare Sally and I know not but I may be careless and stupid enough not to mind it. I am sometimes as if I cared about nothing (everything seems so contrary I wish I had never come). You have repeatedly said you would come and fetch him. I am very far from desiring you to undertake such a disagreeable journey. . . . The frost is very severe. I know not what to do tho my Father thinks he shall not mind the cold. He is watching my looks all the while I am writing. (I know the people want us gone, the man wants to sell the goods. Nothing can be done till my Father is gone and no step can be taken towards it). . . . I hope I shall say no more about fetching or carrying . . . perhaps we may meet sometime. May the good Lord keep your mind in perfect peace trusting in Him. Perhaps I make difficulty where there is none. Father, Aunt, Sally, all join in Duty and Love with your most affectionate wife

M. Newton."

And the pathetic postscript in which her usual self struggled towards the surface.

"You must not mind if I write peevish; perhaps shall be better next time, but I meet with so many disappointments that I know not how to behave as I ought. If I could look to the Lord everything would be well."

(To be continued.)